SAS

OMORÂȚI-L PE IUSCENKO !

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 158

Omorâţi-l pe Iuscenko!

În româneşte de GABRIELA PORANCEA

Editura TINERAMA, 2005

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–9138–354–5

Gérard de Villiers
Tuez Iouchtchenko!
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:
[V2.0]

Corectură [V2.0]: aprilie 2025

NOTĂ:

Pentru o mai uşoară lectură a romanului, au fost înlocuite notele de subsol, adăugând conţinutul notei de subsol sub formă de text normal înclinat între paranteze pătrate, imediat după cuvântul, expresia sau propoziţia de explicat.

În cazurile în care cuvântul de explicat s-a aflat în interiorul unui paragraf iar explicaţiile au fost mai lungi şi ar fi rupt cursivitatea lecturii, cuvântul a fost marcat cu asterisc şi explicaţia a fost trecută în paragraf nou, imediat după sfârşitul paragrafului care conţinea cuvântul de explicat.

CUPRINS

Capitolul I

Roman Marciuk, lipit de una din ferestrele dinspre Mykoly-Bazhana Prospekt, marea arteră ce ducea spre est prin mijlocul pădurii de mesteceni acoperiţi cu zăpadă, se întoarse trântind o înjurătură.

— *Bolşemoi! [Pentru Dumnezeu!]* Ce fac? Au întârziat deja o oră.

Cu mâinile în buzunarele bluzonului din piele, cu cureaua groasă a blugilor dispărând sub burtă, se învârtea în încăperea micuţă ca o fiară în cuşcă, cu privirea fixă şi trăsăturile feţei transfigurate de nelinişte. Cu părul răvăşit, barba nerasă de două zile şi hainele şifonate, părea un vagabond.

— Probabil că sunt prinşi într-un ambuteiaj, pledă Evghena Bogdanov. Ştii bine că la ora asta se merge foarte greu pe centură.

La rândul ei, se apropie de fereastră, scrutând valul de maşini venite pe podul Pivdenny, una din cele patru deschideri ce traversau râul Dniepr care curgea alene prin mijlocul Kievului, tăind oraşul în două. În acel cartier modern din est, nu erau imobile în stil baroc, nici biserici cu cupolele aurite, ci vizuini sinistre de douăzeci de etaje aliniate pe două rânduri de-a lungul bulevardului Mykoly-Bazhana Prospekt, vestigii ale Uniunii Sovietice. Acolo se îngrămădea o bună parte din cei cinci milioane de locuitori ai capitalei Ucrainei, dintre care mulţi părăsiseră regiunea industrială sinistrată din Doneţk ca să-şi găsească de lucru.

Aplecându-se, Evghenei Bogdanov i se ridică puţin mai sus fusta mini din piele neagră crăpată pe partea dreaptă, şi-i ajunsese până deasupra coapselor. Cu cizmele ei albe cu tocuri ascuţite şi puloverul mulat, era deosebit de provocatoare, precum numeroase tinere ucrainence doritoare să-şi amelioreze poziţia lor socială. În loc să se înfofolească, ea mergea şi iarna cu picioarele goale, acoperite doar cu o haină scurtă din blană sintetică. Această ţinută, ajutată de părul ei blond strâns în coadă, gura foarte roşie şi privirea neruşinată, atrăgea privirile bărbaţilor când mergeau să bea un ceai la *Maison du Café*, un loc situat foarte aproape de bulevardul Kresciatik, Champs-Elysée-ul din Kiev. Întâlneai acolo oameni politici, businessmeni, jurnalişti, care

veneau aici să agaţe fetele singure.

Evghena Bogdanov rămase cu nasul lipit de geam, neliniştită la rândul ei. Nu era posibil să-i fi tras ţeapă! Noaptea începea să se lase, chiar dacă nu era decât puţin trecut de ora cinci. Cu şase etaje mai jos abia se distingeau formele maşinilor care defilau în ambele sensuri. Câţiva fulgi de zăpadă se amestecau cu o ploaie fină care reducea şi mai mult vizibilitatea.

Roman Marciuk se îndepărtă de fereastră înjurând printre dinţi, apoi reveni să se plaseze în spatele Evghenei, scrutând marele bulevard peste umărul ei. Tânăra putea să-i simtă răsuflarea scurtă în ceafă. Timp de câteva clipe, contemplară în linişte circulaţia, apoi ucraineanul explodă din nou.

— Cu atât mai rău! Nu-i mai aştept! Am plecat!

Deja se îndrepta cu paşi mari spre uşa apartamentului. Evghena fugi în spatele lui, îl depăşi şi se plasă în pragul uşii.

— Aşteaptă! Eşti nebun! Sunt pe drum. Ştii bine că ei trebuie să te ducă la Odessa, după care vei pleca cu un vapor în Rusia. Timp în care lucrurile se vor calma. Ei vor să-ţi dea şi bani. Şi pe urmă, chiar dacă a intervenit vreo problemă, poţi să dormi aici.

Cu privirea stăruitoare, se sprijini cu amândouă mâinile pe pieptul lui Roman Marciuk, ştiind că, doar cu un singur dos de palmă ar fi putut să o înlăture fără dificultate.

— Nu-mi pasă! bombăni Roman Marciuk. Sunt sigur că m-au lăsat baltă. Şi *Ameriki* mă caută. Ei ştiu sigur unde sunt. Nemernicul de Smeşko e în legătură cu ei. Lasă-mă să trec.

— *Niet*, repetă Evghena Bogdanov proptindu-se în el. Nici măcar nu ştii unde să mergi.

— Am prieteni la Dniepropetrovsk. Voi lua un tren până acolo. Hai, dă-te la o parte!

Îi prinse mâinile ca să i le dea în lături şi Evghena înţelese că avea să piardă partida. Nici ea nu înţelegea această întârziere. Primise deja cinci sute de dolari ca să-l găzduiască pe Roman Marciuk, şi avea să perceapă mai mult atunci când cei care o contactaseră ca să-l ajute pe Roman vor veni după el ca să-l ducă într-un loc sigur. Pentru ea însemnau mulţi bani. Visa deja să meargă la Novim Rokom, marele magazin din Kresciatik care oferea produse de frumuseţe fabricate în

vest şi care nu erau la îndemâna marii majorităţi a ucrainenilor. Aceştia trebuiau să se mulţumească cu imitaţii care dădeau doar câteodată roade… Ori, Evghena Bogdanov ştia că dacă voia să pună mâna pe un bărbat bogat trebuia să fie foarte apetisantă.

Nu-i mai rămânea decât o carte de jucat. În momentul în care Roman Marciuk o prinse de talie ca să o dea la o parte, ea se aruncă cu amândouă braţele în jurul gâtului lui, se lipi de el şi îi aruncă privirea încărcată de desfrânare pe care o folosea la agăţat, la *Maison du Café*.

Mutarea târfei.

— Roman, zise ea cu o voce foarte blândă, trebuie să mai aştepţi puţin. E în interesul tău. Te voi ajuta să aştepţi cu răbdare.

În timp ce îi vorbea, ridicată pe vârfurile cizmelor, cu faţa aproape de a lui, îşi freca uşor vintrea de a lui. Atunci când Roman Marciuk simţi această carne călduţă lipindu-se de el, mormăi scurt şi încetă să o mai respingă pe tânăra femeie. Maşinal, îi puse o mână pe crupa strânsă în pielea neagră a fustei.

— Ce tâmpenie! bombăni el de formă. M-au lăsat baltă, va trebui să mă descurc singur.

Ştia bine că nu putea să rămână la Kiev fără să rişte probleme grave şi că era în interesul lui să dispară de-a binelea. Pe de altă parte, de trei zile îşi părăsise slujba de ospătar la *Mister Snack [lanţ de fast-food ucrainean]* de pe bulevardul Vladimirska. Fără explicaţii.

— Vor veni! repetă Evghena Bogdanov pe un ton persuasiv.

Apoi îşi lăsă braţele să cadă şi trecu imediat la treabă, presând cu mâna dreaptă sub vintrea lui Roman Marciuk, strângând între degete protuberanţa care se umfla sub blugi şi cu cealaltă ridicându-i puloverul ospătarului, descheind un nasture la cămaşă ca să ajungă la pieptul acestuia. Prinse un mamelon şi îl răsuci între degete. În acelaşi timp, îşi lipi gura de cea a lui Roman şi îşi lansă limba la atac. Rareori îşi dăduse într-atât osteneala ca să excite un bărbat.

Rezultatul fu spectaculos… În câteva secunde, simţi o masă călduţă şi dură crescându-i în palmă, prin ţesătură, în timp ce Roman începuse să-i frământe stângaci sânii. În sfârşit, nu mai intenţiona să plece…

Profitând de avantajul ei, Evghena îi trase în jos fermoarul de la blugi, strecurându-şi imediat mâna înăuntru. Îi înlătură chiloţii şi îi

prinse membrul deja ţeapăn în mână, trăgând uşor pielea spre bază pentru a-i descoperi glandul. Nu trebuia să piardă vremea. Roman Marciuk scoase un soi de răget. Unghiile Evghenei îi zgâriau uşor pielea delicată. Cu un gest brutal, el îi ridică fusta şi îşi înfipse degetele groase între coapsele tinerei femei, până la bikini, trăgându-i elasticul pentru a-i atinge sexul. De cealaltă parte, Evghena extrase din blugi o tijă trandafirie şi masivă pe care o lustruia cu conştiinciozitatea unei bune menajere. Îşi dezlipi gura de cea a lui Roman şi întrebă cu o privire deopotrivă supusă şi provocatoare:

— Vrei să ţi-o sug?

Roman Marciuk renunţase să mai plece, cel puţin pentru moment. Această mică nemernică îl înnebunea. Privi în jurul lui, reperă o masă lângă peretele din faţă şi zise:

— Nu, vreau să te am. După aceea plec.

O prinse pe Evghena de talie, o ridică şi o duse până la masă. Ea reuşi să nu-i dea drumul sexului gros, agăţându-se de el ca de un colac de salvare. De-abia o puse Roman pe masă că-i şi trase bikinii de-a lungul coapselor, apoi a cizmelor. Nu-şi dorea în mod deosebit să fie brutal, ci doar să o pătrundă pe această vampă.

Bikinii albi rămaseră agăţaţi de una din cizme. Roman îşi descheie cureaua, apoi şi blugii care îi căzură până la călcâie. Cu sexul îndreptat spre vintrea Evghenei, îi ridică picioarele, tatonă puţin, după care se înfipse în ea atât de violent că ea alunecă pe masă, doborând obiectele aflate pe ea. Evghena scoase un strigăt de durere. Nu era suficient de excitată şi dimensiunea cilindrului de carne care o invada îi dădea impresia că o spintecă… Roman Marciuk respiră câteva clipe, apoi, bine înfipt în străfundul sexului tinerei femei, o apucă de coapse trăgând-o spre el şi penetrând-o şi mai profund. Evghena exclamă.

— Încet!

— Tu ai vrut să ţi-o trag, nu? bombăni Roman Marciuk.

Cu forţa liniştită a unui tăietor de lemne, agăţat de coapsele ei larg desfăcute, începu să o bombardeze cu lovituri puternice de şale, împingând-o puţin câte puţin până la perete. Masa trosni. Roman Marciuk sufla ca un taur, luându-şi elan după ce se retrase aproape complet, ca să se afunde în vintrea Evghenei cu toate forţele. Aceasta

avea impresia că e forată de o sondă… De fiecare dată când sexul gros plonja în ea, un horcăit îi scăpa dintre buze ca şi cum ar fi fost pătrunsă până la plămâni. Cu creierul gol, ea primea acest asalt fără vreo plăcere adevărată, dar fără să-i displacă. Un strigăt strangulat străbătu din gura lui Roman Marciuk care, cu o ultimă lovitură de şale, o ţintui de masă cu picioarele adunate ca o broască. Ea îl simţi golindu-se în ea. De îndată ce juisă îi dădu drumul la picioare, apoi se retrase, smulgându-şi din ea sexul încă dur şi, fără ca măcar să-l şteargă, şi-l vârî în chiloţii gri.

— *Haraşo! [Bine!]* îi lansă el. Acum plec.

Era pe punctul de a-şi trage blugii. Evghena îşi reveni la realitate, se lăsă să alunece de pe masă, îşi trase slipul şi se plantă în faţa lui.

— Nu. Trebuie…

Bâzâitul interfonului o întrerupse şi ea strigă de bucurie.

— Uite-i!

Îşi dădu seama că nu se lăsase în braţele lui în zadar.

*

*   *

— 8630! strigă Evghena în interfon.

Imobilul era dotat cu un vechi cod digital sovietic, simplu dar robust. Aşteptară tăcuţi. Ascensorul era de o lentoare incredibilă, construit şi el după normele învechite ale Uniunii Sovietice.

În sfârşit se auziră bătăi în uşă: soneria era stricată. Evghena Bogdanov ajunse la intrare şi deschise uşa, dând nas în nas cu trei bărbaţi masivi cu căciuli de lână negre înfundate până la urechi, încotoşmăniţi cu cojoace din piele tăbăcită. Evghena încremeni, dar reuşi să surâdă.

— Îl căutaţi pe Roman?

— *Tak [Da, în ucraineană]*, răspunse unul din bărbaţi.

— Aţi întârziat. Era nervos. Plecaţi imediat la Odessa?

— *Tak*.

Şi-a dat seama că era ucrainean. Dacă ar fi fost rus ar fi răspuns *Da*.

— Cu maşina?

— *Tak*. Putem intra?

Ea se dădu la o parte şi cei trei bărbaţi pătrunseră în apartament.

Roman Marciuk, care terminase să-şi aranjeze ţinuta, le aruncă o privire suspicioasă.

— Mergem? întrebă el. Îmi iau lucrurile.

Apoi dispăru în cameră. Cei trei bărbaţi, în picioare în mijlocul încăperii, priviră în jurul lor.

— Locuieşti singură? întrebă cel cu care vorbise la intrare.

Evghena Bogdanov remarcă faptul că bluzonul lui avea pe mijlocul spatelui sigla „Angeli”. Ca asistenţii sociali care parcurgeau străzile din Kiev în căutarea beţivilor şi vagabonzilor adormiţi în zăpadă pentru a-i duce la spital. Votca şi frigul făceau o pereche proastă.

— *Davai?* întrebă Roman Marciuk reapărând cu o geantă în mână.

— *Tak*, răspunse purtătorul de cuvânt al celor trei.

Făcu un pas către ucrainean, ca pentru a-i lua geanta. În acelaşi moment, cel care se postase în dreptul ferestrei o deschise larg, făcând să intre în încăpere un curent de aer rece.

— Hei! Sunteţi nebun? protestă Evghena.

Erau minus cinci grade Celsius afară şi vântul sufla dinspre Siberia.

Bărbatul nu-i răspunse. Lăsând fereastra larg deschisă, se întoarse şi se îndreptă spre Roman Marciuk. În acel moment, cel care se apropiase îi trecu un braţ în jurul gâtului şi îi dădu o lovitură de genunchi în şale, apoi îl trase pe spate. Imediat, celălalt îi prinse gleznele, ridicându-l de pe jos, blocându-i picioarele între braţul lui drept şi bust. Cei doi îl ţineau deasupra solului, la orizontală. Roman încercă să se zbată, pe jumătate strangulat. Dar, în mai puţin de zece secunde, aceştia ajunseră la fereastra deschisă. Cu o sincronizare perfectă, îl proiectară pe Roman Marciuk în gol.

Acesta scoase un strigăt atroce şi dispăru.

Evghena Bogdanov rămase încremenită câteva fracţiuni de secundă. Creierul ei nu reuşea să înregistreze oroarea a ceea ce se petrecuse. Apoi, dintr-o mişcare reflexă, o zbughi spre uşă strigând îngrozită.

Bărbatul care deschisese fereastra o prinse înainte ca ea să aibă timp să deschidă uşa. O luă în braţe şi, fără să se sinchisească de urletele ei sau de mişcările ei dezordonate, o proiectă şi pe ea afară pe fereastră.

Strigătul tinerei femei sfredeli aerul rece câteva secunde şi se opri brusc. Bărbatul închise fereastra.

— *Davai! [Haide!]* zise şeful.

Se îndreptau spre ieşire când tocmai se deschise o uşă în spatele căreia apăru o fetiţă blondă cu părul tuns scurt care rămase imobilă strigând:

— Unde e mama?

*
* *

Cei trei bărbaţi încremeniră. Nimeni nu le spusese că în apartament se afla un copil. Fetiţa începuse să plângă, bâiguind:

— Unde e *mamucika?* Unde e *mamucika?*

Şeful făcu un pas spre ea şi se ghemui ca să fie la înălţimea ei. Apoi îi spuse cu un surâs liniştitor:

— Mama a ieşit. Se va întoarce.

Plânsetele fetiţei se dublară.

— Am auzit-o strigând! I-aţi făcut ceva rău…

Bărbatul dădu din cap.

— *Niet! [Nu!]* Suntem prieteni cu mama ta. Se va întoarce. Îţi place guma de mestecat?

Fetiţa dădu din cap fără să scoată o vorbă. Bărbatul se scotoci într-un buzunar al bluzonului şi scoase o tabletă de gumă de mestecat.

— Uite, zise el, ia asta şi aşteaptă ca mama ta să se întoarcă. Cum te numeşti?

— Marina.

— Mestec-o încet, Marina. *Dosvidania! [La revedere!]*

Apoi se ridică şi se îndreptă spre cei doi companioni ai lui aflaţi la intrare. Înainte să iasă pe uşă, se întoarse. Marina scotea cu grijă hârtia argintie ce învelea guma de mestecat. Ea ridică privirea spre el şi îi zâmbi.

Capitolul II

Zborul ucrainean Airlines Viena–Kiev era practic gol la clasa business. În afară de Malko, nu mai era decât un bărbat în vârstă, ghemuit într-un palton îmblănit, care părea deja pe jumătate mort.

Învechitul Boeing 737 atinse vârfurile mestecenilor plini cu zăpadă şi ateriză fără zdruncinături. Se făcuse aproape noapte şi aeroportul Boristil semăna cu ceea ce fusese întotdeauna: cu un oraş de provincie al Uniunii Sovietice. O singură clădire în formă de semilună, câteva vechi avioane Iliuşin abandonate pe o latură a aeroportului şi două elicoptere MI16 scoase din funcţiune, cu palele în bernă. Începuse să ningă uşor atunci când Malko se angajă pe pasarelă.

Aerogara, slab luminată, respira tristeţea cu călătorii ei încotoşmăniţi în haine din piele, căciuli din lână înfundate până la ochi. În Ucraina, căciulile cu urechi erau rare, rezervate vechilor funcţionari.

Malko se aşeză la una din cozile care se întindeau în faţa ghişeelor poliţiei de frontieră şi care înaintau cu viteza melcului. Chiţibuşari, poliţiştii ucraineni, încă impregnaţi cu mentalitatea sovietică, scrutau fiecare document neîncrezători. În timp ce stătea neliniştit la coadă, un nou val de pasageri veni şi se lipi la coada de aşteptare, călătorii unui zbor de la Aeroflot, provenind din Moscova, care se imobiliză de cealaltă parte a ferestrelor aerogării. O mulţime tipic rusească, plină de pachete bizare.

Privirea lui Malko fu brusc atrasă de ceva care ieşea în evidenţă din această magmă tristă ca o muscă într-un pahar cu lapte. O tânără superbă, cu părul lung şi blond strâns într-o coadă de cal, elegantă într-o rochie de lenaj maro coborând la jumătatea pulpei, cu dresuri şi cizme asortate. Nu era machiată deloc, dar avea o alură de cover-girl. Ceea ce probabil că şi era. Haina de blană neagră descheiată descoperea un piept plin, strâns sub rochia ajustată pe el. Cu un pas rapid şi hotărât, în ciuda valizei enorme pe care o târa după ea, se plasă în spatele lui Malko.

Abia ajunsă la coadă, scoase un telefon mobil din buzunar şi formă un număr. Malko auzi frânturi din conversaţie.

— Da, totul e bine, am dus produsele de frumuseţe… În douăzeci de minute voi ieşi din aeroport. *Dosvidania*…

Vorbea ruseşte pe un ton ferm, cu seriozitate. El se întrebă ce produse de frumuseţe se puteau aduce din Moscova, unde totul era importat, apoi nu se mai gândi la ea.

Coada avansa cu o lentoare exasperantă. În sfârşit, odată primită

viza pe paşaport şi vama trecută, unde oficiau mătuşi care păreau ieşite drept din lagăre de concentrare sovietice, se regăsi în holul aerogării. Străbătând cu greu mulţimea lipită în faţa uşii culisante de la sosiri, ajunse la biroul de primire al observatorilor de la OSCE veniţi să supravegheze alegerile prezidenţiale ucrainene. Acolo unde un agent CIA din Kiev trebuia să vină să-l recupereze.

OSCE era acoperirea lui, confirmată printr-o scrisoare oficială a guvernului austriac, falsă bineînţeles, fabricată de atelierele de la Divizia Tehnică a agenţiei americane din Langley.

Biroul OSCE era gol, încuiat cu cheia.

În momentul în care-şi aruncă privirea spre ceasul lui Breitling, mirat, sună telefonul lui mobil. O voce gâfâitoare anunţă în engleză că persoana cu care avea întâlnire va veni cu un sfert de oră întârziere. Să nu se neliniştească. Nu încheie bine convorbirea că superba blondă din zborul de Moscova se ivi la rândul ei din zona vamală, trăgând după ea valiza enormă, cu trăsăturile crispate de efort. În timp ce Malko o urmărea din priviri, admirându-i silueta, mânerul bagajului se desprinse şi rămase cu el în mână! Necunoscuta se opri, privindu-şi cu un aer furios valiza ce zăcea pe jos. Se aplecă, vrând s-o ridice, dar o scăpă şi aceasta căzu din nou pe sol.

Neascultând decât de galanteria lui şi spunându-şi că o mână de ajutor este câteodată recompensată, Malko se îndreptă spre tânără şi îi ridică valiza.

— *Dobrîîden, [Bună ziua]*, zise el în rusă. Lăsaţi-mă să vă ajut!

Privirile li se încrucişară. Ceea ce a citit în ochii femeii îl uimi puţin: în loc să exprime recunoştinţă, trădau mai degrabă neîncredere. Ca şi cum ea ar fi interpretat gestul lui Malko ca o tentativă de seducere.

Plantată în faţa lui, zise cu o voce nesigură.

— *Spasiba! [Mulţumesc!]* mă descurc. Malko îi adresă surâsul cel mai seducător.

— Dar e prea grea pentru dumneavoastră. Luaţi un taxi? V-o duc până acolo…

Necunoscuta ezită, apoi păru să se resemneze şi bombăni că era aşteptată în parcare.

— *Davai!* lansă Malko ducând valiza grea în braţe şi deschizând

drumul.

Necunoscuta îl depăşi, mergând cu pas grăbit. La marginea parcării, unde maşinile erau parcate în dezordine, ea se opri, privi în jur şi se strecură între maşini, după ce-i lansase lui Malko:

— E aici. Puteţi să puneţi valiza acolo. *Spasiba, spasiba bolşoi*.

Lăsă valiza jos şi o urmări pe tânără din priviri. Ea se opri în faţa unui Golf negru din care ieşi un bărbat brunet cu cărare pe mijloc ce avea un nas foarte lung şi ascuţit. La vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu un costum cu cravată, stil businessman din ţările de est, schimbă câteva cuvinte cu blonda, care se întoarse spre Malko, înşfăcă cu amândouă mâinile valiza, o ridică şi îi lansă lui Malko cu un surâs puţin crispat:

— *Dosvidania. Spasiba.*

Ea se strecura cu greutate între maşinile parcate la voia întâmplării şi Malko o văzu punând valiza în portbagajul deschis al Golfului. Şoferul se urcase deja în maşină. Necunoscuta, scăpată de povara bagajului, se aşeză lângă el şi maşina demară imediat. Puţin frustrat, Malko făcu stânga-mprejur. Această mână de ajutor nu va fi recompensată… Se pare că necunoscuta era extrem de fidelă, în ciuda lipsei de galanterie a bărbatului venit după ea la aeroport, care nici măcar nu se deplasase ca să-i vină în ajutor… Se întoarse în aerogară şi ajunse în faţa biroului OSCE atunci când o femeie blondă se desprinse din mulţime şi se opri în faţa lui, lansându-i gâfâind:

— *Privet! [Salut!]* Sunt Irina Murray şi am fost trimisă de Donald Redstone. Îmi pare rău! Un poliţist de la DAT *[Poliţia rutieră]* m-a făcut să pierd douăzeci de minute pentru că permisul meu de conducere nu era semnat.

Apariţia Irinei Murray izgoni instantaneu amintirea necunoscutei îmbufnate de la zborul de Moscova! La fel de înaltă, la fel de blondă, învăluită într-un mantou lung din piele neagră bine croit, radia de senzualitate. O gură mare machiată din plin, ochi de căprioară, umezi şi o ţinută foarte provocatoare: un pulover din caşmir gri mulat pe un piept generos, ieşit din sutien, o fustă extrem de scurtă de un frumos portocaliu viu şi cizme înalte negre cu tocuri cui.

Cu un surâs plin de umilinţă, în ciuda fizicului ei uimitor, părea o fată extrem de tânără.

— N-am aşteptat mult! o asigură Malko.

Ea îi întinse o mână lungă cu unghiile scurte şi pătrate.

— Sunteţi Malko Linge?

— Absolut. Încântat să vă cunosc.

Irina Murray era mult mai apetisantă decât tinerele stagiare pline de coşuri de la CIA care erau folosite de obicei ca oameni buni la toate de şefii agenţiilor.

— Atunci, *davai!* lansă tânăra. Vorbiţi rusa?

— Da.

— Ucraineana?

— *Niet.*

Ea îi adresă un surâs devastator.

— Vă voi învăţa!

Malko o urmă până la parcare de unde ea îşi recuperă un BMW gri foarte murdar. În timp ce se îndreptau spre autostradă, printre mesteceni înzăpeziţi, ea se întoarse spre el.

— Aţi mai fost în Ucraina?

— Da.

— Când?

— Acum opt ani.

Ea dădu din cap.

— Multe lucruri s-au schimbat între timp. Veţi vedea.

La prima vedere, nu era vizibil. În orice caz, timpul era la fel de posomorât. Intrigat, Malko nu se putu împiedica să nu întrebe:

— Sunteţi americană sau ucraineană?

Irina Murray surâse. În timpul condusului, mantoul i se deschisese, fusta i se ridicase, expunându-i coapsele învelite în negru, aproape până sus.

— Amândouă, răspunse ea. Părinţii mei au emigrat la Baltimore acum multă vreme. Am crescut în Statele Unite, dar am învăţat ucraineana cu părinţii mei. Tot aşa şi rusa. De aceea am fost trimisă aici.

Malko privea mestecenii defilând. Într-o pădure asemănătoare era să-şi piardă viaţa acum opt ani în cursul unei *razborka [confruntări]* sângeroase. Se întrebă unde era sulfurosul lui prieten Vladimir Şevcenko, un mafiot ucrainean care îi adusese câteva servicii

remarcabile. Probabil că în Cipru, în vila lui ca o fortăreaţă. Sau la şase picioare sub pământ. În mediul lui, „accidentele de muncă” nu iertau şi uşierii erau mai puţin folosiţi decât kalaşnikovurile. Irina Murray pătrunse prin monumentul funerar deschis pe podul Metro care trecea peste Dniepr şi coti imediat la dreapta, mergând de-a lungul fluviului care abia se distingea prin ceaţă.

Apoi ea coti pe un drum în serpentină ce traversa în zigzag colinele parcului Kresciatik, către centrul oraşului. La Kiev, se suia şi se cobora fără încetare. Erau mai multe coline ca la Roma.

— Mergem la hotelul *Dniepro?* întrebă Malko.

Irina Murray dădu din cap.

— Nu. V-am făcut rezervare la *Premier Palace*, care este mai bun. În Taras Şevcenko.

Circulaţia era din ce în ce mai densă şi ei se încrucişau cu tot mai multe maşini ce arborau panglici portocalii la portiere. Câţiva trecători purtau şi ei eşarfe sau căciuli de aceeaşi culoare, portocalie, vie, ca aceea a fustei Irinei Murray. Semnul de aderare la „revoluţia portocalie”, de partizani ai lui Viktor Iuscenko, candidatul pro-occidental la preşedinţie. Cu cât te apropiai mai mult de centru, cu atât flamurile portocali erau mai numeroase. Irina Murray se angajă, după piaţa Europa, în bulevardul Kresciatik, Champs-Elysé-ul Kievului, şi frână brusc. Malko zări în faţa lor o mare de corturi portocalii şi o mulţime compactă masată pe Maidan Nezhalevnosti, Piaţa Independenţei.

Un pom gigantic de Crăciun clipea în faţa ecranelor de televiziune suspendate pe eşafodaje. Flamuri portocali erau atârnate pretutindeni şi din difuzoare se auzeau cântece folclorice ucrainene. Tânăra înjură printre dinţi, apoi făcu stânga-mprejur.

— Uitasem! mormăi ea, Maidan este încă blocat. Au spus că vor rămâne aici atâta timp cât Viktor Iuscenko nu va fi preşedintele Ucrainei. O Ucraină în sfârşit liberă, adăugă ea cu o voce vibrând de mândrie.

Plecară în sens invers şi, în Piaţa Europa, Irina Murray o luă pe un bulevard cu o pantă serioasă, cu scopul de a ocoli pe sus piaţa blocată. Pretutindeni bucăţi de material portocaliu erau atârnate la ferestre, arătând că oraşul întreg fusese mobilizat în spatele lui Viktor

Iuscenko.

— Cum e Viktor Iuscenko? întrebă Malko.

Faţa Irinei Murray se posomorî.

— Poţi spune că a căzut din caravana Diavolului, oftă ea. Faţa lui e tumefiată, plină de coşuri, dezgustătoare. El, care era atât de frumos! Dar are moralul bun.

Acum trei luni, pe 8 septembrie 2004, Viktor Iuscenko, candidat la alegerile prezidenţiale contra unui alt Viktor, primul-ministru Ianukovici, susţinut de Kremlin şi de partida rusofonă din Ucraina – Estul şi Sudul ţării – fusese spitalizat la Kiev, suferind de simptome bizare. Medicii ucraineni au diagnosticat o gravă afecţiune hepatică virală. Ceea ce se potrivea de minune pentru adversarul lui pentru că pe 31 octombrie, în prima zi a alegerilor, Iuscenko ajunsese cu generozitate pe primul loc, în ciuda fraudelor electorale neruşinate. Preşedintele în exerciţiu, Leonid Kucima, susţinut şi el de Moscova, putred de bogat şi corupt până în măduva oaselor, îl susţinea pe Viktor Ianukovici, bărbatul din Doneţk, marele bazin industrial din Est. La patru zile după diagnosticul medicilor ucraineni, sănătatea lui înrăutăţindu-se, Viktor Iuscenko a luat un zbor special pentru Viena, cu scopul de a se trata. A ajuns la Viena într-un stadiu lamentabil şi a fost imediat spitalizat într-o clinică privată, Rudolphiner Haus. Medicii austrieci au făcut mai întâi analize, descoperind o substanţă toxică în intestinele acestuia, fără să o poată însă identifica. Atunci când s-a întors, după câteva zile din Viena, Viktor Iuscenko părea un monstru, gen Elephant Man, cu faţa acoperită de chisturi monstruoase şi de dungi brune. Televiziunea de stat a pretins atunci că mâncase un suchi stricat, dar în anturajul candidatului se vorbea mai degrabă de otrăvire voluntară. Oamenii care asistau la mitingurile lui erau îngroziţi: era fiul lui Frankestein. Totuşi, procurorul general al Ucrainei, Ghennadi Vasiliev, continua să refuze să deschidă o anchetă, pretextând că boala de care suferea Viktor Iuscenko era de origine naturală…

Al doilea tur de scrutin a avut loc pe 21 noiembrie între un Viktor Iuscenko considerabil slăbit şi un Viktor Ianukovici, în plină formă. Contrar tuturor aşteptărilor, mai ales că toate sondajele dădeau un Iuscenko cu generozitate câştigător, urnele au dat victoria bărbatului

din Est! Spre furia tuturor observatorilor internaţionali care constataseră multiple fraude masive în favoarea lui Viktor Ianukovici. Istoviţi, dar bine organizaţi, partizanii „revoluţiei portocalii” ieşiseră ca ciupercile după ploaie, decişi să nu se lase înşelaţi. La Kiev, 10.000 dintre ei au ocupat Piaţa Independenţei şi bulevardul Kresciatik, instalându-se sub corturi, înfruntând frigul şi ploaia. Armata şi *Milicija* refuzaseră să-i alunge cu forţa.

Urmare acestor manifestaţii, toate ţările, mai puţin Rusia, au refuzat să recunoască rezultatele acestor alegeri trucate. Încurajat de rezistenţa partizanilor lui, Viktor Iuscenko a anunţat atunci că fusese otrăvit, ceea ce însemna că cei care au făcut-o, fie au avut intenţia de a-l omorî, fie au vrut să-l împiedice să-şi continue campania electorală. A precizat că problemele lui au început în ziua următoare unui dineu cu cei doi principali responsabili de la *SBU**, ţinut în casa de la ţară a unuia dintre ei.

[SBU – Slaşi Bezjecki Ukraina: serviciul de informaţii ucrainene.]*

Aici se regăseau „cekiştii”, membrii vechiului KGB, care încă de acum treizeci de ani otrăvea disidenţii ucraineni, între care şi naţionalistul Stepan Bandera, otrăvit la München!

Laboratoarele vieneze care l-au examinat au precizat atunci diagnosticul: Viktor Iuscenko înghiţise o doză atât de masivă de dioxină, o otravă industrială căreia nu i se cunoşteau consecinţele pe termen lung, chiar dacă el supravieţuise primului şoc. Singurul caz de otrăvire cu dioxină avusese loc la catastrofa de la uzina chimică din Seveso, în Italia, în 1976, şi dozele ingerate de victime atunci fuseseră infinit mai mici…

Malko urmărise această poveste în presa austriacă, nu tocmai uimit. Fusese plătit pentru a şti că Vladimir Putin n-avea nimic dintr-un democrat şi că ideea cu otrăvirea unui adversar al Kremlinului nu l-ar fi făcut să clipească.

Ştia şi că Statele Unite investiseră mult în „desovietizarea” Ucrainei, prin mai multe canale, dintre care, obligatoriu, patronul lui intermitent, Central Intelligence Agency – CIA. Asta explica probabil venirea lui la Kiev, la cererea agenţiei din Viena.

Irina Murray ajunse în piaţa Bessarabiaska şi se angajă în

bulevardul Taras Şevcenko, trecând prin faţa unei magnifice statui a lui Lenin. La dreapta, bulevardul Kresciatik dispăru într-o mare de corturi şi de miliţieni blajini în uniforme negre ce deturnau circulaţia.

— Priviţi! făcu brusc tânăra, arătând spre trotuar.

Malko zări o bătrână doamnă cu ochelari enormi care plimba în lesă o magnifică pisică siameză. Animalul arbora în jurul gâtului o eşarfă portocalie care se încurca între labele ei...

— Chiar şi pisicile votează pentru Iuscenko! lansă Irina Murray, fermecată.

Urcară pe marele bulevard Taras Şevcenko ale cărui două sensuri erau separate de un scuar larg şi cotiră în faţa universităţii pentru a coborî pe un alt drum. Irina Murray opri în faţa unui imobil renovat, la nivelul unei porţi brodate ca un amiral de operetă.

— Iată *Premier Palace*, anunţă tânăra. Lăsaţi-vă bagajele. Pe urmă vom merge la ambasadă.

— Se află tot în acelaşi loc?

— Da, confirmă Irina Murray, dar e mai bine păzită.

Ironie a istoriei: clădirea ce adăpostea ambasada SUA, un modest hotel particular din strada Koţubinskogo, era vechiul sediu al Partidului Comunist Ucrainean.

*

*   *

Atunci când ajunseră în strada Koţubinskogo, se încrucişară cu un Mercedes 560 ce arbora câte o panglică portocalie la fiecare portieră. Irina surâse imediat triumfătoare.

— Vedeţi dumneavoastră, înainte doar săracii îl susţineau pe Iuscenko. Acum, oligarhii şi-au întors hainele. E semn bun!

Miliţieni filtrau maşinile la intrarea pe strada în pantă, pe care se afla ambasada SUA, o clădire galbenă cu trei etaje, plasată în mijlocul unei grădini împrejmuită temeinic cu un gard verde. Singurul semn neobişnuit: un „disc” enorm de trei metri în diametru plantat în grădină ca un arbore suprarealist. În faţa ambasadei nu se afla decât un parc, pustiu în acest sezon. În acest cartier calm, aflat pe una din nenumăratele coline ale Kievului, te simţeai departe de înfruntările politice... Irina parcă BMW-ul în porţiunea de stradă interzisă şi intră

urmată de Malko, după ce tastă codul secret ce deschidea poarta şi îi salută în treacăt pe cei doi puşcaşi marini ce erau de pază.

Ambasada era de dimensiuni mai degrabă modeste. Luară ascensorul până la etajul doi al clădirii. Tânăra întredeschise o uşă şi se întoarse spre Malko:

— Domnul Redstone e în şedinţă cu *deputy [adjunctul]*. Veniţi.

Traversară secretariatul şi ajunseră în biroul vecin. Doi bărbaţi, în cămaşă, stăteau în faţa unor hârtii înşirate pe o masă mare. Pereţii dispăreau sub hărţi presărate cu semne misterioase. Cel mai în vârstă se ridică; părea un italian, cu părul negru dat pe spate şi o faţă alungită. Îi strânse îndelung mâna lui Malko.

— Donald Redstone, încântat să vă întâlnesc! îi lansă el. Vi-l prezint pe adjunctul biroului, fost ofiţer în marină, John Muffin.

John Muffin avea maxilarul pătrat şi o privire directă, dar ceva inexplicabil emana din el. Lui Malko îi luă câteva secunde să înţeleagă. Era vorba de o oarecare blândeţe în privirea lui… de gesturi puţin cam exagerate. John Muffin făcea parte din marea comunitate de gay.

Şeful agenţiei îi lăsă pe John Muffin şi Irina Murray şi îl chemă pe Malko în biroul vecin, închizând imediat uşa după ei.

— Presupun că ştiţi pentru ce vă aflaţi la Kiev, nu? întrebă el.

Malko surâse.

— Mă gândesc că e vorba de otrăvirea căreia i-a fost victimă Viktor Iuscenko…

— Exact.

— Nu e puţin cam târziu pentru a face ceva?

Americanul surâse strâmb.

— Depinde. În primul rând, ştiţi exact ceea ce s-a petrecut?

— Nu, mărturisi Malko. N-am citit toate detaliile.

— OK. Luaţi loc. Ştiţi că operaţiunea „Ucraina” era pe agenda preşedintelui George Bush de mult timp…

— Ce operaţiune Ucraina?

— Bascularea spre Vest, îi explică americanul. În ciuda aparenţelor, chiar dacă Ucraina s-a separat de Rusia în 1991, clasa politică a rămas supusă Moscovei şi SBU şovăie între supunerea ei către Kremlin şi legăturile ei cu mafiile locale. Erau atât de ocupaţi să jefuiască ţara,

încât n-au văzut venind operaţiunea noastră. Cu ajutoare discrete şi private, ONG-uri, diaspora de ucraineni instalaţi în Statele Unite şi în Canada.

— Cu ce scop?

— De a detaşa Ucraina de influenţa rusă, explică fără să clipească şeful agenţiei. N-am reuşit din prima. Desigur, Viktor Iuscenko era un candidat bun, dar avea contra lui tot aparatul statului condus de Leonid Kucima, ale cărui interese coincideau cu cele de la Kremlin. Ştia că dacă Iuscenko era ales pierdea enorm. Totuşi, şi-au spus că dacă trucau alegerile îl eliminau uşor. Numai că agenţii FBS*, prezenţi la Kiev şi fracţiunea SBU, devotată Moscovei, au tras semnalul de alarmă la începutul verii trecute.

[FSB – Serviciul federal rus de securitate, ex-Primul Directorat al KGB-ului.]*

— Ce se întâmplase?

— „Revoluţia portocalie” a lui Iuscenko câştiga toată ţara. Adversarii lui au înnebunit. În iulie, atunci când el se afla în vacanţă în Crimeea, ei au încercat „lovitura de Kamaz”…

— Ce reprezintă?

— Un camion a încercat să trimită maşina lui Viktor Iuscenko într-o râpă. A scăpat ca prin urechile acului. La Kremlin, deveneau conştienţi de pericol. Atunci când rezultatele primului tur de scrutin au fost cunoscute, a fost mai rău! În ciuda falsificării urnelor, Iuscenko era cot la cot cu adversarul lui. Deci trebuiau să facă ceva. A urmat tentativa de otrăvire cu dioxină a lui Iuscenko din septembrie.

— Cum s-a petrecut asta? întrebă Malko intrigat.

— Foarte simplu, relată americanul. Pe 5 septembrie, unul dintre apropiaţii lui Viktor Iuscenko, David Svania, a organizat un dineu cu cei doi responsabili de la SBU, Igor Smeşko şi adjunctul lui, Vladimir Satsiuk în casa de vacanţă a acestuia din urmă. Ţinta acestui dineu era de a se asigura de neutralitatea SBU pentru alegerile următoare. A fost stabilit ca Viktor Iuscenko să vină singur cu David Svania, fără responsabilul securităţii lui personale, Evgheni Cervanienko. Au luat cina toţi patru şi, începând cu a doua zi, Iuscenko a resimţit simptome neliniştitoare: stări de vomă, ameţeli, palpitaţii. La început nu se prea

ştia ce are. Evgheni Cervanienko a venit la mine şi m-a informat că încă din luna iulie auzise vorbindu-se de o posibilă tentativă de otrăvire a lui Viktor Iuscenko. De altminteri, atunci când lua masa în altă parte decât acasă, Cervanienko avea obiceiul, în ultimul moment, să schimbe farfuria candidatului cu a lui sau cu a altui comesean. Numai că, din păcate, în acea seară n-a fost acolo ca să o facă…

Malko nu se putu împiedica să surâdă.

— E prea de tot! Otrăvit după o cină cu cei doi responsabili SBU! Crima este semnată.

— Of! suspină americanul. Nu e chiar aşa de simplu… Smeşko m-a contactat imediat, jurându-mi că n-a avut de-a face cu asta. Şi îl cred, căci a fost tot timpul de partea noastră. Însă nu e cazul şi cu adjunctul lui, Vladimir Satsiuk, Chiar dacă îşi strigă în gura mare inocenţa.

— Ce s-a întâmplat exact?

— În timpul acelei cine, s-a adus fiecărui comesean languste puse încă din bucătărie pe farfurii. Cineva a turnat pe cea a lui Iuscenko dioxină, o doză de 10.000 de ori superioară celei tolerate de organism, adică o pictogramă. În cazul lui Viktor Iuscenko, medicii estimează că doza a fost între unu şi zece grame! Ceea ce i-a declanşat o criză de cloro-acnee foarte spectaculoasă, fără să mai punem la socoteală afectarea ficatului, pancreasului şi a coloanei vertebrale!

Intrigat, Malko întrebă:

— Dioxina nu putea să-l omoare pe loc?

— Nu, nici chiar o doză atât de puternică.

— De ce n-au folosit cianură?

Americanul dădu din cap.

— Evident că noi nu suntem întrebaţi. Dar ar fi fost prea de tot să fi căzut mort în casa de vacanţă a numărului doi de la SBU! Şi pe urmă, cred că nu voiau să-l omoare, ci doar să-l scoată afară din campania electorală. Dar s-au înşelat amarnic.

— Care „ei”?

Donald Redstone nu ezită să răspundă nicio secundă.

— Sau Putin, sau vreunul dintre apropiaţii lui… De la ştirea otrăvirii, Vladimir Putin a pretins că a fost o falsă ştire propagată de militanţii „revoluţiei portocalii”, că Iuscenko avea o gripă intestinală… De la această declaraţie, ancheta noastră a progresat. Ne

gândim la filierele folosite. Plecând de la această afacere. Un colaborator apropiat al lui Vladimir Putin la Kremlin, un oarecare Gleb Pavlovski, a venit în mai multe rânduri în Ucraina. E foarte apropiat de reprezentantul oficial al lui Putin la preşedinţia ucraineană, Oleg Budinok, şeful administraţiei prezidenţiale. Acesta din urmă e în egală măsură legat de numărul doi de la SBU, Vladimir Satsiuk, cel la care a avut loc dineul unde Viktor Iuscenko a fost otrăvit.

— Deci ştiţi totul, observă Malko.

Americanul îi adresă un surâs ironic.

— Se presupune, fără niciun fel de probă. Ceea ce nu înseamnă nimic, căci toată lumea neagă.

— Dacă Iuscenko câştigă, remarcă Malko, limbile se vor dezlega şi vom putea să reluăm pista. Oricum, la ce bun? Această manipulare n-ar putea împiedica derularea alegerilor.

— Adevărat, confirmă Donald Redstone, Curtea Supremă Ucraineană vine să anuleze cel de-al doilea tur de scrutin contestat de electori şi va avea loc un al treilea tur pe 26 decembrie, pe care Iuscenko este practic sigur că-l câştigă, dată fiind popularitatea lui. În cele din urmă, această poveste cu otrăvirea s-a întors împotriva autorilor ei.

— Deci totul merge bine, concluzionă Malko.

— Cu un mic amendament, îl corectă şeful agenţiei, lupta de-abia acum începe. Vladimir Putin s-a trezit prea târziu, dar va face tot ce-i stă în putinţă pentru a evita ca Ucraina să cadă în orbita occidentală.

— Vă temeţi de un alt atentat fizic asupra lui Iuscenko?

— Nu este imposibil, recunoscu Donald Redstone. Graţie partizanilor lui Ianukovici, din serviciile de administrare, inamicii lui Iuscenko dispun de o forţă importantă. Un atentat care se pare că va veni din *interior* nu este jenant pentru Kremlin, ci, din contră.

— Iuscenko e neîncrezător, nu?

— Bineînţeles, dar nu se poate anticipa totul. Mă gândesc că cea mai bună asigurare de viaţă pentru el este de a bloca dinainte orice tentativă. De aceea sunteţi la Kiev.

Malko îl privi uimit.

— Cum pot eu singur să-i servesc drept scut lui Viktor Iuscenko?

— În două feluri, explică americanul. Mai întâi, noi avem câteva piste de explorat pentru a identifica vinovaţii de otrăvire. Ştim că Kremlinul este în spatele întregii poveşti. Dacă reuşim să adunăm probe, îl vom prinde pe Putin. Nici chiar el nu-şi poate permită să-şi vadă netrebniciile etalate ziua în amiaza mare. Îşi va pierde imaginea de democrat la care ţine atât de mult.

— Mă gândesc că aveţi oameni pentru asta, zise surâzând Malko. Agenţia e bine implantată aici…

— Da şi nu. Avem analişti, oameni de influenţă, oameni repartizaţi în ONG-uri, dar nu avem *case officer [ofiţer de caz]* capabil să reunească aceste probe. Şi noi nu vrem să implicăm americani. Echipa adversă ar profita de asta ca să ne arate cu degetul şi asta ar fi contra-productiv. Nu putem acuza Rusia pentru implicarea ei în alegerile ucrainene şi să ne dezvăluim implicarea noastră. Prin urmare, am nevoie de o anchetă *secretă* condusă de cineva care să nu fie american. Ştiu că dumneavoastră cunoaşteţi bine Ucraina. Aţi reuşit aici o strălucită operaţiune acum câţiva ani…

— Desigur, recunoscu Malko, dar bărbatul care m-a ajutat, Vladimir Şevcenko, nu mai e în Kiev. Şi apoi, circumstanţele s-au schimbat.

Americanul nu se descurajă.

— Am încredere în dumneavoastră. Timpul ne presează. E o cursă contra cronometru, căci cekiştii care au construit această operaţiune au început să facă curăţenie. Pentru ei e vital să-i elimine pe toţi cei care ar putea implica puterea rusă în otrăvirea lui Viktor Iuscenko. Au început deja. Suspectăm prezenţa la Kiev a unei echipe de asasini ucraineni sau ruşi, însărcinată să facă munca murdară. Ei sunt cei de care riscaţi să vă loviţi. Sunt aproape sigur că au aflat deja de prezenţa dumneavoastră aici. Deci…

Şi lăsă fraza în suspans. Malko privi cerul plumburiu prin fereastră, începând să înţeleagă de ce CIA l-a smuls deliciilor castelului lui din Liezen şi ale logodnicii lui, somptuoasa Alexandra. Din nou i se încredinţa o misiune imposibilă.

— L-aţi putut identifica pe cel care a pus otrava? întrebă el. Poate că de acolo trebuie început…

— Absolut, confirmă Donald Redstone ridicându-se. Vom vorbi

despre asta la masă.

Malko o regreta deja pe Irina Murray. Slavonele erau categoric extrem de seducătoare.

— Miss Murray va participa şi ea la ancheta mea? întrebă el.

— Într-o oarecare măsură, da. Ea ne aduce servicii bune, dar nu e la curent cu totul. Este ochiul nostru de permanenţă la Iuscenko. Bineînţeles, ea v-ar putea servi drept interpret, dar cred că vorbiţi perfect ruseşte.

— Dar nu şi ucraineana, preciză Malko. Care sunt mai exact funcţiile acestei femei?

— Ea face legătura dintre noi şi cartierul general al lui Iuscenko, observând o grămadă de lucruri. Nu are profilul unui *case officer*, dar nu ne îndoim de ea.

Cu un surâs în colţul gurii, adăugă:

— Fiţi sigur că este la dispoziţia dumneavoastră, dar nu vreau să o pun în pericol. Ori ceea ce veţi face dumneavoastră este extrem de periculos. Să mergem la masă.

Capitolul III

Restaurantului *Pervak* i se dusese vestea a fi cel mai ucrainean restaurant din Kiev. Cu statuile lui mari din lemn pictat, cu leagănele atârnând din plafon şi obiectele în stil baroc împrăştiate peste tot, semăna cu un decor de teatru. Donald Redstone şi Malko, conduşi de şoferul şefului agenţiei CIA, luaseră loc pe terasa acoperită, la o masă mai retrasă. După ce-şi înmuiase buzele în votcă, Malko reiteră întrebarea pe care o pusese în biroul americanului.

— Ştiţi deci cine l-a otrăvit pe Viktor Iuscenko?

— Absolut, confirmă Donald Redstone. După cum v-am spus, de îndată ce teza cu otrăvirea a fost confirmată, Vladimir Satsiuk, cel la care a avut loc dineul, a acceptat să răspundă tuturor întrebărilor, să jure că n-are niciun amestec şi că personalul lui lucrează pentru el de mulţi ani şi că, dacă ar fi vrut să-l otrăvească pe candidatul „revoluţiei portocalii”, n-ar fi fost atât de prost să o facă la el acasă.

— Ceea ce pare logic, aprobă Malko privind cu neîncredere salata

rahitică, compusă din plante dispărute de mult timp din lumea civilizată, care i le puseseră în faţă. Ucraina nu ieşise încă din ceaţa socialismului ştiinţific…

Donald Redstone bău un gât din Defender şi i-o întoarse:

— Logic, dar inexact… Primul lucru pe care l-am făcut, a fost de a reconstitui programul lui Viktor Iuscenko din ziua otrăvirii, în primul rând cu privire la mesele lui. Pentru asta am cerut ajutorul lui Evgheni Cervanienko, responsabilul securităţii. M-a informat că Iuscenko nu serveşte niciodată nici micul dejun, nici prânzul. Pe 5 septembrie, Cervanienko nu l-a scăpat din ochi încă de dimineaţă. La sfârşitul zilei a întâlnit militanţi şi a împărţit cu ei câteva *zakuskis [aperitive]* pe care le-a ales el însuşi dintr-un platou comun. Ori, atunci când l-a părăsit pe Cervanienko pentru a merge să cineze la casa de vacanţă a lui Satsiuk, era în plină formă. Când s-a întors de la acel dineu, târziu, către orele două dimineaţa, soţia lui a remarcat că avea o respiraţie bizară, ca şi cum ar fi înghiţit un produs farmaceutic.

— Sunt indicii tulburătoare, recunoscu Malko, aţintind cu nelinişte minusculul peşte fiert pe care i-l puseseră în faţă într-o oală din cupru.

— Nu e totul, continuă americanul. Evgheni Cervanienko a făcut şi el o anchetă şi a descoperit un fapt omis de Satsiuk. Acesta avea obiceiul să facă apel la un ospătar de la un fast-food din lanţul *Mister Snack*, situat chiar în faţa sediului social al SBU, în Vladimirskaia. Un oarecare Roman Marciuk. Ori în seara otrăvirii, Roman Marciuk lucra în casa lui Satsiuk, ca ospătar.

— L-aţi găsit?

Donald Redstone îşi termină de băut Defenderul „vechi de 5 ani” dintr-o înghiţitură şi comandă cu un semn discret un altul înainte să continue:

— De îndată ce am avut informaţia, am pus-o pe rol pe Irina Murray. Graţie lui Cervanienko, am avut semnalmentele acestui Roman Marciuk. Ea a început să vină regulat la *Mister Snack*, părând o angajată din acel cartier, fără să-l abordeze vreodată pe Roman Marciuk, mulţumindu-se să-l observe şi să-l urmărească discret atunci când ieşea de la muncă, până la o garsonieră din Komsomolske, un loc sinistru pe malul fluviului.

— De ce nu l-a semnalat la *Milicija?* întrebă mirat Malko. Doar

pentru a-l interoga.

Donald Redstone se strâmbă.

— Delicat. Şi îţi amintesc că n-a existat niciodată o anchetă deschisă privind otrăvirea… Şi apoi, într-o zi, Irina a remarcat o fată blondă, foarte sexy, tipul târfă, ce stătea de poveşti cu Marciuk. Venise să-şi ia un hamburger, dar Irina a avut impresia că a fost un pretext ca să-i vorbească. A urmărit-o pe acea blondă şi a descoperit că locuia împreună cu o fetiţă într-un apartament la etajul şaisprezece dintr-un imobil din Osogorki, o suburbie estică a oraşului. Lucra la o agenţie de voiaj din centru şi părea că face puţină prostituţie, ocazional. Nu era defel genul lui Roman Marciuk, mai degrabă necioplit şi nu cu mulţi bani ca să-şi poată permite o fată ca ea… În continuare, Irina a mai descoperit şi că ea lâncezea frecvent într-o cafenea din centru, la *Maison du Café,* un loc în vogă, unde se întâlnesc multe fete uşoare, politicieni sau oameni de afaceri.

— V-aţi apropiat de ea?

— Nu. Din contră, i-am cerut lui Irina să caute să intre în contact cu Roman Marciuk. Încercarea a fost un fiasco. El n-a răspuns absolut deloc avansurilor ei şi a părut din ce în ce mai enervat de prezenţa ei. După două zile, Irina l-a urmărit la plecarea de la muncă şi a ajuns la apartamentul acestei blonde despre care nu-i ştiam nici măcar numele. De acolo n-a mai ieşit.

— E tot acolo?

— Nu tocmai. Irina m-a anunţat şi eu am organizat o pândă *around the clock [în jurul ceasului]* în jurul acestui apartament. A doua zi, fata blondă a mers la muncă, dar Roman Marciuk nu s-a arătat. El nu s-a dus la serviciu. Asta însemna că a fost alertat şi că se ascundea.

— N-aţi încercat să-l contactaţi?

Americanul făcu un gest de neputinţă şi bău un gât de Defender din paharul proaspăt adus.

— Cum? Nu ştiam nici măcar în ce apartament era. În plus, cu siguranţă că n-ar fi deschis unor străini. Pânda a durat trei zile. Fata mergea în fiecare zi la serviciu, dar Roman Marciuk nu se arăta defel. Cum nu era decât o intrare în imobil, am fost siguri că era tot acolo. A ieşit după trei zile după ce se refugiase acolo.

— Şi nu l-aţi prins?

Donald Redstone îi adresă o privire plină de ironie.

— Ar fi fost o greşeală… A treia zi Irina era la pândă de cealaltă parte de Mykoly-Bazhana Prospekt, aproape de o staţie service. Blonda s-a întors de la serviciu către ora patru. În jurul orei şase, Irina a remarcat trei bărbaţi care pătrundeau în imobil. Tineri, voinici, părând sportivi, cu căciuli de lână negre şi bluzoane din piele matlasate. Câteva minute mai târziu, cineva a trecut prin fereastra de la etajul şaisprezece şi s-a strivit de pământ în faţa imobilului. Bineînţeles că Irina a mers să vadă despre ce e vorba, în timp ce traversa strada, un al doilea corp a fost proiectat în gol şi s-a zdrobit nu departe de primul. Irina a putut vedea că era vorba de o femeie. Câteva clipe mai târziu, cei trei bărbaţi pe care i-a văzut intrând în imobil au ieşit şi au plecat într-o maşina Lada Deviatka roşie.

— Irina nu i-a urmărit?

— Nu, căci îşi lăsase maşina de cealaltă parte a bulevardului. Şi poate că a fost mai bine. A reţinut doar numărul maşinii: 116-01-KA. Când am verificat, am descoperit că era vorba de un număr de înmatriculare fals. Apropiindu-se de locul incidentului, Irina l-a recunoscut pe Roman Marciuk şi pe blonda care l-a găzduit.

Un înger trecu.

Malko îşi imagina scena. Irina Murray a trebuit să fie îngrozită în faţa acestei scene. Timp de un moment nu s-a auzit decât zgomotul cuburilor de gheaţă din paharul lui Donald Redstone. Acesta continuă:

— Bineînţeles că ea a plecat înainte de sosirea celor de la *Milicija*. A doua zi, jurnalele au anunţat că un oarecare Roman Marciuk, ospătar într-un *Mister Snack*, a aruncat-o pe fereastră pe companioana lui, după care s-a sinucis în aceeaşi manieră. Astfel am aflat numele acestei fete, Evghena Bogdanov, mama unei fetiţe de cinci ani, Marina.

— Nimeni n-a scris despre o eventuală crimă dublă?

— Nimeni.

— Deci n-a avut loc nicio anchetă?

— Nu. Afacerea a fost clasată, ucigaşul Evghenei Bogdanov considerându-se că şi-a făcut singur dreptate.

— Frumos exemplu de lichidare, sublinie Malko. Şi tocmai acest Roman Marciuk a fost cel care a pus otrava. Şi sponsorii lui s-au

asigurat că nu va vorbi, lichidând apoi martorii morţii lor.

Se regăseau vechile metode cekiste. Rapide şi brutale. Roman Marciuk n-a fost decât un pion pe care l-au eliminat fără milă.

— N-aţi aflat mai multe despre această Evghena Bogdanov? întrebă Malko.

Americanul îşi termină şi cel de-al doilea pahar de Defender şi preciză:

— Nu e sigur că din proprie iniţiativă ea l-a contactat pe Roman Marciuk. Numai că nu avem nici cea mai mică idee de persoana care a contactat-o pe ea.

— Nu văd foarte bine cum va evolua această pistă, remarcă Malko. Cel puţin s-au mişcat puţin lucrurile…

— În cursul supravegherii noastre, Irina a reperat o prietenă de-a Evghenei Bogdanov cu care se întâlnea mereu la *Maison du Café*. O fată din lumea interlopă aparent, care are tot timpul la ea un portţigaret, ochelari negri şi unghii interminabile vopsite în toate culorile. Părea a fi acolo în fiecare dimineaţă, aşteptând să fie agăţată.

— Îi ştiţi numele?

— Nu, mărturisi Donald Redstone, dar Irina o să v-o arate. Cele două fete păreau apropiate. Poate că ea ştie ceva. Adversarii noştri trebuie că se simt liniştiţi. Dacă Satsiuk e amestecat în otrăvire, nu va mai putea mărturisi niciodată. Şi dacă povestea se va încinge prea tare, se va refugia la Moscova. Şi atâta timp cât Viktor Iuscenko n-a prins puterea, procurorul general al Ucrainei nu va ridica nici măcar degetul mic.

— Şi în ceea ce priveşte dioxina, nu există nicio pistă?

— Niciuna, mărturisi şeful agenţiei. Mai multe laboratoare din lume o utilizează, printre care unul din Rusia.

Toate aceste informaţii nu erau încurajatoare. Malko luă o gură de votcă. Era perplex. Rareori avusese atât de puţine elemente pentru a începe o anchetă.

— Cum aş putea să intru în contact cu această prietenă a Evghenei Bogdanov? întrebă el.

— Irina vă va ajuta. Ea ştie cum arată. Am convenit că vă va pune la curent în seara asta. Mâine, în intervalul orar în care acea femeie se va afla la *Maison du Café*, Irina o să v-o arate. Pe urmă vă rămâne

dumneavoastră rolul principal. N-ar trebui să fie dificil s-o agăţaţi: pentru asta e ea acolo…

— Aşteptaţi, protestă Malko. Dumneavoastră nu ştiţi dacă ea cunoaşte ceva despre afacerea care ne interesează.

— Exact, recunoscu Donald Redstone. Dacă nu ştie, veţi rămâne cu o operaţiune de seducţie fără rezultate.

— Chiar dacă ştie ceva, remarcă Malko, m-ar mira ca ea să-şi deschidă sufletul dintr-odată.

Americanul rânji discret.

— *Right. [Adevărat.]* E probabil ca ea să vă deschidă altceva. E adevărat că e un *long shot [de durată]*, dar n-am altă pistă.

Îşi privi apoi ceasul şi oftă.

— Trebuie să mă întorc la birou.

Atunci când ieşiră din *Pervak*, luminozitatea scăzuse foarte mult. Era atât de sumbru că Malko trebui să verifice pe ceasul lui Breitling că nu e decât ora trei după-amiaza! Câteva imobile vechi, stil baroc, recent revopsite contrastau vesele cu betonul cenuşiu al epocii sovietice. Malko remarcă în colţul străzii două matahale cu căciuli de lână negre, înfundate până peste ochi şi cu cojoace din piele. Ceea ce îl făcu să se gândească la cei trei asasini ai lui Roman Marciuk, chiar dacă Irina îi descrisese foarte vag. Numai că asemenea căciuli şi cojoace se găseau cu miile la Kiev. Cei doi trebuiau să fie transportatori inofensivi.

— Vă las la hotel? propuse Donald Redstone. Nu e foarte departe de birou.

— Cred că voi merge puţin pe jos, răspunse Malko. Îmi doresc să reiau contactul cu acest oraş.

— OK, dar veniţi o secundă în maşină.

În timp ce se îndreptau spre maşină, Malko remarcă:

— Irina Murray nu are profilul obişnuit al *field officers* pe care-i aveţi voi.

Donald Redstone surâse.

— E adevărat, dar ea nu face mare lucru. O folosesc la sarcinile la care ea îmi este foarte utilă graţie cunoştinţelor de limbă ucraineană. De altminteri, ea are o viaţă foarte complicată: prietenul ei e un pictor ucrainean care trăieşte jumătate din timp la New York şi când e aici îi

face zile fripte. Câteodată rămâne zile întregi închis în casă, fără să răspundă la telefon, pictând ca un nebun şi refuză să o vadă ca să nu-şi piardă inspiraţia.

Ei se instalară în spatele maşinii şi Donald Redstone deschise servieta din care scoase un pistol automat negru pe care i-l întinse lui Malko, împreună cu două încărcătoare de schimb.

— E tot ce pot să vă dau ca „baby-sitter”, zise americanul. Sper să nu aveţi nevoie de el, dar ceea ce i s-a întâmplat lui Roman Marciuk şi Evghenei Bogdanov invită la prudenţă. În secunda în care „cekiştii” care au pus la cale această operaţiune vor realiza că încercaţi să reluaţi o pistă, veţi fi în pericol de moarte. Şi nu putem conta pe ucraineni.

— SBU?

— Nu neapărat, dar acest oraş e plin de foşti criminali ai mafiei în şomaj, de *ex-berkut*, trupe speciale similare cu Omonul sovietic – demobilizaţi, fără să mai vorbim de clandestinii din FSB. Ori, e o prioritate absolută pentru puterea rusă ca nimeni să nu reuşească să lege Kremlinul de operaţiunea contra lui Iuscenko cu probe concrete.

Malko îşi strecură pistoletul la centură în dreptul coloanei vertebrale, după ce pusese cele două încărcătoare în buzunarul de la paltonul de stofă. Maşina şefului agenţiei se îndepărtă şi el plecă pe jos. Din fericire nu era prea frig. Singura perspectivă agreabilă a acestei anchete era de a o reîntâlni pe Irina Murray. Îşi dorea ca ea să nu fie prea îndrăgostită de pictorul ei.

*

* *

— Nu m-au lăsat să urc. Angajaţii de la recepţie m-au luat drept o târfă.

Acea încurcătură părea că o amuză foarte mult pe Irina Murray, pe care Malko o găsise instalată într-unul din fotoliile din minusculul *lobby [hol]*.

Ea nu îşi schimbase hainele de dimineaţă şi, din cauza puloverului ei grandios umplut, fustei mini portocalii şi cizmelor cu toc cui, angajaţii de la *Premier Palace* aveau o scuză.

— E adevărat că sunteţi extrem de sexy, confirmă Malko cu

privirea pe coapsele cu ciorapi negri descoperite cu generozitate.

Irina Murray îi adresă o privire plină de inocenţă.

— Dar toate tinerele din Kiev se îmbracă astfel! Trebuie să atragă privirea bărbaţilor. Viaţa e dură pentru ele: dacă vrei să locuieşti în centru, îţi cumperi haine frumoase, produse pentru machiaj străine şi trebuie să-ţi găseşti un bărbat…

— Nu sunteţi în această postură, remarcă Malko.

— Nu, dar îmi place să fiu privită, mărturisi ea. E liniştitor.

— Atunci, unde mergem să cinăm?

— Nu pot să cinez cu dumneavoastră, mărturisi Irina Murray cu un surâs dezolat. Domnul Redstone m-a anunţat prea târziu. Trebuie să merg să întâlnesc un prieten.

— Pictorul? nu se putu împiedica Malko să spună.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Ah, v-a vorbit despre el! Da. În seara asta vrea să mă vadă. S-a oprit din pictat. Am venit doar să vă vorbesc despre prietena Evghenei Bogdanov.

— Bine, admise Malko decepţionat. Atunci să servim un pahar la bar.

Irina Murray se strâmbă.

— E sinistru! Nu vreţi mai degrabă să mergem în camera dumneavoastră?

Privirea ei era transparentă, fără cel mai mic subînţeles. Malko o urmă până la ascensor.

Abia ajunşi în cameră, Irina se debarasă de redingota ei din piele neagră şi lui Malko i se tăie răsuflarea. Avea cu adevărat un corp magnific. Sânii ei împungeau caşmirul de lână gri şi ansamblul cizme cu mini ar fi tulburat şi un orb. În spaţiul mic al camerei, undele sexuale emise de tânăra femeie deveneau aproape jenante.

— Mă priviţi într-un mod ciudat! zise brusc Irina Murray.

Malko surâse.

— Vă găsesc extrem de seducătoare, ca să nu spun mai mult.

— Mi-ar plăcea ca prietenul meu să fie ca dumneavoastră, suspină tânăra. Am impresia că el nu mă mai vede… în sfârşit, sper ca în această seară să fie altfel.

— V-aţi îmbrăcat astfel ca să-l seduceţi? o ironiză Malko.

Irina Murray păru şocată.

— Nu. Bun, să trecem la treabă.

— Vreţi să beţi ceva? Şampanie?

— Nu şampanie de Crimeea. E infectă.

El deschise mini-barul şi scoase o jumătate de butelie de Taittinger.

— Şi asta?

— Superbă.

În timp ce destupa butelia, ea se aşeză pe pat şi fusta i se ridică atât de sus încât Malko zări umbra dintre picioarele ei. Irina scoase un carneţel şi anunţă:

— Iată, această fată poartă tot timpul ochelari negri, are părul strâns în coadă, unghii extrem de lungi, vopsite în două culori, artificiale, bineînţeles. Vă propun următorul lucru: voi intra prima în *Maison du Café* şi mă voi instala lângă ea. Dumneavoastră intraţi pe urmă şi astfel o reperaţi uşor. După aceea mă retrag şi puteţi să intraţi în rol. Asta nu va fi foarte dificil. Vine acolo ca să caute bărbaţi. Ori dumneavoastră sunteţi îmbrăcat ca un străin. Asta îi va atrage cu siguranţă interesul. Să ştiţi că e un fel de târfă.

Telefonul mobil îi sună şi ea răspunse prin monosilabe, ridicându-se imediat cu un surâs de scuză.

— Trebuie să plec…

Lui Malko i se păru că sânii ei erau şi mai ascuţiţi sub pulover. Fiind incapabil să-şi stăpânească un impuls brutal, se apropie de tânăra femeie punându-şi amândouă mâinile pe şoldurile ei.

— Mulţumesc că ai trecut pe aici… Şi pe mâine.

Ea surâse.

— Îmi fac treaba.

Ca şi cum ar fi fost înzestrate cu o viaţă independentă, mâinile lui Malko urcară, prinzând uşor sânii fără sutien ai fetei.

— Aveţi un piept magnific, remarcă el cu o voce uşor alterată.

Irina nici nu clipi. Schiţă doar un surâs trăgându-se puţin înapoi.

— Trebuie să plec acum.

El o ajută să-şi pună haina de piele şi ea se evaporă, lăsându-l baltă. Nu-şi mai dorea nici măcar să coboare la cină. Se întinse pe pat, reflectând la modul în care o va face să se confeseze pe prietena Evghenei Bogdanov, moartă deoarece fusese amestecată într-o poveste

care o depăşea. Privi arma Makarov pusă pe noptieră şi îşi spuse că nu va fi inutilă dacă pista evocată de Donald Redstone era bună.

Capitolul IV

Malko se opri o clipă pentru a contempla marea de corturi ornate cu drapele portocalii ocupând şoseaua Kresciatik până în Piaţa Independenţei. Era ca şi cum Champs-Elysé fusese blocată de la rond până la Etoile.

Barăcile fuseseră montate pe trotuare, adăpostind băuturi şi hrană pentru cei zece mii de participanţi la „revoluţia portocalie” care erau campaţi acolo din luna noiembrie. Imobilele maiestuoase din pietre tăiate ce mărgineau bulevardul apăreau în totală discrepanţă cu această ambianţă de chermeză eroică. Privi haina din piele neagră a Irinei Murray dispărând pe o străduţă, Passage, care urca perpendicular către marele bulevard şi se puse din nou în mişcare fără să se grăbească, să-i lase auxiliarului CIA timpul să se instaleze pentru a-i arăta ţinta.

După cinci minute, deschise uşa de la *Maison du Café*, reperând-o imediat, pe o banchetă în dreapta intrării, pe Irina Murray, instalată în faţa unei cafele şi cufundată în *Ukrainia Pravda*.

Vecina ei era la fel de blondă, cu părul strâns într-o coadă înfăşurată în jurul capului, ca ţărăncile ucrainene. Purta ochelari negri şi avea unghii interminabile, vopsite cu verde şi maro. Mânca o prăjitură, cu o delicateţe de pisică. Deci ea era prietena nefericitei Evghena Bogdanov.

Malko se aşeză pe bancheta în formă de L şi comandă o cafea. Nu se întâmplă nimic timp de un sfert de oră. Irina îşi plie atunci ziarul, plăti şi se ridică, permiţându-i lui Malko să-i admire crupa incendiară, înainte să dispară sub redingota din piele neagră. Din timp în timp, îşi arunca discret privirea către fata cu ochelari negri, ca orice om interesat de o femeie frumoasă. A trebuit totuşi să aştepte ca ea să-şi termine prăjitura şi să-şi scoată ochelarii, descoperind nişte ochi albaştri foarte frumoşi. Întorcând capul în direcţia lui, ea îi adresă un surâs discret şi îl întrebă în rusă:

— Mi se pare că vă cunosc…

Bingo! Malko îi întoarse surâsul.

— O, e posibil. Vin din când în când aici. E plăcut. Sunteţi o obişnuită a casei, nu?

— Îmi plac produsele lor. Vin frecvent dimineaţa…

— Eu nu locuiesc în Kiev, preciză Malko. Sunt austriac, observator OSCE pentru alegeri. Am fost plecat la Viena şi m-am întors. Drept să spun, am întâlnit aici o fată foarte drăguţă, Evghena, şi speram să o pot reîntâlni.

— Evghena? repetă blonda, vizibil surprinsă. Evghena Bogdanov?

— Da, cred că da. O cunoaşteţi?

— O cunoşteam. Este moartă. Prietenul ei a aruncat-o pe geam într-o criză de gelozie, după care s-a sinucis.

— *Himmel!* E oribil, zise Malko împărtăşind tristeţea blondei. Părea atât de suavă. Pot să vă ofer o altă prăjitură?

— Nu, căci nu vreau să mă îngraş. Dar o cupă de şampanie, cu plăcere! Veniţi la masa mea ca să putem conversa mai uşor.

Malko se deplasă la masa ei şi îi făcu semn ospătarului.

— Aveţi şampanie franţuzească?

— Desigur.

— Atunci aduceţi-mi o butelie.

Ochii albaştri ai prietenei Evghenei exprimau o uluire fără margini. Malko profită de asta.

— Mă numesc Malko Linge. Dumneavoastră?

— Viktoria Posniaki.

Sosi şampania. O butelie de Taittinger Comtes de Champagne într-o frapieră. Ospătarul deschise cu regret în priviri butelia şi umplu două pahare. Viktoria îl ridică pe al ei:

— Pentru revoluţia portocalie!

Malko băuse rareori şampanie la ora unsprezece dimineaţa, dar, la urma urmei, nu era dezagreabil. Viktoria, după ce îşi terminase conţinutul paharului ei, toarse de satisfacţie.

— E altceva decât şampania de Crimeea! suspină ea. Dar mult mai scumpă…

Malko făcu un gest evaziv, care însemna că atâta timp cât îţi place ceva, nu ţii socoteală. Trei bărbaţi în haine din piele, de staturi

impresionante şi raşi în cap intrară în local. Nu era prea liniştitoare prezenţa lor. Viktoria îi spuse lui Malko în şoaptă:

— Sunt *racketniki*, gangsteri. Vin aici să caute fete.

Unul dintre *racketniki* se uită câş la butelia de Taittinger şi, pentru a-şi etala banii, comandă şi el una imediat. Malko tocmai îi umplea din nou paharul Viktoriei Posniaki.

Acum că peştele era prins, nu mai trebuia decât să-l tragă uşor la mal…

*

* *

Butelia de Taittinger era goală, iar Viktoria Posniaki era pe punctul de a se topi ca gheaţa în soare. Privirea ei rece era acum plină de blândeţe şi de supunere şi mâna ei i-o atingea frecvent pe cea a lui Malko, aşa, ca din întâmplare. Se ridică să meargă la toaletă, permiţându-i lui Malko să-i admire picioarele lungi, cu cizme înalte, mulate şi cu toc cui. Atunci când se întoarse la masă, avea descheiaţi doi nasturi la bluză, lăsând să se vadă dantela unui sutien negru, ca un semn erotic făcut cu ochiul. Suspină de îndată ce ajunse la masă.

— Sunt obligată să vă părăsesc, căci trebuie să fac nişte cumpărături de la magazinul Novim Rokom.

— Vreţi să vă însoţesc? îi propuse Malko. N-am nimic de făcut.

— Cu plăcere, se fandosi Viktoria.

O ajută să-şi pună mantoul de vizon fals şi coborâră spre Kresciatik. La raionul de parfumerie de la Novim Rokom, ea se aruncă asupra tuturor produselor ca un copil aflat într-un magazin de jucării. Bineînţeles că atunci când ajunseră la casă, Malko scoase cartea lui de credit… Viktoria, după o foarte scurtă bătălie de onoare, îl lăsă să-i plătească cumpărăturile. La ieşirea din magazin, ea îşi întinse mâna şi îl prinse de braţ pe Malko susurând:

— Sunteţi un adevărat gentleman! La noi costă o avere produsele cosmetice franţuzeşti.

— E o bucurie pentru mine să vă ajut să fiţi şi mai frumoasă, afirmă Malko. De altminteri, sunt singur la Kiev şi mi-ar face plăcere să-mi petrec seara cu dumneavoastră. Sunteţi liberă?

— Pot să aranjez asta, răspunse Viktoria. Cunoaşteţi localul *Egoiste?*

— Nu.
— Acolo îşi ia masa preşedintele Putin atunci când vine la Kiev. Este un restaurant foarte bun. Trec să vă iau de la hotel în jurul orei nouă. Unde locuiţi?
— La *Premier Palace*.
Se despărţiră în josul bulevardului Taras Şevcenko. Malko chemă o maşină al cărui şofer îi ceru modesta sumă de cincisprezece grivne (în jur de doi euro jumate) pentru a-l conduce la ambasada americană. Ca şi în Moscova, toţi automobiliştii făceau pe taximetriştii ca să câştige câţiva bani. Sistem flexibil şi costisitor care în plus evita un eventual filaj. Nu stăteai niciodată mai mult de câteva minute la marginea trotuarului.

*
* *

— Felicitări pentru acest prim contact, aprobă Donald Redstone. Trebuie să continui să tragi de firul ăsta.
Malko se grăbi să-i tempereze entuziasmul.
— Cu condiţia să ne ducă undeva. Această Viktoria are un profil de curtezană de lux, nu de activistă politic. Nu sunt sigur că a fost prietenă intimă cu Evghena Bogdanov. Şi mai puţin că va consimţi să vorbească despre această poveste cu un necunoscut pe care îl consideră client…
— Totul depinde de tine, tranşă americanul. Există un punct despre care nu ştim nimic: recrutarea lui Roman Marciuk. Cine i-a oferit otrava să o pună în mâncarea lui Viktor Iuscenko? Probabil că nu Vladimir Satsiuk, chiar dacă acesta e şi el implicat în poveste.
— Apropierea de acest *Mister Snack* şi de sediul SBU cu siguranţă că nu e o coincidenţă, aprecie Malko. Îmi imaginez că numeroşi agenţi SBU îşi refac forţele acolo. Dar s-ar putea ca Viktoria să nu ştie mai multe despre asta… Numai dacă nu cumva ştie cine i-a făcut legătura Evghenei cu Roman Marciuk. Cinăm împreună în seara asta, concluzionă Malko. Să ne rugăm lui Dumnezeu.
— Perfect. Acum vă veţi întâlni cu Evgheni Cervanienko, responsabilul cu securitatea lui Viktor Iuscenko. Vă aşteaptă la cafeneaua *Non Stop*, la nr. 6, pe Peremogi Prospekt, la ora trei. E chiar

lângă circul din Kiev. Poate că el va putea să vă dea câteva indicaţii interesante.

*
* *

Non Stop nu inspira încredere: zgomotos, plin de fum, cu un ecran mare de televizor atârnat pe un perete şi un miros puternic de grăsime încinsă. Malko aşteptă o jumătate de oră până când un bărbat masiv, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, chel, cu trăsăturile dure, îşi făcu apariţia. După ce mătură sala din priviri, se îndreptă spre Malko.

— *Pan [Domnul]* Linge?

Avea o voce de bariton de făcea să tremure geamurile.

— Da, confirmă Malko.

— Sunt Evgheni Cervanienko.

Se aşeză pe bancheta din faţa lui Malko şi îşi descheie haina de la costum, descoperind mânerul unui pistolet automat strecurat la centură. Malko era şi el înarmat. Arma Makarov de 9 mm primită de la şeful agenţiei îl apăsa în spate. Evgheni Cervanienko îl examină cu o privire rusească şi rece. Comandă ospătăriţei un Defender „Very Classic Pale” cu gheaţă şi lansă:

— Cred că domnul Redstone îşi pierde vremea.

— De ce?

Ucraineanul se aplecă peste masă.

— Nu serveşte la nimic să se ştie cine l-a lichidat pe Roman Marciuk. Oricum nu va fi arestat niciodată. Procurorul general Vasiliev blochează ancheta din ordin de la preşedinţie. Au găsit că e mai ieftin să-l arunce pe fereastră decât să-i plătească un bilet până la Moscova. Oricum, acolo l-ar fi omorât. Sunt „cekişti” şi nu-şi asumă niciodată riscuri.

— Vă gândiţi că Vladimir Satsiuk a fost implicat în lovitură? întrebă Malko. E cam groasă, totuşi.

— Sunt sigur că e implicat, bombăni ucraineanul, dar nu pot dovedi nimic. Sunt siguri de impunitate. Au mulţi bani şi dispun de zeci de foşti *berkut [vultur auriu]* gata să omoare pentru un pumn de grivne.

— Atunci ce e de făcut?

— Să-i împiedicăm să încerce din nou.

— Vor încerca asta? întrebă Malko surprins.

Evgheni Cervanienko, aplecat peste masă, îi şopti cu o respiraţie plină de ceapă:

— Sunt sigur. Sunt prea multe interese în joc. Mai întâi cei din Moscova. Ţarul Putin nu-şi poate imagina că i se opune rezistenţă. Pe urmă banda lui Kucima, care fură de ani buni, va fi ruinată, poate chiar arestată. Viktor Iuscenko e hotărât să facă curăţenie. Amintiţi-vă de Primul Ministru Djinjici din Serbia. L-au dat jos atunci când el a început să devină periculos. Şi Iuscenko este foarte periculos. Am o sursă foarte apropiată de ruşi la preşedinţie. De acolo ştiu că sunt hotărâţi să reînceapă.

— Cum?

Ucraineanul îşi încrucişă mâinile enorme.

— Sunt atâtea mijloace, zise el oftând. Un Kamaz care loveşte o maşină, o agresiune, o moarte prin împuşcare, o altă otrăvire… Asta nu cred că o vor mai încerca. Dar nu se ştie niciodată: ei au atât de multe metode de pedepsire.

— Atunci, ce putem face?

Evgheni Cervanienko dădu din cap.

— Să-l atragem afară din ascunzătoare pe organizatorul venit din Moscova. Sunt sigur că există unul. Ruşii n-au încredere în oamenii de aici. E ca şi cu şerpii: trebuie să-i loveşti în cap. Consacraţi lor înşişi, ucrainenii nu vor încerca să facă nimic. Dar totul e să se teamă. Viktor Iuscenko va câştiga alegerile, asta e sigur. Doar dacă nu-l omoară înainte.

Malko fu cât pe ce să-i vorbească de Viktoria, apoi se abţinu. Asta era o pistă încă foarte fragilă.

— Aş vrea să pot să vă mai contactez, zise el.

Ucraineanul scoase o carte de vizită şi notă un număr de telefon mobil.

— Puteţi să mă sunaţi la acest număr, zi şi noapte. Fiţi atent. Sunt sigur că v-au reperat deja…

— De ce parte este SBU? întrebă Malko atunci când Cervanienko era pe punctul de a se ridica de la masă.

— De toate părţile… lăsă să-i scape ucraineanul. Sunt împărţiţi.

Toţi cei care au reluat afacerile mafiei sunt pentru regimul actual. Ei vor să continue. Ceilalţi vor schimbarea.

Telefonul lui mobil sună şi el răspunse scurt, furios că a fost deranjat. Vorbea în ucraineană şi Malko a înţeles doar că era chemat. Cervanienko închise telefonul.

— *Haraşo*. Veniţi cu mine. Vă voi înmâna un dosar făcut de mine. Sunt acolo toate adresele de care aveţi nevoie şi câteva idei ale mele.

Malko îl urmă până la un Mercedes 600 negru, escortat de doi motociclişti. Şeful securităţii lui Viktor Iuscenko era prudent. În timp ce mergeau cu trapa deschisă, Malko întrebă:

— Dumneavoastră i-aţi vorbit lui Donald Redstone de Roman Marciuk?

— Da.

— Ştiţi cum a fost recrutat?

Ucraineanul îşi frecă degetul mare de arătător.

— Era un tip sărac… I-au dat câteva sute de dolari. Nici măcar nu ştia ce face.

— Da, dar cine l-a recrutat?

— Nu ştim nimic. Probabil că un tip din SBU care venea regulat să mănânce în acel fast-food… Dar nu ştiu mai multe.

— Şi Evghena Bogdanov?

— La urma urmei, ea a jucat un rol minor. Dar a fost suficient ca să o lichideze. Deviza „cekiştilor” este: fără riscuri.

— Îl cunoaşteţi pe Vladimir Şevcenko? întrebă brusc Malko.

— Palidul? Da. De ce?

Părea surprins să audă acest nume.

— Mi-a adus câteva servicii, recunoscu Malko, dar nu mai e în Kiev…

Evgheni Cervanienko surâse.

— A fost un supravieţuitor al marii reglări de conturi dintre SBU şi mafie. El chiar că avea contacte bune.

Maşina opri în faţa unui mic imobil înconjurat de felinare ce purtau toate eşarfe portocalii şi de o masă de jurnalişti. De altfel, portocaliul se afla pretutindeni. Malko îl urmă pe Evgheni Cervanienko în interior, trecând printr-o poartă magnetică ce începu să ţiuie furioasă la trecerea celor doi bărbaţi.

Evgheni Cervanienko se întoarse spre Malko.
— Sunteţi înarmat?
— Da.
— Bine faceţi.
Traversară un hol animat, plin de banderole şi de agitaţie şi urmară apoi un culoar pentru a ajunge la biroul şefului securităţii. Chiar în faţa biroului se găsea serviciul de presă. Numeroşi jurnalişti stăteau la coadă pentru a primi eşarfe şi căciuli portocalii din mâinile unui voluntar. Malko se opri brusc.
Era necunoscuta cu valiza stricată de la zborul de Moscova.

*
* *

Privirile li se încrucişară timp de câteva clipe, se priviră insistent, foarte uimiţi şi unul şi celălalt. Evgheni Cervanienko se întoarse şi îi lansă lui Malko:
— O cunoaşteţi pe Svetlana?
— E mult spus că o cunosc! Ne-am întâlnit la aeroport, ea avea probleme cu valiza şi eu am ajutat-o.
Svetlana rămase încremenită, cu eşarfa în mână, ca întoarsă pe dos. În sfârşit, ea arboră un surâs forţat şi lansă:
— *Dobredin!*
Evgheni Cervanienko surâse satisfăcut.
— Svetlana este unul din cei mai buni voluntari ai noştri. Ar fi perfect dacă ar fi mai mulţi ca ea. Veniţi.
— Nu e prea vorbăreaţă, remarcă Malko.
Frumoasa Svetlana îşi reluă distribuţia de căciuli şi de eşarfe fără să se mai preocupe de Malko.
Acesta, în timp ce responsabilul securităţii îşi deschidea casa de bani, îşi spuse că era o coincidenţă extraordinară. Cel puţin, de acum înainte, avea o modalitate sigură de a o revedea… Ea va sfârşi, precis, prin a se dezgheţa.

*
* *

— O doamnă vă aşteaptă la recepţie, anunţă angajatul de la *Premier*

Palace.

— Cobor, zise Malko, întrebându-se dacă pulpoasa Viktoria chiar avea să-i comunice ceva interesant.

Ar fi preferat să-şi petreacă seara cu misterioasa Svetlana sau cu Irina Murray, a căror aură sexuală avea ceva fascinant.

În tot cazul, *Premier Palace* nu făcea nimic pentru a încuraja desfrâul. Consemnele de securitate erau draconice. Fără a mai vorbi de cheia magnetică a unei camere, fără de care nu puteai să iei ascensorul. Non-rezidenţii care veneau să ia cina la restaurantul de la etajul opt erau escortaţi de un groom. Evitau să fie invadaţi de târfe, ca la *Dniepro*, unde mişunau de fapt ele. Malko îşi luă mantoul şi coborî. Viktoria Posniaki aştepta în minusculul *lobby*, înfăşurată într-un mantou lung din blană albă. Cu părul prins în coadă, părea o damă de companie.

— *Davai!* lansă ea. Mor de foame. Am comandat un taxi.

Atunci când se aşeză, mantoul îi alunecă şi Malko zări o coapsă lungă în ciorap negru, dezvelită aproape până la intimitate.

Restaurantul *Egoiste* era situat pe Moskva Uliţa la marginea cartierului Peşersk, slab iluminat şi pustiu. Atunci când Viktoria Posniaki îşi scoase mantoul alb, Malko descoperi un pulover negru cu nasturi în faţă, mulat pe un piept greu şi o minijupă crăpată pe o parte. Îşi pusese ţinuta de luptă…

Acest restaurant la modă era decorat ciudat, în stil marocan şi era pustiu! Cel puţin la parter, căci erau săli şi la subsol. Au fost instalaţi în fundul unei săli lungi, într-o boxă supraetajată, şi Viktoria Posniaki anunţă mândră:

— Este locul preşedintelui Putin când vine aici.

Preţurile erau monstruoase pentru Ucraina. Malko comandă totuşi caviar şi o butelie de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs din 1995. În mod vizibil, Viktoria Posniaki, căreia i se stârnise apetitul prin prada de produse de înfrumuseţare, se decisese să-l seducă. De îndată ce-şi întoarse capul spre ea, Malko întâlni o privire plină de promisiuni. După caviar, ea întrebă brusc:

— O cunoşteaţi bine pe Evghena?

— Nu, nu tocmai, mărturisi Malko.

— Era o bună prietenă, zise ea gânditoare. Dar, *nicevo*… ea nu mai

este printre noi şi viaţa continuă.

Dintr-odată se aplecă şi-l sărută uşor pe gură.

— Sunteţi foarte seducător, zise ea suspinând. Şi foarte generos.

Întoarsă spre el, îl fixa cu un surâs de adevărată nemernică. În mod vizibil, îl lua drept un porumbel bogat şi voia să profite de el. Fusta i se urcase şi mai sus, dar nu părea să o deranjeze. Ca majoritatea oamenilor din ţările ex-comuniste, era înzestrată pentru supravieţuire, fără prea multe scrupule. După caviar, a urmat somon la grătar. N-a fost rău. Şi o a doua butelie de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs.

Viktoria Posniaki, deschisă, era din ce în ce mai provocatoare, în boxa lor supraetajată, erau invizibili de pe aleea care deservea mesele. Ea se trase şi propuse:

— Mergem să dansăm jos?

Subsolul restaurantului *Egoiste* avea o decoraţiune foarte diferită, mai modernă, cu inevitabilul ecran plat de televizor în cele două săli. Muzica plăcută răzbătea din difuzoare invizibile. Viktoria se abandonă în braţele lui Malko şi ridică spre el magnificii ochi albaştri.

— Sunt foarte fericită că v-am întâlnit.

Acest corp călduţ lipit de al lui, ajutat de bulele de şampanie, îl făcea să se simtă într-o transă euforică. Evident că nu reuşise încă să abordeze miezul problemei.

— Îmi doresc să mă distrez, continuă Viktoria. Poate din cauza şampaniei… A fost foarte bună.

Taittinger nu semăna deloc cu poşirca de Crimeea din care ucrainenii făceau o consumaţie înspăimântătoare… Dansară încă puţin, după care se întoarseră la masă.

— Plecăm? propuse Viktoria.

Malko lăsă acolo un teanc gros de grivne şi ieşiră în stradă unde se treziră invadaţi de lapoviţă. Viktoria opri o maşină veche Volvo şi Malko o auzi întrebându-l pe proprietar cât pretindea ca să-i ducă la *Premier Palace*. Căzură de acord asupra sumei de douăzeci de grivne.

În maşină, ea îşi puse capul pe umărul lui Malko, după care, ajunşi în faţa hotelului, ieşi prima şi urcă treptele ce duceau la recepţie, fără cea mai mică ezitare. Dacă Malko avea încă îndoieli asupra intenţiilor ei, ele s-au risipit în ascensor. De-abia se închise uşa cabinei, că

Viktoria se lipi de el pentru primul lor sărut. Malko nu putu rezista dorinţei să-i strecoare o mână sub minijupă, apoi şi mai departe, în timp ce limba Viktoriei se zbătea din ce în ce mai mult în gura lui, încercând să-i prindă amigdalele.

Parcurseră apoi culoarul tapisat cu mochetă albastră aproape în pas de cursă.

Malko abia reuşi să deschidă uşa, că Viktoria îşi şi aruncă mantoul alb şi îl descheia pe cel al lui Malko, îmbrăţişându-l cu furie. Timp de câteva clipe, vibrară lângă intrare, sudaţi unul de altul, apoi tânăra încremeni brusc. Lui Malko îi trebuiră câteva fracţiuni de secundă să înţeleagă de ce.

Degetele tinerei ucrainene atinseră mânerul armei Makarov de la centură, din dreptul coloanei vertebrale.

Făcu un salt în spate, cu pupilele exagerat de dilatate. Vrând să o calmeze, Malko luă pistoletul pentru a-l pune deoparte, dar n-a avut timp. Cu un dos de mână, Viktoria îl făcu să-i sară din mână. Pistoletul căzu jos. Cum el se aplecă să-l ridice dintr-un gest mecanic, ea se aruncă şi puse ea prima mâna pe el.

— Viktoria! începu el.

Cu trăsăturile contractate de frică şi colţurile buzelor trase în jos, ea aţinti arma asupra lui şi strigă:

— Nemernicule! Voiai să mă omori ca pe Evghena! Doar că eu voi fi cea care te va împuşca!

Cu braţul întins, ea aţintea pistoletul asupra lui. Mâna îi tremura uşor, dar de la această distanţă nu avea nicio importanţă. El văzu arătătorul tinerei crispându-se pe trăgaci. Ţeava neagră a pistoletului îi părea enormă. Îşi spuse într-o fracţiune de secundă că se afla la un pas de eternitate.

Capitolul V

Percutorul armei Makarov pocni cu un zgomot sec chiar în momentul în care creierul lui Malko îi lansă un mesaj liniştitor: nu era niciun cartuş angajat în camera pistoletului automat. Nervii i se destinseră dintr-odată. Faţa Viktoriei Posniaki i se crispă şi ea fixa cu

ochii holbaţi pistoletul nevenindu-i să creadă. Ca şi cum ar fi trădat-o. Era evident că ea nu era obişnuită cu armele de foc. Malko prinse ţeava armei cu mâna dreaptă şi o răsuci, forţând-o pe tânără să dea drumul mânerului. Pupilele Viktoriei Posniaki se măriră şi aceasta se trase în spate până la perete, îngrozită.

— *Pajolsk! [Vă rog!]* nu mă ucideţi, îi lansă ea cu o voce imploratoare.

Era atât de îngrozită, încât picioarele i se înmuiară. Ca o păpuşă stricată, alunecă de-a lungul peretelui şi se aşeză pe jos. Totul se petrecuse atât de repede, încât Malko realiză brusc că acest incident îi va permite să intre în miezul problemei şi îşi dădu seama că Donald Redstone avusese dreptate. Viktoria Posniaki putea să-i fie foarte *utilă*.

Ca să o liniştească, aruncă arma Makarov pe pat, apoi o ajută pe tânără să se ridice. Ea tremura din toate mădularele. Malko o instală într-un fotoliu şi zise gentil:

— Nu vă fie teamă, căci nu sunt un *mokrucinik [criminal]*.

Ea întinse mâna spre pat, arătând spre pistolet.

— Atunci de ce aveţi asta?

Malko înţelese că trebuia să se arunce în apă. Nu va mai avea o asemenea ocazie.

— Ca să mă apăr. Sunt nevoit să vă spun adevărul. Nu v-am întâlnit *din întâmplare*.

Viktoria Posniaki îl fixă, uluită.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Calmaţi-vă şi vă voi explica, răspunse Malko.

Ea îşi recuperă poşeta şi luă din ea o ţigaretă foarte fină pe care o aprinse, suflând lung fumul. Puţin câte puţin tremurul mâinilor dispăru. Din nou privi pistoletul, apoi spre Malko.

— Cine sunteţi?

— Anchetez moartea prietenei dumneavoastră, Evghena Bogdanov, îi explică el. Ştiu că aţi fost apropiate. De aceea v-am agăţat. Mi s-a spus că mergea frecvent la *Maison du Café*. De ce vă este atât de teamă?

Ea ezită, apoi trase un alt fum din ţigaretă.

— Pentru că Evghena a fost amestecată într-o chestie ciudată chiar înainte de moartea ei. Mă întreb dacă acest tip, Roman Marciuk, chiar

a omorât-o. Nu era amantul ei. Ştiu asta pentru că-mi spunea multe lucruri despre ea. Iubitul ei era un polonez de care era îndrăgostită nebuneşte. Prin urmare…

Ea lăsă fraza în suspans.

— Aveţi dreptate, Viktoria, replică Malko. Evghena a fost omorâtă, dar nu de către Marciuk. Vă voi explica cum.

Viktoria îl asculta atentă, sorbindu-i cuvintele, după care întrebă:

— De unde cunoaşteţi aceste detalii? Aţi fost acolo?

— Nu. Dar Evghena se afla sub supraveghere.

— De către cine?

— De către prieteni ai lui Viktor Iuscenko, care anchetează otrăvirea lui şi dintre care fac şi eu parte. Am venit la Kiev pentru a înţelege *de ce* a fost ucisă şi de către cine.

— Sunteţi cu *Ameriki?* Iuscenko e susţinut de ei.

— Da.

— Evghena n-a avut nimic de-a face cu Iuscenko, mai obiectă Viktoria Posniaki.

— Evghena nu, dar Roman Marciuk da. El este primul suspect care ar fi putut vărsa otrava în farfuria lui Viktor Iuscenko. El lucra ca extra în casa de vacanţă a lui Vladimir Satsiuk în seara acelui faimos dineu.

Viktoria Posniaki se schimbă la faţă.

— *Bolşemoi!* zise ea cu o voce aproape imperceptibilă.

Era atât de palidă, încât el îi propuse:

— Vreţi să beţi ceva?

— Da. Un whisky, dacă aveţi.

Luă din mini-bar o sticluţă de Defender şi umplu un pahar. Viktoria Posniaki îl goli dintr-o înghiţitură.

Malko o lăsă să-şi revină înainte să întrebe:

— Cred că puteţi să-mi furnizaţi elemente care-mi lipsesc…

Brusc, ea se cabră.

— Eu nu sunt o *stukaşa [spioană]!* Nu mai vreau să aud vorbindu-se despre asta.

Malko o fixă îndelung, ca şi cum pupilele aurii ar fi putut s-o hipnotizeze.

— Viktoria, nu e vorba de spionaj. Mai degrabă de a vă proteja. Pe

Evghena au omorât-o pentru a o împiedica să vorbească. Dacă bănuiţi că cunoaşteţi unele lucruri, puteţi să păţiţi acelaşi lucru. Nu e imposibil ca eu să fiu supravegheat. De aceea port acest pistolet la mine. Cei care au lichidat-o pe Evghena sunt neînduratori. Poate că vă supraveghează şi pe dumneavoastră. Dacă v-au văzut cu mine, ar putea…

— Dar e dezgustător! explodă tânăra femeie. Eu n-am făcut nimic. Şi dacă proasta asta de Evghena m-ar fi ascultat, ar mai fi fost în viaţă şi astăzi.

Apoi tăcu brusc, fiind conştientă că spusese prea multe.

— *Dobre*, făcu Malko. Cred că pentru a vă putea proteja, ar fi mai bine să-mi spuneţi tot ceea ce ştiţi.

Viktoria Posniaki rămase tăcută câteva secunde, îşi aprinse o nouă ţigaretă şi dădu din cap.

— Evghena avea nevoie de lovele, explică ea cu o voce nesigură. Câştiga doar două mii de grivne în cabaretul ei nenorocit. Pe care-i cheltuia pe ţoale pentru a agăţa bărbaţi bogaţi. Acum câteva luni, a întâlnit un polonez, un tip frumos, care părea plin de bani. Evident că ştiu astea de la ea.

— Cum se numea?

— Stephan. E tot ce ştiu. Nu mi l-a prezentat. L-am văzut doar o dată, la cafenea, cinci minute. Probabil că îi era teamă să nu i-l fur. Idila a mers un oarecare timp. Evghena se scălda în aur, îşi cumpăra ţoale superbe. Chiar mi-a oferit o pereche de cizme de la Metrograd, Centrul comercial ucrainean din piaţa Bessarabiaska. Era îndrăgostită nebuneşte de el. Şi apoi, într-o zi, acum o săptămână, poate, m-a sunat să-mi ceară un serviciu.

— Ce fel de serviciu?

— Polonezul ei i-a cerut să ascundă un tip pentru câteva zile, până să părăsească ţara. Un tovarăş al lui. Asta i-a displăcut Evghenei din cauza fiicei ei, Marina, care locuia în apartament cu ea. M-a întrebat dacă nu pot să-l ascund la mine, pentru două mii de grivne. Am refuzat-o. Era o chestie foarte riscantă. Totuşi, mi-a jurat că *Milicija* nu-şi va băga nasul în asta, că era vorba de politică… Oricum, n-am vrut să mă amestec în poveste.

— V-a vorbit de Iuscenko?

— Nu.
— Şi pe urmă?
— L-a ascuns pe tip la ea, timp de câteva zile. Până când s-a întâmplat tragedia. Era Roman Marciuk.
— Asta e tot?
Viktoria Posniaki trase un fum din ţigaretă.
— *Tak*. A doua zi după moartea ei, am fost la ea acasă. Am fost neliniştită pentru micuţa Marina. Am dat peste soţul ei venit să-şi ia lucrurile. *Milicija* îl anunţase cu o seară înainte despre incident. Scotocind prin apartament, a găsit zece mii de grivne ascunşi sub salteaua Evghenei, în bancnote de cincizeci. Probabil că erau banii primiţi pentru a-l ascunde pe acel tip.
— Ştiţi ceva despre el?
— Nu, doar i-am văzut numele în ziare, asta e tot. Acum înţeleg mai bine.
— Aţi făcut bine că aţi refuzat, zise Malko, altminteri dumneavoastră aţi fi fost cea aruncată pe fereastră. Acei oameni nu vor să lase urme. Nu ştiţi chiar nimic despre acest Stephan?
— Nu mare lucru, mărturisi Viktoria. Evghena mi-a zis că locuia în casa de vacanţă a unui prieten cu bani la Osogorki.
— Şi fizic?
— Mare, blond, cu ochi albaştri deschis şi, după spusele Evghenei, o ţepuşă mare. Îi plăceau tipii bine făcuţi, aproape tot atât de mult cât îi plăceau banii…
Era dificil de găsit o persoană după asemenea indicaţii…
— Şi soţul Evghenei? insistă Malko.
— E un tip simpatic. Se numeşte Iuri Bogdanov.
— Ştiţi unde locuieşte?
— Nu, dar mi-a lăsat numărul lui de mobil când ne-am întâlnit ultima oară. Îl vreţi?
— Da.
Îşi luă agenda din geantă, o răsfoi şi anunţă:
— Uitaţi. 8044 202 3693. Dar el nu ştie nimic. Când l-a cunoscut Evghena pe Stephan, îl părăsise deja pe soţul ei.
Apoi tăcu, îşi termină ţigareta şi se întoarse spre Malko.
— Pot să plec acum? Nu mai am chef de nimic. Oricum, vă

mulţumesc pentru cină.

Era în picioare.

— Puteţi să părăsiţi Kievul pentru câteva zile? întrebă Malko. Ar fi mai sigur pentru dumneavoastră.

— Da, bineînţeles. Pot să merg la părinţii mei, la Harkov. Dar am nevoie de ceva bani.

Fără să ezite, Malko luă din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari, scoase zece din ele şi i le întinse Viktoriei Posniaki.

— Plecaţi încă de mâine, o sfătui el. Daţi-mi numărul dumneavoastră de mobil. Poate că va trebui să ne întâlnim. Poate pentru a-l identifica pe Stephan, dacă-i dau de urmă.

— Nu l-am văzut decât o dată, repetă ea. Şi nu pentru mult timp.

În mod vizibil nu-i stătea capul decât la o singură idee: s-o şteargă. Luă mantoul, îl privi în faţă şi spuse:

— Sper să nu vă mai revăd niciodată şi nici să mai aud vreodată vorbindu-se despre această poveste.

Privirea i se stinsese, avea faţa trasă şi umerii căzuţi. Nu mai rămăsese nimic din creatura sexy pe care o agăţase în acea dimineaţă. Malko îşi privi ceasul Breitling de la mână. Trecuseră numai trei ore, dar avansase. Stephan, misteriosul polonez, făcea sigur parte din complotul contra lui Iuscenko. Totuşi, era greu de găsit, cu puţinele indicii de care dispunea, admiţând că s-ar mai fi aflat încă în Kiev. Cât despre soţul Evghenei, era o verificare pur formală. Organizatorii atentatului sigur îşi închiseseră afacerea.

*

* *

Nikolai Zabotin îşi ridică ochii din dosarul pe care îl studia, fixând distrat celălalt trotuar de pe Profitoflotskii Prospekt unde se afla un magazin de mobilă, vizavi de modesta ambasadă a Rusiei din Ucraina. Rusul, în ciuda unui antrenament de bun *silovik [membru al unui serviciu de securitate]*, lupta contra unei turbări oarbe. După ce făcuse atâtea pentru a pune la punct o manipulare răsucită şi sofisticată, se afla de acum confruntat cu o alegere dureroasă. Fie să lichideze tot până la grăuntele de nisip şi să-şi afle liniştea sufletului, fie să rişte să declanşeze alte probleme, dacă nu făcea nimic şi se ruga pentru ca

şansa să fie de partea lui. Nu ştia care soluţie era mai bună. În meseria lui, nu trebuia niciodată să lase loc imprevizibilului.

Din nou contemplă tristul bulevard pe care trecea un învechit autobuz ruginit. Până în 1991, nu existase o ambasadă a Rusiei la Kiev, Ucraina făcând parte din Uniunea Sovietică. Luat din scurt, Kremlinul îşi instalase diplomaţii într-o modestă clădire particulară, în fundul unui cartier foarte sinistru. Personalul era redus, încăperile strâmte şi Nikolai Zabotin, după sosirea lui discretă din Moscova, cu autoturismul, trebuia să se mulţumească cu un birou minuscul, la etajul doi al clădirii cu acoperiş verde care adăpostea serviciile ambasadei.

Îşi aprinse o ţigară şi reflectă câteva clipe, fixând peretele gol al biroului pus la dispoziţia lui. Era sigur că americanii ascultau toate convorbirile ambasadei, dar, deoarece nu ştiau de prezenţa lui, nu era prea grav. În plus, toate conversaţiile lui telefonice locale se derulau în limba ucraineană, limbă pe care o stăpânea perfect. Din 1988 până în 1990, atunci când nu avea decât gradul de maior, locuise la Kiev, atât în calitate de „controlor” al KGB, cât şi al SBU, aşa cum existau în toate ţările satelit sau în republicile Imperiului Sovietic. Deja, în această perioadă, Nikolai trebuia să se ocupe de câţiva opozanţi care „gândeau rău”. Aici fusese trimis de când a ajuns la KGB. Fost centru înaintaş în echipa de fotbal Dinamo din Moscova, fusese selecţionat în parte graţie calităţilor lui fizice, după ce prezentase un dosar de candidatură la KGB. Faptul că tatăl lui era un *„aparatcik”** de un rang ridicat îi facilitase intrarea în Marea Casă. Şi i-a permis repartizarea la Departamentul V, cel mai secret, însărcinat cu eliminarea discretă a inamicilor Statului sovietic, în special în afara graniţelor.

*[*aparatcik – membru în conducerea partidului comunist.]*

Nikolai Zabotin îşi începuse antrenamentul de asasin într-un imobil discret situat în colţul străzii Metrostrovskaia Uliţa cu Turnaninski Pereulok, unde învăţase să se folosească de tot felul de arme clasice.

Odată terminate acele cursuri, fusese trimis într-o casă mare de vacanţă, în Kucino, o suburbie a Moscovei, unde i se predase utilizarea tuturor armelor „exotice” fabricate de Divizia Tehnică a KGB şi destinate a elimina adversarii fără a lăsa urme. Pistolete

minuscule ascunse în obiecte uzuale, capsule cu otravă ce acţionau fără să lase urme, un întreg arsenal pe care o singură mână de agenţi de la Centru îl cunoşteau. Nimeni, niciodată, nu trebuia să bănuiască aceste activităţi care vor fi întotdeauna negate oficial de responsabilii politici. Era motivul pentru care „securitatea ideologică” era primordială. După câteva operaţiuni reuşite, Nikolai Zabotin fusese trimis în Ucraina pe un post oficial, ca să-şi câştige galoanele de colonel. KGB-ul era totuşi o administraţie greoaie, cu reguli rigide şi el trebuia să se gândească la pensie…

Prăbuşirea Uniunii Sovietice fusese o lovitură teribilă pentru tânărul colonel încă plin de credinţă în comunism. Timp de mai multe luni, Nikolai Zabotin rămăsese nefolosit, neştiind dacă avea să părăsească KGB-ul şi întrebându-se unde să meargă. A dat un telefon unuia din colegii lui de la Academia Militară, prin care a obţinut un contact cu Nikolai Patruşev, numărul 2 din complet noul FSB, care recruta cele mai bune elemente ale fostului KGB, pe cei care nu fuseseră complet cangrenaţi de corupţia galopantă.

Patruşev a înţeles utilitatea unui bărbat ca Nikolai Zabotin. Acesta s-a trezit în secţia specială a FSB, însărcinat cu toate loviturile complicate. Afectat, bineînţeles, în Cecenia, unde manipulase grupurile armate cecene, riscându-şi frecvent viaţa. Şi apoi, într-o zi, a fost chemat la Moscova, fără explicaţii, rămânând din nou mult timp fără să facă nimic. Începuse să fie disperat, când i s-a propus, în sfârşit, o misiune demnă de el: să-l elimine pe candidatul la alegerile prezidenţiale ucrainene opus celui susţinut de Kremlin, Viktor Ianukovici. Oficial, el era venit la Kiev ca observator politic. Numai el ştia că ordinele lui veneau dintr-un foarte mic birou situat în profunzimea Kremlinului, ocupat de Rem Tolkacev, un bărbat dotat cu o putere fără limite, însărcinat să transforme în acte dorinţele noului ţar, Vladimir Vladimirovici Putin. Nikolai Zabotin ştia şi că succesul lui nu va fi recunoscut şi că în caz de ceva probleme, el nu va cădea viu în mâinile adversarilor lui. În această epocă ternă regăsea emoţiile puternice ale războiului rece. Dar, vai, el nu controla tot procesul. Sosirea lui se petrecuse bine şi, în câteva zile, îşi reactivase vechea lui reţea: agenţi SBU rămaşi fideli Moscovei, una din fostele lui amante care nu-i cunoştea adevărata calitate, plus câţiva ucigaşi disponibili.

Dispunea chiar şi de un joker: Stephan Oswacim, un asasin profesionist polonez, care fugise din ţara lui şi se ascundea în Kiev unde, graţie legăturilor lui cu foşti mafioţi şi cu membri SBU, găsise o ascunzătoare sigură pentru câtăva vreme. Acesta era pivotul operaţiunii contra lui Viktor Iuscenko. Nebănuit, căci îşi ascunsese tot timpul opiniile lui pro-ruse.

La doi ani de la pensionare, colonelul Gorodnaia ascuţea creioane într-un mic birou SBU şi nimeni nu-i dădea atenţie. Era un bărbat discret, distant şi sigur, cum îi plăcea lui Nikolai Zabotin.

Prima parte a operaţiunii conduse de Nikolai Zabotin se derulase fără probleme. La Moscova, înaintea plecării lui, un bărbat trimis de Rem Tolkacev îi înmânase o cutie metalică sigilată conţinând otrava destinată să-l neutralizeze pe Viktor Iuscenko.

Nu-i cunoştea compoziţia, ştia doar că produsul era inodor şi fără savoare şi trebuia să fie amestecată cu alimente pentru a acţiona după câteva ore.

Prietenul lui de la SBU, colonelul Gorodnaia, recrutase oamenii necesari operaţiunii. Bineînţeles că de Stephan Oswacim nu ştia nimic pentru că rusul ştia să lucreze cu adevărat. Manipularea reuşise perfect, dar rezultatul nu fusese cel sperat de către Rem Tolkacev. În loc să fie neutralizat, Viktor Iuscenko fusese doar bolnav, desfigurat şi îşi continuase campania. Al doilea tur de scrutin, care ar fi trebuit să fie o plimbare în parc pentru candidatul de la Kremlin, Viktor Ianukovici, declanşaseră o reacţie violentă în tabăra portocalie, o reacţie populară neaşteptată şi condamnarea unanimă din partea lumii civilizate. Cireaşa de pe tort: Curtea Supremă ucraineană, îngrozită, a anulat al doilea tur de scrutin şi victoria lui Viktor Ianukovici. Manipularea se întorcea împotriva autorilor ei şi Viktor Iuscenko risca să fie ales la preşedinţia Ucrainei după cel de-al treilea tur de scrutin, fixat pe data de 26 decembrie. Ceea ce semnifica o diminuare serioasă a influenţei ruse şi moartea politică a oamenilor apropiaţi de Kremlin. Bineînţeles, responsabilii serviciilor de securitate se vor întoarce şi vor lucra pentru noii lor stăpâni. Viktor Iuscenko va căuta şi el să se răzbune. Eşec total…

Nikolai Zabotin fusese deci însărcinat de Moscova cu o nouă dublă misiune: să facă să dispară toate urmele ce puteau duce la Kremlin,

apoi, dacă avea posibilitatea, să-l elimine *definitiv* pe bărbatul care încerca să-l provoace pe Vladimir Vladimirovici Putin. Ceea ce, în circumstanţele actuale, era aproape o misiune sinucigaşă. Dar asta nu-l înspăimânta pe Nikolai Zabotin, care îl lichidase pe principalul actor al manipulării şi pusese pe picioare o a doua operaţiune de lichidare a lui Viktor Iuscenko.

Apoi, atunci când se mai destinse Putin, Nikolai Zabotin fusese brutal confruntat cu o nouă dificultate: sosirea la Kiev a unui redutabil şef de misiune de la CIA, cunoscut ca lupul alb. Din fericire, SBU deţinea încă controlul vămii. Numai prezenţa unui agent advers nu era suficientă ca să-l perturbe. Dar, urmare a unei coincidenţe supărătoare, acest agent CIA intrase în posesia unui element, susceptibil să tulbure grav realizarea planului B privitor la Viktor Iuscenko. Ideea era, evident, de a-l elimina. Dar era o decizie politică ce trebuia să fie aprobată de Kremlin. Nikolai Zabotin îşi luă din sertar un al doilea telefon mobil, securizat, care îi servea pentru convorbirile lui cu Moscova. Formă un număr şi atunci când i se răspunse îşi anunţă numai pseudonimul. Apoi, cu o voce neutră, dădu raportul, aşteptând reacţia interlocutorului său. Acesta întrebă:

— Acesta pune o problemă de execuţie?

— Nu, răspunse Nikolai Zabotin.

— *Haraşo. Davai*. Bine. Dă-i drumul.

Apoi închise. Nu era un vorbăreţ. Îndată, Nikolai Zabotin îşi luă celălalt telefon mobil şi formă un număr local. Atunci când îl avu pe interlocutorul lui pe linie, întrebă cu o voce călduroasă:

— Stephan? Ţi-ai cumpărat până la urmă canapeaua?

— Nu încă, răspunse bărbatul de la celălalt capăt al firului.

— Am puţin timp liber astăzi. Am putea să mergem împreună, în jurul orei două?

— *Dobre*. Ne întâlnim acolo, concluzionă corespondentul lui.

Satisfăcut, Nikolai Zabotin îşi aşeză hârtiile, le puse în seif şi ieşi din birou, încuind cu grijă uşa, tastând apoi codul digital al alarmei. Nu avea încredere în reprezentantul *SVR [Serviciul de informaţii externe]* din Kiev, un general care îşi făcea veacul ocupându-se de contrabanda cu caviar provenind din Volga în condiţii îndoielnice. De altminteri, nu avusese niciun contact cu el.

*

*   *

Din Viktoria Posniaki nu mai rămase decât un uşor parfum ce plutea prin cameră. De îndată ce se trezi, Malko îl sună pe Iuri Bogdanov, soţul Evghenei, fără să reuşească să dea de el. Nu avea nici măcar mesagerie vocală. Nu-i rămânea decât să încerce să-l găsească pe Stephan, polonezul despre care nu ştia nimic, în afară de prenume, un vag semnalment fizic şi zona în care locuia. Altceva nimic.

Coborî şi opri o maşină pentru a ajunge la ambasada SUA. Vremea se limpezise, dar era mai frig. Incidentul cu Viktoria îi servise măcar la ceva: înainte să plece, băgă un cartuş pe ţeava pistoletului Makarov. Aseară, uitarea îi salvase viaţa, dar în viitor prefera să fie gata să riposteze instantaneu…

Ajuns la ambasadă, se izbi de surâsul secretarei şefului agenţiei.

— Îmi pare rău, zise ea, dar domnul Redstone a trebuit să meargă la Boristil să primească un VIP. Nu se va întoarce decât după-amiază.

— Irina Murray este aici?

— Nu este nici ea.

Ziua începea prost. N-avea decât să se întoarcă la *Premier Palace* şi să-l mai sune pe soţul Evghenei.

*

*   *

Nikolai Zabotin întârzie câteva clipe în faţa vânzătorului de mobilă, verificând în reflexia vitrinei că nu era urmărit, apoi îşi continuă drumul pe jos până la colţul cu strada Kurska. Ca întotdeauna, câţiva vânzători aliniaţi pe trotuar, la marginea şoselei, ofereau spre cumpărare peşte, flori şi prăjituri ucrainene cu mac. Rusul se opri pentru a-şi cumpăra una înainte să-şi continue drumul.

După o sută de metri, pe strada Kurska, intră pe o alee dintre două imobile ce ducea la o parcare pe jumătate goală, mare parte din aceasta fiind invizibilă din strada principală.

Reperă imediat o Skoda verde al cărei ţevi de eşapament fumegau. Un singur bărbat se afla în interiorul maşinii, la volan, îmbrăcat într-o haină din piele neagră şi cu o căciulă neagră pe cap. Întoarse capul

spre Nikolai Zabotin care deschise portiera şi îi adresă un surâs rece. Ochii lui de un albastru deschis nu aveau nicio expresie.

— *Dobredin* Volodymyr, zise el. Ai nevoie de mine?

Rusul se urcă lângă el şi zise simplu:

— *Da,* Stephan.

Capitolul VI

— Iată, concluzionă Malko. Iuri Bogdanov nu răspunde la telefon. L-am sunat întruna şi am sfârşit prin a-i lăsa un mesaj.

Donald Redstone, întors în biroul lui după ce-şi luase masa, ascultase raportul lui Malko luând febril notiţe. Lăsă stiloul jos şi lansă:

— Trebuie neapărat să-l găsim pe acest polonez. Este cheia operaţiunii şi probabil că el e cel care i-a furnizat otrava lui Roman Marciuk…

— Prietenul dumneavoastră de la SBU nu poate să facă nimic?

— Merg ca pe ouă, îl asigură americanul. Nu se ştie niciodată ce gândesc ei în realitate. Am încredere în Igor Smeşko, dar el nu cunoaşte detaliile operaţiunii: va fi obligat să-i întrebe pe subordonaţii lui care nu sunt de încredere. Trebuie să-l găsim pe polonez prin mijloacele noastre proprii.

Altfel spus, cu un glob de cristal… Malko avu brusc o idee: Evghena trebuia să aibă numărul lui de telefon. Ce se întâmplase oare cu lucrurile ei? În timp ce se gândea la asta, sună mobilul lui şi o voce de bărbat gravă întrebă:

— Dumneavoastră m-aţi sunat?

Pulsul lui Malko se acceleră.

— *Da.* Sunteţi Iuri Bogdanov?

— *Tak.*

— Fostul soţ al Evghenei?

— Suntem căsătoriţi încă, îl corectă Iuri Bogdanov cu o voce neutră. Cine sunteţi? Viktoria v-a dat numărul meu?

— Da. Mi-aş dori să vă vorbesc. Sunt în căutarea celor care au ucis-o pe soţia dumneavoastră.

Se auzi o linişte lungă, apoi Iuri Bogdanov repetă:

— Omorâtă… de ce spuneţi asta? Cel care a ucis-o este acel tip, Roman Marciuk. *Milicija* mi-a confirmat asta.

În mod vizibil el era în gardă. Malko înaintă pe vârful picioarelor.

— Trebuie să vă văd, repetă el, nu vreau să vorbim prin telefon. E vorba despre o problemă foarte delicată. Şi este urgent.

O linişte lungă, lungă, Iuri Bogdanov lăsă într-un sfârşit să cadă:

— Veniţi la ora cinci la McDonalds-ul de lângă metroul Karkivskaia. Se află în cartierul Karkivski Masiv, pe malul estic al râului Dniepr. Departe de centru.

— Cum vă voi recunoaşte?

— Voi fi cu Marina, fiica mea. Este blondă, tunsă scurt. *Dosvidania*.

Abia termină convorbirea, că Malko se şi aruncă pe harta Kievului prinsă pe perete. Locul întâlnirii se afla la mai mulţi kilometri de centru, aproape de Mikoli-Bazana Prospekt. Un colţ pierdut al oraşului.

— E mai degrabă un cartier muncitoresc, confirmă Donald Redstone. Sper că acest tip va putea să vă ajute, dar nu prea cred.

Malko îşi luă la revedere şi plecă pe jos, traversând parcul din faţa ambasadei… O mică idee începea să-şi facă loc în capul lui: singur nu va reuşi nimic. Donald Redstone, în afară de Irina Murray cea foarte sexy, nu avea mare lucru să-i ofere. Oamenii lui Viktor Iuscenko nu reuşiseră să împiedice otrăvirea liderului lor şi SBU era putred. Fără să mai vorbim de ceea ce nu cunoştea, gradul de implantare a serviciilor ruseşti la Kiev. FSB-ul avea cu siguranţă o structură clandestină, în contact cu foştii lor colegi de la SBU.

Trebuia deci să-şi găsească un aliat veritabil şi nu vedea decât unul: Vladimir Şevcenko, zis Palidul, ex-agent KGB, oligarh stabilit în Cipru, unde devenise vice-preşedinte al camerei de comerţ cipro-ruse.

Cu condiţia ca acesta să vrea să-i dea o mână de ajutor. Ultimul lor contact fusese în 2002 şi Vladimir Şevcenko, care odinioară omora precum respira, devenise supărător de îmburghezit…

Ridică mâna şi un vechi Jiguli condus de un bătrân cu şapcă din piele care părea tocmai scos dintr-un film din epoca realismului sovietic se opri. Pentru cincisprezece grivne, Malko obţinu să fie condus până la hotel.

— Malko! Eşti în oraşul meu natal! Îţi simt deja mirosul! Când vii în Cipru? Vom face o petrecere sublimă. Am primit un iaht aurit, care este o minune. Nepoata Tatianei a venit pe Volga cu el. E o micuţă încântătoare de şaisprezece ani care suge deja ca una mare… În plus, timpul e frumos. La Kiev timpul ar trebui să fie absolut mizerabil în această perioadă…

Nu-l putea opri pe Vladimir Şevcenko. Chiar dacă raporturile lor n-au fost întotdeauna cele mai bune, el şi Malko se înţelegeau bine şi Şevcenko a dovedit că, motivat convenabil, putea să fie un aliat solid şi eficace. În 1996, el fusese cel care îi salvase viaţa lui Malko, chiar în Ucraina. Acesta din urmă profită de un moment de respiro în torentul de cuvinte pentru a-i lansa:

— Volodia! Am nevoie de tine…

Brusc se lăsă liniştea, apoi ucraineanul zise cu tristeţe:

— Şi eu care mă gândeam că ai sunat să afli veşti despre mine… OK. *Davai!*

— Trebuie să vii la Kiev, zise Malko. Şi nu numai mie îmi vei face acest serviciu, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Ucraineanul înţelegea foarte bine. Suspină, cu un sunet asemănător mugetului unui elefant rănit de moarte, şi rosti:

— *Niet*. Imposibil. Dacă vin, mă arestează imediat. Acest netrebnic de Kucima mă vrea cu orice preţ. I-am tras ţeapă cu o afacere cu arme pentru prieteni. El a pus un *zakasnoie*, un premiu pe capul meu. Aici nu risc nimic, dar la Kiev… *Berkutii* îi mănâncă din palmă.

— Păcat, zise Malko. Eu sunt tocmai de partea celor care speră să-l schimbe pe Kucima şi banda lui.

— Viktor Iuscenko?

— Da.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze! Dar el e înconjurat de oameni răi. Oameni care nu visează decât să fure ţara la rândul lor. Îi va fi greu. Aş vrea să te ajut.

Malko îl simţea sincer. Se lăsă din nou o linişte lungă, apoi Vladimir Şevcenko se decise dintr-odată.

— Ascultă, voi face ceva pentru tine. Îţi aminteşti de Tatiana?

— Cam dificil s-o uiţi. De ce?

Tatiana era o blondă cu pieptul ascuţit, ochi de căprioară, dură ca tungstenul, pe care Vladimir Şevcenko o califica drept cea mai bună practicantă a sexului oral de la vest de Ural, ceea ce, din gura lui, era un serios compliment... Ea lucra cu mafiotul ucrainean de mai mulţi ani, puţin ca un factotum cu atribuţii extrem de vagi, pentru că avea talente variate. Ea se servea la fel de bine de un pistolet ca şi de gura ei şi cunoştea mai bine cifrele decât un expert contabil...

— Ţi-o trimit! lansă Vladimir Şevcenko. Ea e de încredere şi cunoaşte toţi oamenii care ar putea să-ţi fie de folos. Şi acum că nepoata ei este aici, pot să mă lipsesc câteva zile de ea. La ce hotel stai?

— Premier Palace.

— *Haraşo*. Va fi acolo poimâine. Voi da câteva telefoane ca să o anunţ.

— Eşti un adevărat frate, zise Malko, mişcat.

Printre ticăloşi găseşti câteodată prietenii cei mai siguri. În plus, chiar dacă făcuse avere, Vladimir Şevcenko se purta ca o matroană de bordel. Nu se putu împiedica să sublinieze:

— Trebuie să-i faci şi tu un cadou Tatianei. Pentru mine...

— Nu voi uita, promise Malko.

Atunci când întrerupse convorbirea, se simţea mai puţin singur. Vladimir Şevcenko, chiar de la distanţă, putea să fie un aliat serios.

*

* *

Stephan Oswacim debarcă în faţă la *Premier Palace* dintr-un taxi luxos – un Mercedes 600 – pe care-l luase de la aeroportul din Boristil, la ora de sosire a unui zbor de Moscova. Bineînţeles că acesta costa aproape patru sute de grivne, dar nu plătea el. Îşi luase precauţia de a fi lăsat la aeroport de Nikolai Zabotin care plecase imediat într-o maşină cu număr de înmatriculare fals, o modestă Lada ce avea şase astfel de numere interşanjabile, cu documente corespunzătoare fiecărui număr.

— Am o rezervare, anunţă el la recepţie. Gregor Makalin. A fost

făcută din Moscova în această dimineaţă.

— Perfect, domnule Makalin, aprobă angajatul mişcat de şarmul polonezului. Aveţi vreo preferinţă pentru cameră?

— Am mai fost cazat deja la etajul patru, spre curtea interioară. E linişte.

— Nicio problemă. Paşaportul dumneavoastră, vă rog.

Stephan Oswacim i-l întinse fără nicio strângere de inimă.

Fabricat de Divizia Tehnică a SVR, fusese deja verificat. Chiar dacă un punct minuscul semnala pentru instituţiile ruse că era un „adevărat-fals”, emis de un serviciu oficial. Cinci minute mai târziu, îl urmă pe curier în ascensor. Nu-şi scosese mănuşile foarte fine, pentru a evita să lase amprente. Îi dădu generos treizeci de grivne şi puse valiza pe pat. Aceasta nu conţinea decât lucruri uzuale, cumpărate de ocazie, care nu puteau duce la nimic. Chiar şi valiza fusese cumpărată dintr-un centru comercial, Globus, din Piaţa Independenţei, şi plătită cu bani lichizi. Deschise mini-barul, găsi o sticluţă de Defender „Succes” şi-şi turnă puţin. Ca toţi oamenii din est, prefera whisky-ul votcii. Chestiune de snobism.

Era mai şic.

Se întinse apoi pe pat şi aprinse televizorul. N-avea nimic de făcut până seara şi decât să fie văzut prin hotel, era mai bine aşa.

*

*   *

Malko coborî din maşină în faţa staţiei de metrou Karkivskaia. Continua să folosească taxiurile private, mult mai practice şi mai discrete decât o maşină a instituţiei. Chiar dacă şeful agenţiei CIA îi propusese una din maşinile banalizate ale agenţiei. Întotdeauna se putea ajunge la sursă graţie numerelor de înmatriculare.

Makarovul de 9 mm îl apăsa în spate, dar el nu voia să se despartă de el. Organizatorii complotului contra lui Viktor Iuscenko erau asasini. Dacă erau capabili să arunce pe fereastră o tânără femeie inocentă, nu vor ezita să se debaraseze de un agent CIA. Privi în jur şi zări sigla de la McDonald’s, de cealaltă parte a bulevardului Mikoli-Bazana Prospekt. Traversă bulevardul prin pasajul subteran ce adăpostea zeci de buticuri mici şi apăru practic în faţă la McDonald’s,

de cealaltă parte a bulevardului Mikoli-Bazana Prospekt. Deşi era frig şi umezeală, zona era animată, din cauza staţiei de metrou şi a unei mici staţii rutiere. *Babuşkas* instalaţi pe trotuar ofereau produse variate, încotoşmăniţi ca eschimoşii.

Abia împinse uşa de la McDonald's, că fu asaltat de o hărmălaie incredibilă. Deşi nu era decât ora cinci şi jumătate, restaurantul era plin, cu o mulţime de copii care scânceau ca nişte nebuni. Malko inspectă diferitele săli fără să zărească pe cineva care ar fi putut fi Iuri Bogdanov. Termină prin a se instala la o masă, în mijlocul unei mulţimi de copii. După zece minute, un bărbat înalt cu o şapcă multicoloră, îmbrăcat cu o scurtă şi ţinând de mână o fetiţă cu părul tuns scurt şi blond, deschise uşa. Se opri, inspectând sala şi Malko îi făcu imediat un semn discret.

Nou-venitul se îndreptă spre el.

— Dumneavoastră mi-aţi telefonat? întrebă el în ruseşte.

— *Da*. Mă numesc Malko Linge.

— OK. Merg să-i cumpăr o îngheţată micuţei şi mă întorc.

Îşi scoase scurta, descoperind un pulover gros verzui şi se îndepărtă spre tejghea. Reveni cu o cafea, o Coca şi o îngheţată pe care i-o dădu fiicei lui. Ochii lui cenuşii se fixară asupra lui Malko, întrebători.

— Cine sunteţi?

— Sunt austriac, observator OSCE, explică Malko. Fac parte dintr-o comisie de anchetă care face cercetări pentru a stabili adevărul despre otrăvirea lui Viktor Iuscenko.

Iuri Bogdanov ridică din sprâncene.

— Care este legătura cu moartea Evghenei?

— Bărbatul care se afla la ea, Roman Marciuk, este foarte probabil cel care a pus otravă în farfuria lui Viktor Iuscenko, în cursul dineului de la casa de vacanţă a lui Vladimir Satsiuk.

Apoi îi povesti în detaliu toată povestea lui Iuri Bogdanov, care îl asculta cu gura deschisă.

— *Milicija* nu mi-a vorbit de toate astea, concluzionă el. Pentru ei, Evghena a fost omorâtă de către acest tip într-o criză de demenţă şi el s-a sinucis apoi.

— În legătură cu asta, un martor demn de credinţă l-a văzut pe Roman Marciuk aruncându-se sau fiind aruncat pe fereastră *înaintea*

soţiei dumneavoastră.

— De către cine?

— Trei bărbaţi neidentificaţi ce foloseau o maşină cu plăcuţe false de înmatriculare au intrat în imobil puţin înainte şi au plecat puţin după incident. Ei sunt vinovaţii.

— De ce?

— Pentru a o face să tacă. Au suprimat-o pe soţia dumneavoastră pentru că fusese martoră la moartea lui Roman Marciuk. Acei oameni nu-şi asumă niciun risc.

— Ce oameni?

Malko făcu un gest evaziv.

— Asasini profesionişti, trimişi de membri ai serviciilor ruseşti sau ucrainene. Sau de partizani ai lui Ianukovici…

Iuri Bogdanov părea copleşit. Bău distrat puţină cafea şi o ajută pe fiica lui să deguste din îngheţată. Cuminte ca o imagine, ea îl privea cu gravitate pe Malko. Acesta reperă micuţa eşarfă portocalie înfăşurată în jurul gâtului fetiţei. Avea în faţa lui un partizan al lui Viktor Iuscenko. Iuri Bogdanov oftă din adânc.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? Sunt jurnalist, dar am fost obligat să mă opresc pentru că am denunţat afaceri de corupţie. Sunt în şomaj şi nu vreau să se atingă de fata mea. Am iubit-o pe Evghena, chiar dacă era puţin nebună.

— Ce vreţi să spuneţi?

Jurnalistul surâse trist.

— Ei i se părea că nu câştig suficienţi bani. Voia să locuiască în centrul oraşului, să se îmbrace cu haine din străinătate. A început să caute bărbaţi bogaţi. Noi ne-am despărţit. Şi iată.

— Îl cunoaşteţi pe acel polonez, Stephan?

— Nu. Practic nu ne-am mai vorbit, numai pentru Marina.

— Atunci când aţi mers să o luaţi pe fiica dumneavoastră, n-aţi luat nimic din apartament?

Iuri Bogdanov se gândi câteva clipe.

— Am găsit bani sub salteaua de la patul ei. Am luat şi câteva fotografii şi acte.

— Nu i-aţi găsit geanta?

— Ah, ba da! *Milicija* mi-a înmânat-o. De ce?

— Îl caut pe acest polonez, Stephan. El e responsabil de moartea soţiei dumneavoastră. Ori eu nu am niciun element pentru a-l găsi. Atunci mi-am spus că soţia dumneavoastră avea probabil numărul lui de telefon sau adresa lui. I-aţi examinat lucrurile?

— Nu. Nici măcar nu i-am deschis geanta. Mă voi uita, promise Iuri Bogdanov, şi vă voi suna, dacă voi găsi ceva.

Malko consimţi atunci când doi bărbaţi împinseră uşa de la McDonald's, şi se opriră la intrarea în sală. Nu tocmai genul de obişnuiţi ai casei. Capete de brute, căciuli negre înfundate până peste ochi, staturi de luptători. Cu mâinile în buzunarele bluzoanelor, parcurseră sala din priviri. Privirea unuia dintre ei se opri foarte fugitiv asupra lui Malko. Acesta nu le-ar fi dat atenţie dacă brusc o imagine nu i-ar fi sărit în ochi: doi bărbaţi aflaţi aproape de intrarea în restaurantul *Pervak* şi pe care îi luase drept transportatori. Erau aceiaşi: memoria lui infailibilă nu putea să-l înşele. Simţi o furnicătură dezagreabilă de-a lungul coloanei vertebrale.

Pe el îl căutau cei doi bărbaţi!

Fu mulţumit să simtă arma Makarov presându-i spatele. Deja, cei doi bărbaţi ieşiseră. Fiind cu spatele la intrare, Iuri Bogdanov nu îi văzuse. Era mai bine, căci altfel i s-ar fi făcut frică. Totuşi, această apariţie schimba lucrurile. Cu cel mai liniştitor surâs pe faţă, Malko îl întrebă:

— Locuiţi departe de aici?

— Nu, în Dekabruistiv. E foarte aproape.

— Aş putea să vin cu voi să văd geanta? N-aş vrea să pierd prea mult timp.

Iuri Bogdanov aruncă o privire către fiica lui care îşi terminase îngheţata.

— *Haraşo*. Oricum merg acasă. Am fost să o iau pe Marina de la şcoală.

Îi puse hăinuţa fiicei lui şi ieşiră toţi trei din McDonald's. Strada Dekabruistiv începea puţin mai încolo. Discret, Malko îşi trecu pistoletul în faţă, astfel încât să-l poată scoate uşor. De acum era sigur că era supravegheat. Poate chiar de la sosirea lui. În timp ce mergeau încet, din cauza fetiţei, se întoarse şi pulsul i se mări brusc.

Două siluete masive apăruseră în capătul străzii: cei doi bărbaţi

care intraseră în McDonald's. În momentul intrării în clădire, Malko îşi dădu seama că grăbeau pasul. Bineînţeles că nu spuse nimic. Imobilul în care locuia Iuri Bogdanov semăna cu toate celelalte de pe stradă. O casă mohorâtă din epoca sovietică, fără ascensor, de o mizerie respingătoare, cu pereţii acoperiţi de graffiti. Intrară la primul etaj, într-un apartament în care mirosea a varză.

După ce o instală pe Marina pe o canapea, Iuri Bogdanov dispăru în altă cameră şi se întoarse cu o geantă pe care începu să o golească pe masă. Acte, un portmoneu, chei, o batistă şi, în sfârşit, un mic carneţel pe care începu să-l răsfoiască. Era un repertoriu cu nume, adrese şi numere de telefon. Malko aştepta, cu inima bătându-i cu putere, Iuri Bogdanov se opri brusc la litera S şi ridică ochii.

— El trebuie să fie, zise el. Stephan. 8044 616 002. Nu mai e alt nume şi este unul din ultimele înscrisuri.

Malko notase deja numărul. Ucraineanul îi întinse carneţelul pe care îl privi la rândul lui, fără să descopere nimic interesant.

— Pot să-l împrumut? întrebă el. Numai pentru a-l fotocopia.

Iuri Bogdanov ezită puţin, apoi consimţi cu un suspin resemnat.

— *Tak*. Dacă îi puteţi găsi pe nenorociţii care au aruncat-o pe Evghena pe fereastră…

Avea lacrimi în ochi.

Malko luă carneţelul. Cel puţin avea un capăt de pistă.

— Vă ţin la curent, promise el.

Îşi luară la revedere şi el părăsi apartamentul, dar se opri brusc la ieşirea din imobil: cele două huidume aşteptau mai încolo, cu mâinile în buzunarele de la bluzoane, prost dispuşi. Văzându-l pe Malko, se îndreptară spre el, fără grabă, siguri de forţa lor. Atunci când încercă să-i evite, aceştia se separară şi îi barară drumul. Cu un gest natural, unul dintre ei se aplecă şi îşi luă un pumnal ascuns în cizmă. Cu cealaltă mână îi făcu semn lui Malko să se apropie. Acesta se întoarse. Uşa imobilului se închisese şi el nu cunoştea codul de acces.

Cei doi agresori ai lui trebuiau să cântărească împreună trei sute de kilograme. Cel care era cel mai aproape de el lansă cu o voce dogită:

— Vino aici, *moudak [imbeciule]*…

Capitolul VII

Lama pumnalului era la un metru de Malko. Acesta surâse şi spuse în ruseşte:

— Vreţi bani?

Cu un gest natural, îşi deschise mantoul, îşi băgă mâna la centură şi scoase Makarovul pe care-l aţinti asupra celor doi bărbaţi. Timpul păru suspendat preţ de câteva fracţiuni de secundă, apoi Malko văzu pupilele bărbatului cu pumnal micşorându-se. I se putea ghici creierul calculând dacă ar avea sau nu timp să-l înjunghie pe Malko înainte să primească un glonţ. Trebuie să fi concluzionat că nu căci, aruncând o vorbă colegului lui, se dădu înapoi, apoi cei doi bărbaţi se îndepărtară în fugă. Cincizeci de metri mai încolo Malko îi văzu oprind o maşină pe şosea şi năvălind în ea.

Pulsul îi reveni încet spre normal. Maşina la bordul căreia se suiseră agresorii lui se îndepărtă şi el îşi spuse că, pe această stradă pustie de la capătul lumii, ea n-a fost acolo din întâmplare… A trebuit să meargă pe jos până la Mikoli-Bazana Prospekt înainte să găsească o maşină.

— Koţubinskogo Uliţa, zise el şoferului. Douăzeci de grivne.

— *Haraşo*, murmură şoferul.

Donald Redstone avea să fie satisfăcut. Cu un număr de mobil putea să afle mai multe despre misteriosul Stephan.

*

*   *

Donald Redstone jubila. Carneţelul Evghenei Bogdanov era trimis deja la fotocopiat. Şeful agenţiei ridică privirea:

— Merg să-i cer lui Cervanienko să găsească proprietarul acestui telefon mobil. El are toate conexiunile care îi trebuie. Dacă îl ridicăm pe acest tip, vom face un pas uriaş în anchetă. În orice caz, fiţi foarte atent: nu vă vor slăbi din ochi.

— Merg să-l previn pe Iuri Bogdanov, zise Malko. Aceşti bărbaţi se vor interesa de el.

— Păcat că n-aţi reuşit să-i înghesuiţi, zise oftând americanul.

— Nu s-ar fi lăsat prinşi, afirmă Malko. Mai curând s-ar fi lăsat

ucişi.

După toţi aceşti ani de aventuri, avea încă aceeaşi repulsie de a omorî cu sânge rece. Chiar dacă era vorba de brute lipsite de orice sensibilitate, precum cei care o aruncaseră pe fereastră pe Evghena Bogdanov şi pe Roman Marciuk.

Cineva bătu la uşa Biroului şi Donald Redstone strigă să intre. Era Irina Murray, îmbrăcată în acelaşi mantou din piele neagră. Malko n-o mai văzuse de la *Maison du Café*. El îi povesti rapid ce se petrecuse de la plecarea ei din cafenea, inclusiv despre seara petrecută cu Viktoria. Apoi, despre întâlnirea cu Iuri Bogdanov.

— E formidabil! concluzionă ea. Sunt mulţumită că v-am ajutat în felul acesta.

— Pentru a vă recompensa, propuse Malko, vă invit la cină în seara asta, dacă sunteţi liberă…

— Sunt liberă, confirmă ea sub privirea amuzată a lui Donald Redstone. Voi trece să vă iau de la hotel în jurul orei nouă.

Ea dispăru cu un surâs care îi descoperea dinţi superbi de un alb orbitor.

— Merg să mă întâlnesc cu Evgheni Cervanienko, propuse Malko. Ca să-i comunic numărul de telefon al lui Stephan.

Acesta îi va da poate ocazia să o zărească pe Svetlana, necunoscuta de la aeroport, voluntară la echipa de campanie a candidatului Iuscenko.

*

* *

Iuri Bogdanov deschise fără teamă uşa la primul ţârâit al soneriei, crezând că este vreun vecin. N-a avut timp să reacţioneze. Se trezi faţă în faţă cu doi bărbaţi, laţi în spate ca nişte dulapuri, cu căciuli negre înfundate până pe ochi. Sigur deschiseră sau sparseră codul de la uşa de la intrarea în imobil. Unul dintre ei, care avea cu mult peste douăzeci de kilograme peste el, îl împinse brutal în apartament, îndreptând imediat lama unui cuţit înspre burta lui.

— *Ne pizdi, ebany [Să nu faci vreo prostie, mizerabilule]*, altfel te tai.

Înspăimântată, fetiţa instalată pe divan se opri din joacă şi întrebă:

— Tata, ce se întâmplă? Ce vor aceşti domni?

— Nimic, o linişti Bogdanov. Joacă-te mai departe.

Docilă, ea ieşi din cameră. Uşurat, el le lansă celor doi intruşi:

— Ce vreţi?

— De ce a venit să te vadă celălalt mizerabil de la McDonald's, bombăni bărbatul care îl ameninţa cu cuţitul.

— Este un prieten al Evghenei, soţia mea, răspunse Bogdanov. Voia să afle noutăţi.

— Mincinosule!

Lovitura cu genunchiul îl luă prin surprindere, zdrobindu-i burta. Durerea fu atât de puternică încât acesta se plie în două, zgâriindu-se de vârful cuţitului care îl ameninţa. Cu răsuflarea tăiată şi o puternică senzaţie de vomă, încercă să-şi păstreze sângele rece. Al doilea tip scoase din buzunar un fel de baston negru cu a cărui extremitate îl apăsă în ureche.

— Ne vei spune adevărul, mizerabilule!

Iuri Bogdanov avu brusc impresia că îi exploda capul. O lumină orbitoare, o durere intensă ca şi cum fierbea creierul. Realiză într-o clipită: era un stimulent electric cu care se conduceau vitele. Gura i se uscase. Celălalt urlă:

— Vei răspunde, dacă nu îi facem felul micuţei…

Îngrozit, Iuri Bogdanov bâigui:

— N-am nimic de ascuns. Acest bărbat anchetează moartea soţiei mele. Este prima oară când l-am văzut.

— Ce i-ai spus?

— Nimic, nu ştiu nimic.

Încercă din toate puterile să nu se gândească la geanta Evghenei rămasă deschisă pe masă. Dar agresorul lui îl surprinse şi îi puse geanta în faţă:

— I-ai dat hârtii?

— Nu.

În acel moment, telefonul mobil al lui Iuri Bogdanov, pus pe masă, începu să sune. Dintr-un gest reflex, îl luă şi răspunse. Era bărbatul cu care se întâlnise la McDonald's. N-a avut timp să pronunţe niciun cuvânt, căci agresorul lui îi smulse aparatul din mână. Ascultă câteva secunde, apoi întrerupse comunicaţia.

— Cine era?

— Nu ştiu, jură Bogdanov. N-am apucat să întreb!

— Mincinosule!

Din nou primi o lovitură de genunchi. Celălalt bărbat ieşi din cameră şi reveni trăgând-o de mână pe fetiţa îngrozită. Îi arătă bastonul electric.

— Crezi că-i va plăcea?…

*

* *

Malko îşi fixă câteva secunde telefonul, intrigat şi neliniştit. În drum spre Evgheni Cervanienko, şi-a spus că era preferabil să-l alerteze pe Iuri Bogdanov, după atacul la care fusese supus la plecare, ca să-i spună să fie cu băgare de seamă. Îl auzi pe Bogdanov răspunzând, apoi zgomote ciudate, apoi comunicarea fusese întreruptă. Pulsul i se alertă brusc. Şi dacă cei doi bărbaţi cu căciuli negre s-au întors la el? Se aplecă spre şofer şi îi spuse:

— M-am răzgândit, merg mai întâi la Karkivskaia.

— *Dobre*. Dar e mai scump. Treizeci de grivne.

— *Haraşo*.

În timp ce maşina rula, încercă să sune din nou, dar nu răspunse nimeni. După douăzeci de minute, coborî în faţa imobilului lui Iuri Bogdanov.

Remarcă imediat încuietoarea smulsă de la uşa de la intrare şi neliniştea îi crescu. Urcă scările sărind câte patru trepte odată. Uşa apartamentului era închisă. Îşi lipi urechea de uşă, dar nu auzi nimic. Apoi sună şi se dădu înapoi, aţintind arma asupra uşii. Aceasta se deschise. Mai întâi lui Malko îi fu greu să-l recunoască pe Iuri Bogdanov, aşa de deformată îi era faţa de lovituri. Cu privirea goală, părea în transă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Doi bărbaţi au fost aici, bâigui ucraineanul. Mi-au pus întrebări la care nu le puteam răspunde. M-au ameninţat că o vor electrocuta pe Marina şi atunci le-am spus ceea ce ştiam. Plecaţi şi nu vă mai întoarceţi aici niciodată.

Îi trânti uşa în nas lui Malko, care nu mai încercă să insiste. Prin urmare, adversarii lui ştiau că se află în posesia carneţelului Evghenei

Bogdanov, deci pe urmele misteriosului polonez.

Se îndepărtă căutând o maşină cu care să ajungă în centrul oraşului. Perturbat. Ceea ce se întâmplase proba că cei care îl atacaseră pe Viktor Iuscenko erau cu siguranţă vinovaţi. Acţionau pe faţă. Dacă l-au urmărit până la Iuri Bogdanov, este pentru că era supravegheat în permanenţă. Deci era vorba de un complot organizat, cu o protecţie politică.

De acum înainte, adversarii lui ştiau că el era sigur pe pista lui Stephan polonezul şi că acţiona în consecinţă. Îşi privi ceasul Breitling. Era deja ora şapte şi jumătate. Foarte târziu pentru a-i mai face o vizită lui Evgheni Cervanienko. Va rămâne pentru mâine dimineaţă.

*

* *

Nikolai Zabotin îşi stăpâni mânia lui rece. În ciuda tuturor precauţiilor pe care le luase, acest afurisit de agent CIA descoperise existenţa lui Stephan Oswacim. Pentru moment asta nu avea decât o importanţă relativă, dar era un motiv suplimentar pentru a se debarasa de el.

Trebuia să se întâlnească cu prietenul lui, colonelul Gorodnaia, care îi administra pe cei patru *berkuti* însărcinaţi cu treaba murdară. El îi pusese în contact cu Stephan Oswacim pentru eliminarea lui Roman Marciuk şi a Evghenei Bogdanov, dar ei n-aveau decât muşchi. Din păcate, nu li se puteau încredinţa sarcini foarte sofisticate.

Rusul îşi aprinse o ţigară, spunându-şi că, normal, grăuntele de nisip care îi înţepenea frumosul lui mecanism va fi eliminat.

*

* *

Irina Murray era mai sexy ca niciodată, degajând un erotism intens, prin toţi porii pielii. Sânii ei jucau liberi sub un pulover din caşmir verde şi îşi schimbase fusta portocalie cu una neagră, la fel de scurtă. Se potrivea perfect cu coapsele. Îl duse pe Malko într-un mic restaurant, *Ceaikovski,* în clădirea complexului comercial Bessarabia, chiar în josul bulevardului Taras Şevcenko, la doi paşi de *Premier*

Palace.

Un televizor rula clipuri, localul era plin de fete foarte drăguţe şi de tineri zgomotoşi. Irina respinse farfuria ei de paste cu somon cu un surâs de scuză.

— Nu-mi este foarte foame…

— Nu pare să meargă, remarcă Malko.

Ea îi adresă o privire plină de tristeţe.

— Prietenul meu e cu adevărat nebun. Mi-a spus că nu vrea să mă vadă mai repede de cincisprezece zile. Că trebuie să-şi termin lucrările pentru expoziţie. Pretinde că îşi pierde energia cu mine şi îi risipesc inspiraţia.

— Ar trebui să fie tocmai contrariul…

Irina îşi înmuie buzele în paharul ei cu Defender „vechi de 5 ani". Şi ea, în ciuda originilor ei slave, prefera whisky-ul votcii.

— Of, cred că nu-i place cu adevărat sexul. Preferă cocaina. După ce ia o doză, trebuie să-l sug o grămadă de vreme. De mă dor fălcile.

Şarmantă impudoare. Ea îşi încrucişă picioarele şi el avu un bufeu de dorinţă. Pictorul acesta era *de-a dreptul* nebun.

— Vreţi să bem un pahar la *Decadence?* propuse ea. Este discoteca la modă.

— Nu-mi prea doresc să merg într-un local, mărturisi Malko.

— *Haraşo*, concluzionă Irina. În acest caz, voi trece pe la bunica mea, care e singură în acest moment.

Merseră pe jos până la hotel. Era cu adevărat supliciul lui Tantale, dar Irina părea decisă să-şi îndeplinească datoriile ei familiare. Se îmbrăţişară cast sub privirea senzuală a portarului galonat şi Irina Murray merse şi se postă pe marginea trotuarului pentru a opri o maşină. Înainte să intre, Malko zări, cu coada ochiului, la câţiva metri mai încolo, un bărbat ce vorbea de la un telefon mobil. Căciulă neagră, bluzon, ţinuta obişnuită. Se alertă atunci când necunoscutul îşi băgă aparatul în buzunar şi se îndepărtă pe jos spre bulevardul Taras Şevcenko. Malko se angajă pe scara ce ducea la recepţie, salutat de *doorman*-uI brodat ca un amiral.

*

*   *

Soneria muzicală a telefonului mobil aflat în buzunar sună, făcându-l pe Stephan Oswacim să tresară. Se grăbi să ia aparatul şi răspunse:

— *Tak?*

— Este bine, zise simplu interlocutorul lui înainte să închidă.

Polonezul închise imediat mobilul. Nu mai avea nevoie de el în seara asta şi nu ţinea ca soneria lui să se declanşeze când îi era lumea mai dragă. Mai avea puţin timp înainte: cel puţin două minute. O eternitate. Aşezat pe pat, într-o obscuritate completă, se concentră, fără ca bătăile inimii să i se accelereze. Întotdeauna fusese rece ca un aisberg şi, dacă a avut vreodată probleme, n-a fost din cauza emotivităţii, ci din ghinion. Bărbatul pe care-l doborâse supravieţuise miraculos, cu unsprezece proiectile în corp! Ori, era o răzbunare. Stephan acţionase mai întâi cu cagulă, după care, înainte să-şi descarce încărcătorul în corpul adversarului lui – un traficant pe care îl dublase după un hold-up – îşi scosese cagula şi îi lansă:

— Uită-te bine cine te-a omorât!

Numai că victima lui supravieţuise şi Stephan a trebuit să părăsească Varşovia în mare grabă.

Pentru a zecea oară, verifică, cu ajutorul unei mici Maglite, piedica de siguranţă a pistoletului pus lângă el. O armă fără serie furnizată de ofiţerul rus, prelungită cu un amortizor extrem de eficace. Prudent, îl încercase în casa în care locuia şi rezultatul fusese extraordinar. Doar un mic pâsâit imperceptibil. Spera ca după încetarea contractului să poată păstra această armă ideală, însă fără prea multă încredere că va reuşi.

Se concentră, crezând că aude un zgomot, dar era uşa camerei vecine care se închise. Se relaxă. Planul lui era de o simplitate biblică. Să plece din cameră lăsându-şi valiza acolo şi să ia ascensorul. Atunci când se arăta ţinta, erau două ipoteze: sau era singur şi îl omora pe loc, trimiţându-i două gloanţe în cap, ca să nu repete greşeala de la Varşovia. Iar în cazul în care se mai afla cu încă o persoană în cabină, îl urmărea pe coridor şi îi trăgea două gloanţe tot în cap. Reveni imediat la planul A şi coborî cu ascensorul, pentru a părăsi hotelul în care nu va mai pune piciorul niciodată.

Se ridică, îşi trase mănuşile şi deschise uşa. Lucrurile se prezentau

bine. Plecă cu pas calm spre ascensor. În cel puţin trei minute misiunea lui va fi terminată şi el va câştiga bani buni, alegându-se şi cu un prieten influent.

Capitolul VIII

Malko era la jumătatea drumului către scările ce duceau la *lobby* atunci când îşi dădu seama brusc că fusese un idiot să o lase pe Irina Murray să o şteargă în felul acesta, după ce o dorise toată seara! Mai ales ca să meargă la bunica ei. Mânat de un impuls irezistibil, coborî scările şi ieşi. Irina negocia cu şoferul unei maşini pe care o oprise. Discuţia se încheie repede şi maşina plecă fără ea: nu reuşiseră să se pună de acord asupra preţului.

Malko văzu în asta un semn al destinului.

— Irina, strigă el, îndreptându-se spre ea.

Tânăra se întoarse atunci când acesta ajunse lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea puţin surprinsă.

— Nu vreau să mergem într-un local, îi explică Malko, dar am mai putea rămâne puţin împreună. Bunica n-o să moară din asta.

Irina Murray surâse.

— Nu, mărturisi ea. Dar…

— Veniţi înăuntru, că doar nu vom discuta în stradă.

Intrară în *lobby*. Malko ezita să o ducă pe Irina direct în camera lui. Poate că era puţin cam prea brutal…

— Să luăm un pahar la bar, sugeră el.

Irina se strâmbă.

— E groaznic acolo!

— Sau la restaurantul de la etajul opt?

— Nici acela nu e mai bun. Nu i-ar plăcea nici unei pisici.

Malko simţea că tânăra nu-şi dorea nici ea să plece cu adevărat. Ea a fost cea care îl scoase din acest impas, sugerând:

— E o cafenea alături, simpatică, chiar în faţa hotelului, zise ea. *Nika*. Am putea să mergem acolo să bem un pahar.

— Să mergem la *Nika*, aprobă Malko.

Trebuiră să străbată bulevardul Taras Şevcenko până la Piaţa

Bessarabiaska pentru a ajunge pe trotuarul din faţa hotelului. *Nika* semăna cu o bibliotecă, cu rafturi cu cărţi pe pereţi, tablouri şi măsuţe mici. O ambianţă de club intelectual. Chiar se puteau cumpăra şi cărţi de acolo! Irina şi Malko se instalară la primul etaj, în două fotolii adânci, într-un ungher liniştit.

De îndată ce Irina îşi scoase mantoul, Malko fu din nou lovit de extraordinarul magnetism sexual al tinerei femei. De fiecare dată când îşi încrucişa picioarele ei lungi, nu se putea împiedica să nu pună ochii spre umbra dintre picioarele ei. Irina îşi dădea bine seama de asta, dar nu să se arăta deranjată. Ei comandară: Defender pentru ea, votcă Stolychnaya Standard pentru el. Vorbiră despre una alta, despre Ucraina, despre politică, despre viaţă, până când Malko remarcă:

— Relaţia dumneavoastră cu pictorul este oarecum stranie…

— E adevărat. Dar eu pot să stau mult timp fără să fac dragoste. După un moment, nu mă mai gândesc la asta.

El se revăzu atingându-i sânii, acum trei zile, şi zise surâzând:

— Eu, de când sunt cu dumneavoastră în preajmă, mă gândesc mult. Sunteţi extrem de atrăgătoare.

Irina zâmbi puţin jenată.

— Priviţi în jurul nostru! E plin de fete tinere şi superbe. Nu e decât o problemă de alegere pentru un bărbat ca dumneavoastră.

Cu un gest spontan, Malko se aplecă spre ea şi îi puse o mână pe genunchiul învelit în nailonul negru al ciorapului.

— Eu vă doresc pe dumneavoastră, zise el. De când v-am văzut la aeroport.

Privirile lor se încrucişară şi rămaseră privindu-se lung. Degetele lui Malko urcară puţin, întemniţând coapsa lui Irina, printr-un gest deopotrivă posesiv şi intim.

Ea nu-i dădu mâna la o parte şi el simţi cum îl invadează o caldă euforie. Tăcerea Irinei însemna că ea consimte. Nu trebuia să rupă vraja. Fără un cuvânt, lăsă câteva grivne pe nota de plată apoi o ajută pe tânără să-şi pună mantoul. Fără ca un cuvânt să fie schimbat, coborâră spre piaţa Bessarabiaska, apoi se întoarseră spre hotelul *Premier Palace*.

Inima lui Malko bătea ca a unui licean. Cu fiecare secundă ce trecea se temea să nu se rupă vraja. Unul din cele două ascensoare era

acolo. Când intrară în lift, zăriră un bărbat în spatele lor care îi urmă tăcut. Prezenţa lui avea să întârzie idila lui cu câteva minute.

*

* *

Stephan Oswacim aşteptase aproape zece minute în apropierea ascensorului, neînţelegând de ce întârzie ţinta lui. Mai întâi indiferent, apoi perturbat. Oare ce se întâmplase? Bărbatul însărcinat să-l anunţe de întoarcerea celui pe care trebuia să-l doboare plecase. De acum nu putea să mai conteze decât pe el însuşi. După câteva minute, se întorsese în camera lui, neştiind ce să facă. Era ca un calculator programat pentru un program precis şi acest „caz neprevăzut” nu fusese prevăzut. Ajuns în cameră, realiză mai întâi că nu mai avea ţigări, apoi se întinse pe pat cu creierul încins.

Avea mai multe soluţii. Fie pleca, după cum fusese stabilit, dar fără să-şi îndeplinească misiunea, fie încerca să o îndeplinească, improvizând. Nu ignora nici faptul că patronul lui nu ar aprecia dezertarea. Ori, el se afla complet în mâinile acestuia. Un singur cuvânt al patronului şi *Milicij*a venea să-l ridice şi să-l extrădeze spre Polonia. Un viitor nu chiar fericit.

După o jumătate de oră de reflecţie, se hotărî să-şi asume un risc calculat şi sună la camera 408. Cu inima bătându-i cu putere, lăsă telefonul să sune de cinci ori: însemna că ţinta lui îşi schimbase planurile şi nu mai intrase. Putea să fie la restaurantul de la etajul opt, sau la barul de la parter. Sau să nu fie încă în hotel. Această din urmă ipoteză îi lăsa ocazia de a-l intercepta, dar de data asta fără ajutor din afară. Stephan Oswacim se ridică şi, fără să-şi mai pună paltonul, plecă pe culoar, spre ascensor.

Barul-restaurant de la etajul opt era gol. Luând ascensorul, zări pub-ul pentru clubul de fitness. La această oră târzie era puţin probabil că victima lui făcuse un tur pe acolo… Rămânea deci barul de la parter. Acolo nu găsi decât doi ruşi ce beau bere. Ca să evite să aştepte liftul, coborî pe jos până la recepţie, strecurându-se apoi în micul culoar ce deservea lifturile. N-avu timp să facă stânga-mprejur, că sosea un cuplu. Nu o cunoştea pe femeie, dar bărbatul era cel pe care trebuia să-l elimine.

*
* *

Malko se dădu la o parte ca să o lase pe Irina să intre prima. Un bărbat intră în spatele lor în ascensor. Cu siguranţă că era un client al hotelului, căci nu purta palton. Malko, furios că era deranjat, îi aruncă o privire scurtă: blond, la vreo patruzeci de ani, cu faţa netedă şi ochi de un albastru foarte deschis. Un bărbat din nord, polonez, baltic sau siberian. Necunoscutul privea în gol, cu mâinile încrucişate.

— *What floor? [La ce etaj?]* întrebă Malko.

— *Five, please*.

Malko apăsă pe cele două butoane, de la etajul patru şi cinci, plasându-se impasibil între necunoscut şi Irina, ca şi cum erau deja iubiţi. La etajul patru, îl abandonară pe necunoscut şi ajunseră în camera lui Malko. Mocheta albastră groasă înăbuşea zgomotul paşilor lor.

Hotelul era cufundat în linişte. Abia ajunşi în cameră, Irina îşi descheie nasturii de la mantou şi se postă în faţa lui Malko, chiar la intrare. Îşi puse gura pe a lui şi imediat o limbă dulce dar hotărâtă veni spre a lui. Făcu apoi ceea ce-şi dorise toată seara. Îi prinse sânii în mâni peste caşmirul fin, se jucă cu vârfurile lor, îi mângâie, făcându-i să se întărească sub degetele lui. Irina începu să-i descheie nasturii de la cămaşă şi îşi puse degetele ei lungi pe pieptul lui, agasându-i mameloanele cu abilitate. O lipi pe tânără de perete şi, cu bazinul în faţă, Irina se oferea fără reţinere mângâierilor lui. Oglinda mare de pe uşa şifonierului le reflecta îmbrăţişarea, adăugând scenei un surplus de erotism. Malko îi ridică fusta, descoperind banda ciorapilor şi puţină carne.

Excitat ca un licean, îi îndepărtă slipul şi plonjă într-un sex deja umezit.

— Priveşte, zise Irina Murray. E excitant. Se vede totul în oglindă.

În sfârşit, o perversă autentică. Când îi coborî slipul de-a lungul coapselor, apoi a cizmelor, ea ridică un picior ca să se debaraseze de el şi lăsă slipul negru să atârne de piciorul stâng. Malko simţi cum îi ia vintrea foc. Irina Murray se prinse cu mâna de sexul lui prin materialul negru al pantalonilor. El vru să-şi desfacă cureaua, dar ea îl

opri, coborî fermoarul şi îşi strecură mâna prin deschizătură.

— E mai excitant aşa.

Îi scoase din slip membrul încordat, îl mângâie puţin, apoi îngenunche cu naturaleţe, marginile mantoului răspândindu-se în jurul ei, înainte să-l cuprindă între buze. Cum savura el mângâierea, ea îi luă mâna dreaptă şi şi-o puse pe ceafă, ca şi cum el ar fi forţat-o să-i administreze această felaţie. El profită de ocazie ca să privească reflexia lor din oglindă, care îl excită şi mai mult. Apoi se aplecă şi descheie nasturii bluzei din caşmir, eliberând doi sâni incredibil de fermi. Irina înţelese mesajul: retrăgând sexul lui Malko din gura ei, ea îl strecură între sâni pentru a-i masa între cei doi globi călduţi.

O adevărată maestră.

Prinzând-o de păr, o forţă pe Irina să se ridice. Gurile lor se sudară din nou şi el simţi sub degete curgând mierea din vintrea ei. Brutal, îi desfăcu coapsele cu genunchiul şi sexul lui intră în contact cu vintrea goală. Momentul pe care-l aştepta de când o întâlnise prima oară pe Irina. Îşi flexă uşor picioarele, se ghidă şi o pătrunse pe tânără dintr-o lovitură puternică de şale. Ea îşi ridică un picior pentru a-l ajuta să pătrundă cât mai adânc în vintrea ei. El îşi strecură o mână sub coapsa ei ca să o menţină în această poziţie.

Era inconfortabil şi instabil, dar furios de excitant. Vru să se tragă din ea ca să o ducă în cameră, dar ea îl reţinu cu un uşor geamăt.

— Nu, nu, continuă, aşa!

Nu-i luă mult timp să explodeze în străfundul vintrei ei, în timp ce ea murmura:

— Voi juisa, voi juisa!...

Ceea ce şi făcu, chiar după el imediat. Îmbrăţişarea lor nu dură mai mult de zece minute, dar ce minute... Cu ochii sclipind, gâfâind, sprijiniţi încă de peretele de la intrare, Irina îşi lingea buzele. Sânii ei ascuţiţi îi ieşeau din bluză şi fusta mini îi rămase răsfrântă deasupra şoldurilor. Într-un final ea se apleacă şi îşi ridică slipul, vizibil fermecată.

— Este excitant să faci dragoste îmbrăcat, remarcă ea cu o voce absentă, ca şi cum vorbea pentru ea. Nici măcar nu mi-am scos mantoul. Doar slipul.

Ea bolborosea cuvinte fără şir. Malko, îmbrăcat şi el, recunoscu:

— A fost superb. Foarte intens.

O întâlnire scurtă, plină de spontaneitate.

— Voi pleca acum, sugeră Irina. *Chia*r trebuie să merg la bunica. Nu e nevoie să mă conduci, cunosc drumul, concluzionă ea, adoptând un ton firesc după „apropierea” lor deosebită.

— Ba da, insistă Malko, ascultând doar de galanteria din el. Şi poate, de data asta, vom fi singuri în ascensor.

— Nu mă face să visez! suspină glumind Irina Murray. Ador să fac dragoste în ascensor.

În sfârşit dăduse peste o adevărată cunoscătoare care nu se gândea decât să facă dragoste. Realiză brusc faptul că arma lui, Makarov, înghesuită la centură în dreptul coloanei vertebrale nu se mişcase de acolo în timp ce făcuse dragoste cu Irina. Din nou îi simţea greutatea. Această senzaţie declanşă în el un fel de reflex Pavlov. Într-o străfulgerare, ca un calculator punându-se la treabă, îl revăzu pe bărbatul blond care luase ascensorul cu ei. Şi se gândi la Stephan, polonezul, amantul Evghenei Bogdanov. Dacă era el?

Nimic nu-i întărea această bănuială, doar un indiciu care îi reveni în minte: bărbatul care telefona tocmai atunci când intra el în hotel…

Irina Murray deschisese deja uşa şi el o urmă, traversând interminabilele coridoare pustii. Abia ajunşi în lift, el îi înlătură mantoul, apoi slipul, ca să-i prindă în mână sexul.

— Opreşte-te! zise ea, surâzând. Trebuie să merg la bunica. Altă dată.

— Poţi să rămâi aici. Încă te doresc, insistă el.

— Nu ne cunoaştem suficient…

Probabil că era umor ucrainean. Ea îl supsese ca o nebună, se lăsase pătrunsă din picioare, lipită de un perete, dar în ochii ei, nu fusese vorba de intimitate. Ea îl îndepărtă de îndată ce cabina se opri, cu acest cuvânt fermecător:

— Sunt foarte pudică…

Se despărţiră în capătul scărilor dinspre stradă şi ea nici măcar nu-l îmbrăţişă.

— Pe mâine, zise Malko.

Chiar dacă nu-l ajuta deloc în demersul anchetei, Irina contribuia cel puţin la susţinerea moralului lui. Repausul războinicului… Ajunse

din nou la lift. O singură angajată ocupa acum recepţia. Cuprins de o bruscă inspiraţie, Malko se apropie de ea.

— E multă lume în hotel?

Angajata îi adresă un surâs dezolat.

— Nu, *sir*. Nu e sezon şi pe urmă mai sunt şi evenimentele de Maidan…

Vorbeau în engleză. Malko trecu la limba rusă pentru a întreba pe un ton inocent:

— Mai devreme, când m-am întors la hotel, m-am întâlnit în ascensor cu un bărbat blond care mi se pare că l-am mai văzut undeva…

Angajata medită câteva clipe.

— A, da, ştiu. A sosit de la Moscova ieri. De altminteri, este cazat la acelaşi etaj cu dumneavoastră. Într-adevăr l-am văzut trecând mai devreme, în acelaşi timp cu dumneavoastră.

— Îi cunoaşteţi numele?

După o scurtă ezitare, angajata consultă ecranul computerului.

— Gregor Makalin, zise ea. Este la camera 427.

— Nu e cel la care mă gândeam eu, concluzionă Malko. *Spasiba. Dobrevece*.

Luă ascensorul, chinuit de-o idee deranjantă. De ce bărbatul blond pretinse să urce la etajul cinci? Toată plăcerea scurtă pe care o avusese cu Irina dispăru într-o clipită, făcând loc unei surde anxietăţi.

Din prudenţă, luă arma de la spate şi o trecu în faţă, sub centura lui, Hermes, ca să fie mai accesibilă.

*

*   *

Stephan Oswacim aştepta, ascuns în intrarea unuia dintre ascensoarele de serviciu, separat de culoar printr-o uşă în două canaturi cu două hublouri. Ceea ce-i permitea să supravegheze culoarul fără să fie văzut.

De când coborâse de la etajul cinci se plantase acolo, hotărât să regleze eşecul lui de la începutul serii. Era posibil ca bărbatul pe care era însărcinat să-l doboare să nu mai iasă din cameră până a doua zi dimineaţa. Dar putea foarte bine să o însoţească pe blonda în mantoul

de piele, dacă ea nu-şi va petrece noaptea acolo. Se hotărâse deci să aştepte cel puţin două ore.

După ora unsprezece seara, *Premier Palace* intra în hibernare şi el nu risca să fie deranjat, clienţii dormind deja la acea oră.

Nici nu mai ştia cât timp trecuse când auzi voci pe culoar şi se îndreptă spre unul din hublouri. Dintr-odată văzu două siluete trecând prin faţa ascunzătorii lui. Ţinta lui şi blonda cu mantou din piele, se îndreptau spre lift! A avut timp să remarce că bărbatul nu avea paltonul pe el. Ceea ce însemna că avea să se întoarcă foarte repede. Ca să ajungă la camera lui, era obligat să treacă din nou prin faţa lui.

Cu stomacul strâns şi pistoletul echipat cu amortizor în mână, Stephan Oswacim se concentră, pândind zgomotele. Mocheta care estompa zgomotul paşilor nu i-ar fi lăsat mult timp să reacţioneze.

A fost efectiv luat prin surprindere, nezărind decât spatele bărbatului care se întorcea în camera lui. Aşteptă câteva secunde şi, împingând precaut unul din canaturile uşii, apăru pe culoar. Cu inima bătându-i cu putere, zări spatele ocupantului camerei 408, care coti pe culoar.

Stephan Oswacim se lansă în urmărirea lui cu pas de lup şi, ajuns la trei metri în spatele lui, se opri, întinse braţul drept la orizontală şi îşi opri respiraţia.

Două gloanţe în spate, apoi două în cap şi putea în sfârşit să o şteargă, cu sufletul împăcat.

Capitolul IX

Malko trebui să facă un imens efort de voinţă ca să nu reacţioneze auzind un uşor scârţâit în spatele lui. Aproape imperceptibil, dar liniştea deosebită a culoarului pustiu era atât de mare încât cel mai mic zgomot prindea un contur particular. Pulsul i se acceleră, dar el nu-şi modificase poziţia. Cu un gest calculat, puse pur şi simplu mâna pe mânerul armei Makarov. De data asta avea un cartuş pe ţeavă şi siguranţa era scoasă.

Numără în gând până la trei, apoi se întoarse brusc, scoţând pistoletul de la centură.

Îl fotografie din priviri pe bărbatul care se afla în spatele lui, cel care luase ascensorul cu ei acum o oră. Braţul lui drept era întins în direcţia lui, prelungit cu un pistolet cu ţeavă lungă. Timp de o fracţiune de secundă, cei doi adversari rămaseră ca două statui, apoi apăsară în acelaşi timp pe detenta armelor lor.

Detonarea armei Makarov fu asurzitoare. Malko văzu bărbatul blond pivotând, probabil atins la umăr, şi el simţi ca o arsură în gât. Asurzit, cu pulsul la 200 de bătăi pe minut, îşi văzu adversarul făcând stânga-mprejur şi, după ce parcurse câţiva metri, plonjă printr-o uşă laterală. Înaintă, împinse uşile batante şi descoperi o scară de serviciu. Ţâşni pe palier şi auzi paşi grăbiţi care coborau scara. Se avântă în urmărirea lor, sărind câte patru trepte odată.

Ajuns la parter, nu mai auzi nimic. Ceasul s-a oprit. Era întuneric beznă. A trebuit să pipăie pereţii că să găsească întrerupătorul şi zări apoi o uşă laterală care ducea la o ieşire de siguranţă. Când o deschise, simţi un val de aer îngheţat în plină faţă. Uşa dădea pe trotuar. Nu se vedea nimeni. Intră înapoi şi, ducându-şi o mână la gât, o trase plină de sânge. Un glonţ îl atinsese uşor. Câţiva milimetri şi i-ar fi secţionat carotida.

Sângele curgea, îmbibându-se în cămaşa lui Malko. Acesta se opri, lăsându-şi bătăile inimi să se calmeze. Imobil în întuneric, îşi ciuli urechile, dar nu se auzea nimic.

Plecă apoi liniştit, tamponându-şi rana cu batista, având încă arterele pline de adrenalină. Urcă un etaj pe jos şi dădu în culoarul pustiu de la primul etaj. Chemă ascensorul şi apăsă pe butonul de la etajul patru. Ajunse în cameră fără să întâlnească pe nimeni. Se pare că detonaţia Makarovului trecuse neobservată. În trecere, adună de pe mocheta albastră două cartuşe: pe al lui şi unul de calibru 22, tras de criminal. Nu se vedea nicio urmă a proiectilelor şi el nu pierdu timpul ca să caute în ce lemn se înfipseseră.

Revenit în camera lui, reuşi să oprească hemoragia de la gât cu creionul hemostatic de care nu se despărţea niciodată. Apoi realiză brusc că avea o pistă ca să-l găsească pe bărbatul care trăsese asupra lui: angajata de la recepţie îi dăduse numele sub care se cazase la *Premier Palace*. Gregor Makalin. Sună la centrală şi ceru să-i vorbească, ştiind că fugise.

— La camera 427 nu răspunde nimeni, anunţă telefonista.

— Mulţumesc, zise Malko.

Ieşi şi ajunse la camera 427. Ascultă cu urechea lipită de uşă. Niciun zgomot. Polonezul nu ştia faptul că Malko îşi dăduse seama că ieşise din hotel. Deci avea o şansă ca acesta să se întoarcă în camera lui pentru a-şi recupera lucrurile personale. Trebuia să-şi închipuie că Malko nu va merge să depună plângere la *Milicija*.

Aşteptă aproape o oră ascuns pe culoar înainte să se hotărască să se întoarcă în camera lui. Acolo îşi făcu o baie, ca să-şi destindă nervii.

Alungit în apa fierbinte, revăzu mintal filmul evenimentelor. În primul rând, pulsiunea lui sexuală probabil că îi salvase viaţa. Se pare că asasinul l-a pândit şi, beneficiind de o surpriză totală, probabil că l-ar fi doborât uşor, atunci când se presupunea că se întoarce la hotel, după ce se despărţise de Irina. De ce?

Era marele de ce. Imposibil ca să fie urmarea incidentului din acea după-amiază cu Iuri Bogdanov. După spusele recepţionerei de la hotel, asasinul ajunsese în acea *dimineaţă*. Moartea lui Malko era deci programată. De un profesionist, după cum releva arma înzestrată cu amortizor. Dar de ce voiau să se debaraseze de el? Oricât şi-ar fi recapitulat activităţile, nu găsi niciun motiv. În cele trei zile de când era aici nu aflase nimic care să poată pune pe cineva în pericol.

Doar dacă nu era un mesaj pentru CIA, ca americanii să nu se amestece în problemele interne ale ucrainenilor… În orice caz, iubitul polonez al Evghenei Bogdanov se arătase la faţă. Era un asasin profesionist, iar Malko poseda numărul lui de mobil, graţie lui Iuri Bogdanov. În prezent putea şi să-l identifice. Termină prin a ieşi din baie, dar somnul nu-l prindea defel: gâtul îl ardea şi i se tot învârtea în cap aceeaşi întrebare, nu reuşea să înţeleagă motivul acestei tentative de omor.

*

* *

La camera 427 tot nu răspundea nimeni. Probabil că bărbatul care se înregistrase sub numele de Gregor Makalin nu se va mai întoarce. Malko se abţinu să pună întrebări la recepţie. La ce bun? Schimbul de focuri din noapte se pare că nu fusese remarcat. Ajunse pe bulevardul

Taras Şevcenko. Temperatura scăzuse brusc şi se tremura sub vântul glacial. Înainte să iasă afară, inspectă cu atenţie bulevardul, fără să zărească nimic suspect.

Atunci când ajunse la ambasada americană, Donald Redstone citea o revistă de presă, împreună cu Irina Murray. Tânăra îi adresă lui Malko un surâs aproape distant. Era evident că nu voia ca şeful agenţiei să fie la curent cu viaţa ei privată. Pentru prima oară era îmbrăcată aproape decent, cu o fustă neagră ce-i ajungea la genunchi şi cizme scurte.

— L-am întâlnit ieri seară pe Stephan polonezul, anunţă Malko.

Donald Redstone lăsă jos ochelarii şi creionul, stupefiat.

— Unde?

Malko le explică, omiţând divertismentul fierbinte cu Irina. Şeful agenţiei nu-şi revenea.

— E incredibil! zise el. De ce şi-au asumat un asemenea risc?

— Aceeaşi întrebare mi-am pus-o şi eu, reluă Malko. Acest Stephan, când a ajuns la hotel, nu ştia încă faptul că eu am ajuns să aflu despre el. Ori, în afara acestui element, n-am aflat nimic care ar putea să-i nelinişească pe cei care au uneltit acest complot. În orice caz, merg să-i cer lui Evgheni Cervanienko să caute pe ce nume e înregistrat telefonul mobil al acestui polonez.

— Asta nu vă va spune unde se ascunde, observă americanul, în plus, probabil că numărul nu e înregistrat pe numele lui…

— E adevărat, recunoscu Malko, dar totuşi trebuie să încerc. Dacă nu, n-am decât să mă întorc în Austria.

Un înger trecu, cu bătăi din aripi descurajate.

Brusc, Irina întrerupse linişte.

— Am o idee, anunţă ea. Deoarece aveţi numărul lui Stephan, de ce nu încercaţi să-l sunaţi? Aş putea să-l sun eu…

— Dar el nu va răspunde! Şi veţi reuşi doar să-l alertaţi, obiectă Donald Redstone.

— Nu, îl corectă Irina, îl voi *nelinişti*. Pentru că mă voi da drept Viktoria Posniaki. Stephan n-a văzut-o decât o dată, deci nu-i poate recunoaşte vocea.

— Şi ce îi veţi spune?

— Că ştiu nişte lucruri despre moartea Evghenei şi că am nevoie de

bani.

Un înger trecu din nou, uluit de atâta întunecime.

— Posibil, recunoscu Donald Redstone. Ar putea să vă răspundă şi chiar să încerce să vă întâlnească. Numai că, având în vedere ceea ce ştim despre acest bărbat, este *extrem* de periculos.

Irina Murray nu se demontă.

— Probabil că îmi va da întâlnire ca să mă omoare. Dacă se manifestă în acest sens, voi merge la întâlnire. Sub protecţia voastră, evident…

Donald Redstone păru reticent.

— Trebuie să cer undă verde de la Langley, zise el. N-am dreptul să vă expun unui asemenea risc. Dacă vi s-ar întâmpla ceva, eu voi fi cel responsabil.

— Faceţi în aşa fel încât să nu mi se întâmple! zise tranşant Irina surâzând. E mult mai amuzant decât să faci reviste de presă. Şi, dacă vreţi, voi semna o declaraţie…

Atins la maxim, şeful agenţiei bombăni un răspuns imperceptibil. Apoi lăsă să-i cadă, puţin jenat:

— OK. Sunaţi-l!

Ei îşi reţinură răsuflarea în timp ce tânăra forma numărul lui Stephan. După cinci sunete, aparatul trecu pe mesagerie.

— Sunt Viktoria, începu Irina Murray, prietena Evghenei…

Ea lansă mesajul cu o voce încărcată de ameninţare, spunând că ştie că Evghena Bogdanov n-a fost omorâtă de Roman Marciuk, terminând prin a-şi da numărul de mobil.

— După părerea mea, concluzionă Malko, vă va suna.

*

* *

Stephan Oswacim era muncit de gânduri negre. După ce părăsise în plină noapte hotelul *Premier Palace*, se refugiase mai întâi în galeriile de la Metrograd, imensul centru comercial subteran ce se întindea sub piaţa Bessarabiaska. Nu-şi revenea încă din ceea ce i se întâmplase! Glonţul îi smulsese umplutura hainei, atingându-l numai uşor, dar el îşi văzuse moartea cu ochii. Căuta încă ce eroare putuse să comită, fără a găsi vreun răspuns.

Mai târziu, îşi luă maşina parcată pe o stradă vecină şi merse la ascunzătoarea lui.

Dormise vreo două ore, neliniştit la ideea de a-l întâlni pe cel pe care-l cunoştea sub numele de „Volodimir”, întâlnire fixată la ora două. Ştia deja că acea întâlnire nu se va derula bine. Rusul nu avea sentimente. Tentaţia era mare de a o şterge cu paşaportul rusesc care îi servise să se înregistreze la hotel şi cu pistoletul. Doar că, în afara cărţii de credit, Stephan Oswacim nu avea nici bani, nici cum să plătească… Şi paşaportul ar fi fost imediat semnalat… Când îi sună telefonul mobil, privi numărul afişat pe ecran şi nu răspunse. Era număr necunoscut şi oricum nu cunoştea multă lume în Kiev, în afară de câţiva morţi…

Ascultă apoi mesajul şi crezu că-i stă inima în loc când auzi pronunţându-i-se prenumele… Urmarea mesajului nu îl linişti deloc. Ascultă mesajul de trei ori, cu o furie crescătoare. Afurisita de Evghena şi această ticăloasă de Viktoria care căutau să-l stoarcă de bani… Dacă „Volodimir” va afla de asta, va scăpat imediat de el. Se linişti, gândindu-se că Viktoria nu putea să-l localizeze. Nu-i spusese niciodată Evghenei unde locuia. Însă, dacă această fată va merge la jurnalişti sau la *Milicija*, asta i-ar fi ridicat serioase probleme. Trebuia deci să o facă să tacă, dar, înainte, trebuia să-şi înfrunte „patronul”.

*

*   *

Evgheni Cervanienko era la fel de impresionant, cu statura lui de luptător de bâlci. Malko se întâlni cu el la Cartierul general de campanie al lui Viktor Iuscenko.

O secretară cu un pulover portocaliu îl conduse până la şeful securităţii. Cu gura plină, acesta mânca dintr-un sandviş enorm. În faţa lui stătea o butelie de Defender „Success” destupată.

— Deci? Aveţi noutăţi? întrebă ucraineanul.

Malko scoase numărul de mobil şi i-l puse pe masă.

— Puteţi să aflaţi cui aparţine acest număr?

Impozantul şef al securităţii examină îndelung hârtia, apoi ridică ochii lui mici ruseşti.

— De ce?

— E al unuia din oamenii care au organizat asasinatul lui Roman Marciuk. Un oarecare Stephan, un polonez.

Evgheni Cervanienko uită să mestece, sorbind avid relatarea lui Malko, ce cuprindea şi tentativa de omor asupra lui din noaptea precedentă.

Îi aruncă o privire admirativă şi zise:

— Să spunem că aţi făcut treabă bună! Nu mi-ar fi plăcut să fiţi omorât… Cunosc un tip la *Kievstar**. Sper că el îmi va găsi proprietarul acestui număr. Îl întreb imediat.

[Kievstar – Companie de telefonie mobilă ucraineană.]*

*

* *

Evgheni Cervanienko părea decepţionat când închise telefonul după ce vorbise preţ de zece minute, timp în care corespondentul lui efectua cercetări.

— Acest număr e pe lista roşie. Înseamnă că va dura puţin mai mult, dar îl voi găsi, promise el. De îndată ce aflu, vă sun.

*

* *

Stephan Oswacim tremura în Skoda a cărei încălzire nu funcţiona. Ca întotdeauna, „Volodimir” ieşi ca o umbră şi se aşeză lângă el în maşină. Rusul arbora o faţă sumbră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce severă. Mi s-a spus că cel pe care erai însărcinat să-l lichidezi ieri-seară a ieşit din hotel în dimineaţa asta viu şi nevătămat.

— A fost o problemă, mărturisi polonezul.

Şi îi explică repede cum cel care stătea la pândă i-a indicat că ţinta se întorcea la hotel, când de fapt nu s-a întâmplat aşa. Ceea ce îl lăsă pe interlocutorul lui rece.

— Deci contractul n-a fost respectat! concluzionă acesta.

— Nu, dar…

— Las-o baltă. Noi nu începem de două ori acest gen de treabă. Acum e sigur pus în gardă. Ai restituit arma?

Stephan Oswacim trebui să spună că nu, dar scoase pistoletul şi îl

puse pe genunchi. Rusul îl băgă imediat în buzunar şi întrebă:

— N-ai lăsat nicio urmă la hotel, nu?

— Nu.

— Dă-mi şi paşaportul înapoi.

Polonezul se execută. De acum se simţea gol şi vulnerabil. Rusul nu pierdu timpul şi zise cu o voce plată:

— Mă gândesc că îi trebuie ceva timp să vă uite, Stephan. Rămâi acolo unde eşti. Te voi contacta peste câteva zile. Uite.

Scoase câteva bancnote din buzunar şi le strecură în mâna polonezului. Erau în jur de o mie de grivne.

— Pentru mâncare, zise el cu un surâs aproape călduros. Nu pot să fac mai mult, dat fiind bugetul meu.

— Puteţi cel puţin să-mi lăsaţi paşaportul, pledă Stephan Oswacim. Nu pot să mă folosesc de al meu.

— Îmi pare rău, zise sec rusul. N-am acest drept. Acest paşaport aparţine statului rus. Sunt contabilizat şi oricum, după povestea de la *Premier Palace* nu mai valorează nimic. Îl voi distruge. *Dobre*. O să te sun.

Ieşi din Skoda fără să-i strângă mâna şi se îndepărtă cu paşi grăbiţi. Stephan Oswacim îşi blestemă prostia. Ar fi trebuit să păstreze pistoletul şi paşaportul. Privi banii. Nu ar putea ajunge departe cu ei. În plus, omul influent la care locuia, urmare a cererii unui colonel din SBU, risca să-l scoată afară… Ca un robot, demară şi merse pe strada Kurska.

*

* *

Nikolai Zabotin, oprit în faţa vânzătorului de prăjituri cu mac, supraveghea cu coada ochiului plecarea lui Stephan Oswacim. Încă de dimineaţă ştia că eşuase în misiunea lui şi că avea să tragă consecinţele.

Mai întâi, contratimpul îl forţa să adopte soluţia pe care o exclusese apriori: să aibă încredere în destin pentru ultima parte a misiunii lui. Nu avea de ales. O a doua tentativă de a-l elimina pe agentul CIA ar fi reprezentat un risc de securitate ridicat. Dacă ar fi fost credincios, s-ar fi rugat… A doua problemă era Stephan Oswacim. Asasinul polonez

reprezenta de acum un risc. Reprezenta legătura între mai multe elemente ale operaţiunii. Pus pe jar, el nu mai era folositor, dar trebuia să dispară cât mai repede posibil. Nikolai Zabotin fusese tentat să-l lichideze imediat, în parcarea de pe strada Kurska, dar putea să aibă martori şi erau prea aproape de ambasada rusă. Eliminarea lui Stephan Oswacim fusese programată încă din acea dimineaţă, graţie foştilor *berkuti* care se supuneau trup şi suflet colonelului Gorodnaia, fostul lor şef. Li se ordonase acestora să-l lichideze pe Stephan Oswacim cât mai repede posibil. Trebuiau să-l urmărească chiar după acea întâlnire de pe strada Kurska şi să-l lichideze cu prima ocazie. Stephan Oswacim nu le mai era de folos.

*

* *

Stephan Oswacim se remontase după ce se despărţise de „Volodimir”. N-a fost decât un moment prost de trecut, după care rusul va apela din nou la el.

Pierdut în gândurile lui, se trezi la intersecţia cu Cervonozorianîi Prospekt, pe partea stângă, blocat de o maşină care se pregătea să cotească la stânga. Maşinile continuau să treacă prin dreapta lui, profitând de lumina verde a semaforului. Atunci când privi în acea direcţie ca să găsească o fereastră în valul de maşini, văzu trecând o maşină Lada albă cu doi bărbaţi la bord.

Pulsul i se acceleră.

Bărbatul de la volan era Bogdan Vokzalna, unu din asasinii Evghenei Bogdanov!

Într-o străfulgerare, Stephan Oswacim înţelese: rusul ordonase să fie lichidat. În această poveste, nu se lăsau martori. În cazul lui era un deliciu. Nu se putea duce la poliţie, nici să iasă din ţară doar dacă nu se întorcea clandestin în Polonia. Ceea ce era extrem de riscant. Desigur că el era gata să continue să exerseze singura profesie pe care o ştia – aceea de criminal – dar la Kiev nu cunoştea multă lume şi, în acest mediu, nu se dădeau anunţuri la mica publicitate…

Reuşi într-un final să se degajeze din trafic şi îşi continuă drumul, supraveghind şoseaua. După o sută de metri, ultimele lui îndoieli fură risipite. Lada albă aştepta, parcată pe margine. El o depăşi şi aceasta

demară imediat, luând-o pe urmele lui. Stephan Oswacim avea mâinile umede şi stomacul strâns de nelinişte. Aceşti *berkuti* erau maşini de omorât. Nici măcar nu încercă să scape. La ce bun? Ştiau unde locuieşte. În timp ce căuta disperat o soluţie inexistentă, îi sună telefonul mobil.

Pulsul îi sări când recunoscu vocea lui „Volodymyr”.

— Sunt noutăţi, anunţă rusul. Am de lucru pentru tine. Ne întâlnim peste două ore la Catedrala Sfântul Andrei, la intrarea Andreivski Uzviz.

Puse capăt comunicaţiei fără formule de politeţe, ca de obicei. Timp de câteva secunde, Stephan Oswacim se simţi din nou euforic, apoi adevărul îl lovi ca un duş rece. Bogdan Vokzalna ar fi trebuit să-şi dea seama de dificultatea unei urmăriri în Kiev şi rusul decisese accelerarea procesului de lichidare.

Un oarecare timp, polonezul conduse la întâmplare, ca un răţoi fără cap, spunându-şi că nu va mai rămâne încă două ore viu. Apoi brusc întrezări o portiţă de scăpare. Se opri şi formă un număr pe telefon. La al treilea apel, i se răspunse.

— Viktoria?

— *Tak*, spuse o voce de femeie.

— Am primit mesajul dumneavoastră. Vreau să ne întâlnim. Astăzi.

— Unde?

— La Catedrala Sfântul Andrei. Peste două ore. Dacă îi cunoaşteţi pe oamenii care se interesează de afacerea Iuscenko, anunţaţi-i şi pe ei. Cunosc multe lucruri.

Închise, redevenind euforic. Viktoria nu va veni singură la întâlnire… Polonezul ştia de la „Volodimir” că ea fusese în contact cu agentul CIA pe care încercase el să-l omoare… Se hotărâse să schimbe tabăra, va merge până la capăt. Ca să se liniştească, Stephan Oswacim îşi spuse că, la urma urmei, nu omorâse pe nimeni cu mâinile lui la Kiev.

Îşi imagină faţa patronului lui rus dând nas în nas cu agenţii CIA şi cu prieteni de-ai lui Viktor Iuscenko. Se spune uneori că răzbunarea e o mâncare care se mănâncă rece. El o va degusta fierbinte, ca un borş bun.

Capitolul X

Irina Murray bătu sec la uşa biroului lui Donald Redstone şi năvăli în interior fără să aştepte să i se răspundă. Şeful agenţiei, cufundat în studiul unui dosar, ridică privirea spre ea, surprins de această tornadă blondă.

— A telefonat! lansă ea. Am întâlnire cu el. M-a luat drept Viktoria Posniaki.

— *Holly cow!* murmură americanul. *It's wonderful! [Este minunat!]* L-aţi anunţat pe domnul Linge?

— Nu, nu încă. Voiam să vă spun dumneavoastră mai întâi.

Donald Redstone aprecie această dovadă de respect, o ascultă pe Irina, după care sări pe telefonul mobil.

— Veniţi imediat, lansă el atunci când îl prinse pe Malko pe linie. Avem noutăţi.

După care îşi privi ceasul: doisprezece şi cinci. Avea două ore să se organizeze. Irina, foarte excitată, îşi scoase mantoul şi îşi aprinse o ţigaretă. Americanul se întrebă fugitiv dacă ea se culcase deja cu Malko, cunoscut pentru cuceririle lui în rândul femeilor. Sau dacă era încă în stadiu de proiect. Dacă n-ar fi fost căsătorit şi fidel, el ar fi întins-o imediat pe biroul lui.

Aplecaţi peste harta Kievului, examinară locul de întâlnire.

Catedrala Sfântul Andrei se afla pe un mic promontoriu dominând râul Dniepr, la capătul descinderii cu acelaşi nume, al cărui trotuar de pe stânga adăpostea în fiecare zi un comerţ unde găseai aproape de toate, printre care şi „matrioşka”, păpuşile ruseşti din lemn şi samovare vechi din cupru.

— Naosul bisericii e foarte mic, zise el. Nu puteţi să-l rataţi. În plus, aveţi un avantaj enorm asupra lui: el se aşteaptă să o întâlnească pe Viktoria. Asta ne va da timp să ne organizăm, fără să vă asumaţi riscuri.

Irina se gândea la scurta ei conversaţie cu Stephan. Era sigură că nu venea acolo ca s-o omoare.

— Nu cred că vine acolo cu intenţii rele, zise ea. Mai degrabă că vrea să schimbe tabăra.

Se auziră bătăi în uşă şi Malko intră în birou. O simplă privire în

direcţia Irinei îl făcu să-i demareze libidoul. Însă ea părea departe de orice preocupare sexuală. La fel ca şi Donald Redstone, care îl puse la curent cu întâlnirea.

— E aproape prea frumos ca să fie adevărat! suspină Malko. Acest Stephan n-are niciun motiv să ia legătura cu Viktoria, numai ca să o elimine. Doar dacă Irina n-avea dreptate: dintr-un motiv necunoscut, vrea să schimbe tabăra. Poate ca urmare a ratării lui de cu o seară înainte.

— Cum ne vom organiza? întrebă Donald Redstone. Pot să rechiziţionez un tânăr *case officer*, dar n-are experienţă în acest gen de situaţie. Aş veni chiar eu, dar poate fi jenant. Şi eu nu voi putea fi înarmat.

— Mă gândesc că va fi suficient să-i asigur eu protecţia Irinei, afirmă Malko.

— Acest polonez vă cunoaşte, obiectă şeful agenţiei. Deci nu beneficiaţi de efectul de surpriză.

Malko voia să-i replice că Stephan o va recunoaşte şi pe Irina, atunci când o privire elocventă a tinerei îl convinse să renunţe să spună că polonezul îi văzuse împreună în ascensorul de la hotelul *Premier Palace*. Ea nu ţinea ca Donald Redstone să fie la curent cu aventura ei cu Malko.

— Poate că trebuia să anunţăm *Milicija* şi să-l aresteze pe acest tip, reluă americanul. La urma urmei, a încercat să vă omoare. Fără să mai vorbim de rolul lui în lichidarea lui Roman Marciuk.

Malko dădu din cap.

— A amesteca *Milicija* în această problemă n-ar ajuta la nimic. Cred, la fel ca Irina, că el nu vine la întâlnire cu intenţii rele. Dacă acceptă să vorbească, el e singurul în stare să ne lumineze despre complotul cu otrăvirea lui Viktor Iuscenko.

— Sunt gata să-mi asum riscul acestei întâlniri, afirmă curajoasă Irina Murray. Sunt sigură că domnul Linge mă va proteja.

Donald Redstone îşi spuse *in petto* că ea se culcase *deja* cu Malko. Cu regret. E cam greu uneori să fii un soţ fidel.

— În acest caz, asigură Malko, să mergem acolo imediat şi să ne organizăm. Vă voi ţine la curent.

— Irina, doriţi o armă? propuse americanul.

Tânăra surâse.

— Nu. N-aş şti să mă servesc de ea…

*

* *

Nikolai Zabotin decise să nu se mişte din biroul lui în timpul zilei. Din jumătate în jumătate de oră, echipa de *berkuti* care îl supraveghea pe Stephan Oswacim dădea raportul colonelului rus. Ei aveau ordin să nu-l scape din ochi pe polonez până la întâlnire, ca să evite să dispară în neant.

Întâlnirea fixată la Catedrala Sfântul Andrei avea să fie o uşoară surpriză. Ca să fie sigur de reuşită, Nikolai Zabotin îi mobilizase pe toţi cei patru *berkuti*. Stephan Oswacim n-avea nicio şansă să le scape. Îşi spuse că telefonul său ar fi trebuit să-l liniştească pe polonezul aflat în derivă. Cu siguranţă că-şi dorea foarte mult să-l creadă pe patronul lui rus.

*

* *

Irina şi Malko coborâră din maşină la capătul străzii Vozydeskakia, chiar la intrarea Andreiiski Uzviz. Pietonală în cea de-a doua ei parte, strada cu pavele inegale cobora în serpentine până la fluviu. Întreg trotuarul din stânga era ocupat de zeci de dughene ce ofereau mărfuri folclorice. Se găseau de toate şi existau întotdeauna clienţi, în ciuda frigului.

Chiar în faţă, se ridica Catedrala Sfântul Andrei, clădită pe un promontoriu dominând strada, la care se ajungea pe o scară impozantă, în alb şi albastru. Înconjurată de o promenadă largă, biserica avea o alură puternică străjuită de cele cinci cupole verzi cu vârfuri cu ornamente aurii.

De pe promenadă vedeai panorama estului oraşului şi a râului Dniepr. Malko aruncă o privire la ceas: doisprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Aveau încă destul timp.

— Vino! îi zise el Irinei Murray.

Traversară strada în pantă ca să ajungă la scara ce ducea la bazilică. Rarii turişti se fotografiau între ei pe promenadă. Pătrunseră

în naos. În ciuda proporţiilor exterioare ale bisericii, înăuntru era minusculă! Obloane impozante din fier atestau că vremurile nu fuseseră întotdeauna uşoare. Câţiva *babuşkas* se rugau în faţa unor lumânări aprinse în timp ce turiştii se opreau în faţa icoanelor.

— Iată ce îţi propun, sugeră Malko. Eu rămân în stradă, pe celălalt trotuar, amestecat printre gură-cască aceştia ce se plimbă pe jos. Chiar dacă polonezul ajunge în josul pantei sau în sus, va trece prin faţa mea. Te voi anunţa imediat că a sosit şi tu nu vei fi luată prin surprindere. Oricum nu vei fi în pericol în biserică. Chiar dacă ar avea intenţii rele, nu va încerca să te agreseze înăuntru.

— Dar el mă va recunoaşte imediat, obiectă Irina. M-a văzut cu tine în lift.

— Evident, recunoscu Malko, dar voi fi pe urmele lui. Şi el nu ştie asta. Ţi-e frică?

— Nu. Am încredere în tine.

— Aş beneficia de elementul surpriză şi nu aş ezita să trag dacă văd că eşti în pericol.

— *Haraşo!* Aşa vom face, concluzionă Irina Murray.

Se comportau ca şi cum n-ar fi făcut dragoste. Relaţie strict profesională. Ieşiră din biserică şi tânăra propuse:

— E un restaurant puţin mai jos: *Za duma Zaytsami*. Nu e rău…

— *Davai*, aprobă Malko luând-o de braţ.

*

*   *

Stephan Oswacim parcă Skoda la intrarea pe panta ce ducea la Catedrala Sfântul Andrei. Pulsul îi sărise brutal când zărise în spatele lui Lada albă care îl reperase deja. Ea se parcă la câteva locuri de acolo. Patru matahale coborâră din ea.

Îi cunoştea pe trei dintre ei: Bogdan Vokzalna, Saşa Malinovski şi Aleksandr Hadakov. Asasinii Evghenei Bogdanov şi ai lui Roman Marciuk. Lor le dăduse instrucţiunile pentru eliminarea bărbatului care îl otrăvise pe Viktor Iuscenko. Al patrulea trebuia să fie şeful lor. Fără să se grăbească, se îndreptară şi ei spre Catedrală. Panicat, polonezul se întrebă care era oare consemnul lor: să-l supravegheze pur şi simplu, sau să-l elimine? Brusc se grăbi să ajungă în interiorul

bisericii, ca şi cum locul sacru ar fi putut să-l protejeze. Avusese timp să reflecteze în timp ce conducea. Cu siguranţă că Viktoria Posniaki n-ar fi venit singură la întâlnire. *Berkutii* vor avea o surpriză dezagreabilă dacă aveau intenţii rele. Privi ora la ceasul lui vechi sovietic: ora două şi zece minute.

Atunci când intră în naos, îi trebuiră câteva secunde să se acomodeze cu penumbra. Era puţină lume înăuntru. Un grup de turişti ce discutau cu un preot, mai mulţi *babuşkas* cufundaţi în rugăciune şi o tânără femeie, mai retrasă, îmbrăcată într-un mantou lung din piele neagră. Imediat realiză că nu era Viktoria. I-a luat puţin să o recunoască pe cea cu care luase ascensorul la *Premier Palace*. Era însoţitoarea agentului CIA.

*

* *

— Se apropie de intrarea în naos, anunţă Malko prin telefon. Sosesc şi eu.

Ascuns în spatele streşinilor din pânză ale vânzătorilor în aer liber, era invizibil de la catedrală. Stephan polonezul n-ar fi putut să-l repereze, totuşi nu voia să-şi asume niciun risc cu Irina.

În momentul în care începu să traverseze strada, zări în dreapta lui doi bărbaţi corpolenţi, cu căciuli negre înfundate până pe ochi, cu mâinile înfundate în buzunarele bluzoanelor negre. Pulsul îi sări ca o săgeată: erau cei care îl atacaseră când fusese la Iuri Bogdanov. Asta avea să schimbe totul!

Înţelese instantaneu: voiau s-o lichideze pe Viktoria! Stephan nu era acolo decât pentru a le arăta victima asasinilor... Aceştia urcau deja treptele care duceau în piaţa catedralei. Începu să fugă, trecându-şi Makarovul de la centură în buzunarul paltonului.

*

* *

Stephan Oswacim încă o privea pe femeia blondă cu mantou lung din piele neagră atunci când uşa capitonată a catedralei fu deschisă de doi bărbaţi cu căciuli din lână neagră. Unul dintre ei avea un telefon mobil lipit de ureche. Stephan Oswacim îi zări cu coada ochiului. Se

întoarse dintr-odată, cu inima în gât. Îi privi cum se uită un iepure la o cobră. Cel care vorbea la telefon închise mobilul şi îi murmură câteva cuvinte acolitului lui.

Apoi înaintară uşor spre el. Stephan Oswacim ştiu instantaneu că primiseră ordin să-l omoare. El se apropie de tânăra femeie cu mantou din piele neagră şi îi aruncă, înnebunit:

— Cine sunteţi?

— Ştiţi foarte bine, îi aruncă ea.

Cu coada ochiului îi vedea pe cei doi bărbaţi apropiindu-se. Tipi ca aceştia nu se jenau pentru nimic în lume să omoare pe cineva chiar într-o biserică. Panicat, îi aruncă Irinei:

— Sunteţi înarmată?

Surprinsă, Irina dădu negativ din cap, uimită să-l vadă atât de înnebunit. Pe deasupra umărului lui Stephan pândea uşa catedralei pe unde ar fi trebuit să intre Malko.

— În spatele meu sunt doi bărbaţi... vor să mă omoare, suflă Stephan Oswacim. Cu siguranţă şi pe dumneavoastră.

Irina simţi cum i se înmoaie picioarele, descoperindu-i pe cei doi *berkuti*. Nu păreau enoriaşi inofensivi. Lângă ea, bătrânul preot era în mare conversaţie cu vizitatorii. Nu el o va proteja. Unul din cei doi bărbaţi pe care îi arătase Stephan făcu un pas spre ea. O luă de braţ brutal şi o proiectă de peretele din piatră al naosului. Ea văzu lucind oţelul unei lame în mâna celuilalt şi scoase un urlet care îi făcu să tresară pe toţi cei care se aflau în biserică. Cel de-al doilea asasin înainta spre ea, masiv, terifiant, cu pumnul strâns în jurul unui pumnal cu lamă scurtă, triunghiulară. Cu un gest violent ca un fulger, mătură aerul în faţa lui, la orizontală. Irina avu reflexul să facă un salt în spate, răsturnând un sfeşnic enorm cu lumânările lui. Apoi căzu jos, îngrozită, şi-l văzu pe *berkut* aplecându-se asupra ei. O prinse de părul blond cu mâna stângă şi i-l răsuci ca să-i tragă capul pe spate.

Voia să-i taie gâtul.

*

* *

Mai multe lucruri se petrecuseră în acelaşi timp. Preotul, îngrozit, lăsă auditoriul şi se aruncă spre *berkut*, apostrofându-l cu o voce

furioasă, agăţându-se şi izbindu-se de el. Celălalt nu ezită nicio secundă. Cu toate forţele îi plantă pumnalul în stern. Irina profită de asta ca să se îndepărteze, târându-se câţiva metri.

Ridică ochii şi-l zări pe Malko intrând în naos, şi strigă din toată forţa plămânilor ei:

— Malko!

Acesta îl văzu pe *berkut* smulgându-şi pumnalul din pieptul preotului, după care se întoarse la Irina ca să o prindă din nou de păr şi îi dădu capul pe spate ca să-i taie gâtul. El nu ezită nicio fracţiune de secundă.

Cele două detonaţii ale Makarovului făcură să tremure vitraliile. Lovit în plin în piept, *berkutul* se aruncă în faţă, prăbuşindu-se peste Irina Murray. Ea urlă, zdrobită de cele o sută douăzeci de kilograme ale acestuia.

Stephan Oswacim încolţit la perete de cel de-al doilea criminal, înnebunit, profită de un moment de neatenţie al adversarului lui pentru a trage de unul din obloanele grele din fier care îl izbi pe *berkut* în cap, ameţindu-l.

Imediat polonezul o luă la goană spre ieşire, lovind un *babuşka* şi coborî scara exterioară. Maşina lui era parcată doar la vreo zece metri de acolo. Dar unul din cei patru bărbaţi lansat pe urmele lui aştepta lângă maşină… Făcu stânga-mprejur şi coborî disperat panta de la Catedrala Sfântul Andrei cu o singură idee: să nu moară imediat. Creierul lui refuza să se gândească mai departe de minutul următor. Singurul lui proiect de viitor era să scape de această bandă de asasini.

*

*   *

Malko ezită câteva secunde cu pistoletul în mână. Doi *babuşkas*, aplecaţi deasupra preotului, încercau în zadar să-l reanimeze. O văzu pe Irina Murray ridicându-se în picioare, palidă ca un mort, apoi adunându-şi lucrurile care îi căzuseră din geantă.

Ea nu mai era în pericol. *Berkutul,* trăsnit de cele două proiectile de 9 mm, nu mişca mai mult decât un bizon doborât, iar celălalt zăcea pe spate. Malko strigă în engleză tinerei femei:

— Fugi! Repede!

Şi el ieşi în fugă din biserică, chiar la timp cât să-l vadă pe Stephan polonezul coborând panta din faţa Catedralei ca şi cum l-ar fi avut pe diavol pe urme. Sărind parapetul ce dădea în stradă, Malko îi strigă:

— Stephan! Întoarce-te!

Polonezul se mulţumi să alerge în zigzag şi să plonjeze pe trotuarul ocupat de negustori ca să se piardă în mulţimea de gură-cască. Evident că n-avea niciun motiv să aibă încredere într-un bărbat pe care încercase să-l omoare cu o seară înainte, chiar dacă el îşi programase să schimbe tabăra.

*

*   *

Stephan Oswacim se întoarse pentru a douăzecea oară. Ex-ţinta lui părea să se apropie de el. Trebuia neapărat să ia puţin avans în faţa lui. Ajuns în josul pantei Catedralei va găsi cu siguranţă o maşină şi va putea să se distanţeze de el. Nu se gândea mai departe. În efortul lui de a câştiga teren, făcu o abatere şi răsturnă o tejghea pe care erau trei samovare din aramă, care căzură pe şosea într-un zgomot infernal de metal. Urmat de blestemele furioase ale vânzătorului, Stephan Oswacim acceleră şi mai tare goana. Văzu brusc că i se iveşte în faţă o siluetă enormă. Creierul îi spunea că e vorba de alt vânzător furios când simţi o arsură atroce în abdomen.

Cu gura deschisă şi suflarea întretăiată, ridică privirea şi îl văzu pe cel de-al patrulea *berkut*, cel pe care nu-l cunoştea. Îi văzu pumnul care părea pus pe burta lui, fără să vadă lama lungă care îi tăiase abdomenul... De departe, ai fi spus că cei doi bărbaţi se îmbrăţişează. Apoi *berkutul* trase lama din abdomen, îşi puse pumnalul în cizmă şi Stephan Oswacim, cu ochii sticloşi, picioarele tăiate, căzu lângă unul din samovare.

Liniştit, asasinul lui făcu stânga-mprejur şi se pierdu în mulţime.

*

*   *

Malko trecu prin faţa corpului lui Stephan Oswacim fără să-l vadă. Doar atunci când ajunse în josul pantei Sfântul Andrei, nemaivăzând pe polonez, realiză că acesta trebuie că se ascunsese în mijlocul

vânzătorilor.

Urcă din nou şi, după câteva minute, îl găsi pe Stephan polonezul. Alungit pe spate, cu o mână crispată pe burtă, nu mai respira. Câţiva gură-cască stăteau în jurul lui. Reglările de conturi erau frecvente în acest cartier. Nu se omora degeaba. Malko privi în jurul lui, fără să-l zărească pe asasin. În acest stadiu, nu mai avea altceva de făcut decât să dispară. Era inutil să se lase interpelat de *Milicija*, fiind în posesia unei arme cu care omorâse un om.

În momentul în care se îndepărta, zări un obiect rectangular, negru în rigola de pe marginea şoselei, care căzuse probabil din buzunarul mortului. Se aplecă cu un gest natural, îl ridică, îl puse în buzunar. Şi se îndepărtă.

Pista Stephan se prăbuşise în sânge, dar poate că mai avea un fir.

Capitolul XI

Donald Redstone îşi afişa deschis nemulţumirea. Îi lansă lui Malko:

— A lipsit foarte puţin ca Irina să-şi piardă viaţa în această poveste, zise el sever. V-aţi angajat că o veţi proteja…

— Ceea ce am şi făcut, remarcă Malko. Noi n-am prevăzut intervenţia acestor asasini.

— Nu trebuie să-l învinovăţiţi pe Malko, îl asigură Irina Murray. A făcut tot ce-a trebuit.

Americanul începu să numere pe degete, cu faţa gravă. Aşezată pe un scaun, fără să-şi fi scos măcar mantoul din piele neagră, Irina Murray avea încă faţa marcată de momentele prin care trecuse.

— Roman Marciuk, Evghenei Bogdanov, Stephan polonezul şi, dacă ar fi putut, pe Irina, enumeră Donald Redstone. Fără să mai vorbim de dumneavoastră. Aceşti oameni nu se dau în lături de la nimic. Şi e vorba doar de a şterge urmele unei operaţiuni ratate. Asta se poate face prin mai multe mijloace. Polonezul n-a avut timp să vă spună nimic? o întrebă el pe Irina Murray după câteva clipe de tăcere.

— Nu. Era îngrozit. Îmi voi aminti toată viaţa privirea lui.

— Nu-l mai plânge, o corectă americanul. Acest individ era un criminal…

Un înger fugi, luând cu el discursul funebru al lui Stephan Oswacim.

Malko fierbea de furie.

— Ar fi trebuit să-l omor şi pe celălalt criminal şi să nu-l las pe polonez să iasă din biserică.

Americanul surâse dezamăgit.

— Aţi salvat-o pe Irina. Deja nu e rău. Această poveste va face valuri. Mă gândesc că Igor Smeşko mă va suna mâine. În orice caz, ne găsim într-un mare impas. Doar dacă Evgheni Cervanienko reuşeşte să-l identifice pe proprietarul telefonului mobil al acestui Stephan.

— L-am recuperat de lângă corpul lui, zise Malko scoţând aparatul din buzunar şi punându-l pe biroul şefului agenţiei.

— Cum puteţi fi sigur că e al lui? întrebă imediat americanul.

— Pentru că am sunat la numărul lui, explică Malko. Acum nu ne rămâne decât să-l facem să vorbească.

— Vom încerca să aflăm cine e proprietarul cu ajutorul seriei de pe aparat, zise americanul. Pentru a-l face să vorbească, e nevoie de colaborarea cu operatorul şi, pentru moment, este exclus. Bine, este suficient pentru astăzi. Apropo, Malko, dă-mi înapoi Makarovul. Îţi voi da o altă armă. Nu se ştie niciodată.

Deschise un sertar şi Malko se trezi cu un pistolet Glock nou-nouţ. Şi el îşi dorea să plece. Îşi încrucişă privirea cu cea a Irinei şi îi zâmbi.

— Irina, dacă mai ai forţă, te invit la cină în cel mai bun restaurant din oraş. Ca să uităm momentele urâte prin care am trecut.

Tânăra surâse palid.

— Mulţumesc. Asta mi-ar mai schimba gândurile. Mi-a fost foarte frică.

*

*   *

Nikolai Zabotin nici nu observase când s-a lăsat seara. Mai întâi, prin intermediul colonelului Gorodnaia, a avut un rezumat al evenimentelor şi principalul a fost dobândit!

Stephan Oswacim nu va mai vorbi. Examinarea corpului lui nu va duce nicăieri: avea la el paşaportul adevărat polonez, ceea ce permitea să fie identificat rapid drept un criminal fugar şi lucrurile se vor opri acolo. Cât despre Bogdan Vokzalna, *berkutul* doborât de agentul CIA,

nici examinarea lui nu va duce nicăieri. De când părăsise armata, trăia din mici acţiuni, fie lucrând pentru mafie, fie pentru localuri de noapte ca bodyguard. Fusese recrutat de fostul lui şef, colonelul Gorodnaia, dar nu exista despre asta nicio dovadă.

Satisfăcut, Nikolai Zabotin se aplecă din nou asupra raportului lui pentru Moscova. Dar se opri aproape imediat. Atunci când dăduse ordinul ca Stephan Oswacim să fie lichidat, insistase să i se recupereze telefonul mobil de care se folosea el. Realiză că Gorodnaia nu menţionase acest aspect în raportul lui şi îl sună imediat de pe un aparat neinterceptabil. Conversaţia fu scurtă şi oficialul SBU promise să verifice. Îl sună pe Nikolai Zabotin după o jumătate de oră şi trebui să recunoască faptul că *berkutul* care îl înjunghiase pe polonez uitase complet să recupereze telefonul mobil. Era prea târziu pentru a repara această greşeală grosolană şi Nikolai Zabotin trebui să găsească o scuză. Asta n-avea decât o importanţă secundară. Stephan nu-l sunase niciodată şi el îl sunase doar de pe un număr neidentificabil. Trebuia ca *Milicija*, dacă găsise aparatul, să pornească o anchetă aprofundată pentru a descoperi, graţie releelor telefonice, că aceste apeluri fuseseră date de la ambasada Rusiei.

Din fericire, erau foarte mici riscurile ca *Milicija* să pornească o asemenea anchetă. Cei care găsiseră acel telefon probabil că l-au furat pur şi simplu.

Nikolai Zabotin privi calendarul pus pe birou. Mai rămăseseră şase zile. Până acum reuşise să păstreze un mare avantaj, dar sosirea acestui şef de misiune CIA, căruia îi ştia reputaţia, îl nelinişteau. Nu subestimase niciodată un adversar şi contextul politic îi interzicea metode foarte directe.

Puse punct grijilor şi reluă redactarea raportului.

*

*   *

Irina Murray era din nou fermecătoare, cu părul uşor ondulat, îmbrăcată într-un taior negru care lăsa să se întrezărească o bustieră multicoloră, oferind sânii ei magnifici ca pe tavă. Malko fixă gura cărnoasă a tinerei ucrainene, aproape prea roşie, şi ridică cupa de şampanie.

— *Na zdarovie!* Suntem chit.

— Chit? De ce? întrebă ea surâzând.

— Alaltăieri mi-ai salvat în mod involuntar viaţa. Astăzi a fost rândul meu. Şi încă mă învinovăţesc că te-am făcut să-ţi asumi acest risc.

Împinse apoi spre ea cutia de Beluga abia începută. Şeful hotelului *Ţarskoie Selo* fusese foarte mirat atunci când ceruse o cutie de cinci sute de grame de caviar. Nimeni nu poate să mănânce mai mult de o sută cincizeci de grame fără să se sature! Totuşi, în acea seară Malko voia să nu aibă parte de limite psihologice la degustarea lor. Luă butelia de Taittinger Comtes de Champagne Rosé din 1999 şi umplu cupele din nou. O muzică plăcută, din folclorul ucrainean legăna sala pe jumătate goală. Caviarul avea un uşor gust de nămol, căci venea de pe Volga, dar Malko se simţea bine.

Irina îşi puse picior peste picior şi îi provocă lui Malko o descărcare de adrenalină în artere. Ea mânca delicat din caviar, ca o pisică, aplecată peste masă. Malko simţi brusc o vâlvătaie de dorinţă. Strecurând o mână pe sub masă, i-o puse pe genunchiul strâns în nailonul negru al ciorapului.

— Te vreau, zise el.

Irina zâmbi.

— Eşti amabil.

Ea nu mai spuse nimic până la sfârşitul mesei. Atunci când plecară de la *Ţarskoie Selo*, sub privirea admirativă a africanului de la garderobă, ajuns acolo Dumnezeu ştie cum, rămăsese aproape o treime din cutia de caviar şi niciun strop de Taittinger. Afară ningea. Abia ajunseră în taxi că Malko îi dădu la o parte mantoul şi îi ridică fusta, până când degetele dădură de pielea goală de deasupra ciorapilor.

Ciorapi *adevăraţi*. Irina ştia ce era erotismul.

Când ieşiră din maşină, Malko privi totuşi în jurul lui. Glockul primit de la Donald Redstone îl avea la centură, cu un glonţ pe ţeavă. Abia ajunşi în cameră, Irina îi prinse cu două degete mânerul pistolului şi i-l aruncă pe fotoliu. Pe urmă începu să-l dezbrace pe Malko, ea păstrându-şi bustiera şi fusta pe ea.

Cu vintrea înainte, sprijinită de perete, ea îl lăsă să-i prindă sânii

scoţându-şi bustiera, apoi începu să-l maseze uşor. După care îngenunche pentru o felaţie interminabilă. În timp ce îl înghiţise în gura ei, cu mâinile ridicate ca pentru rugăciune, ea se ocupa activ de mameloanele lui. El fu cel care puse capăt acestui preludiu încântător ducând-o până la pat. Foarte repede ea rămase doar cu ciorapii lungi prinşi într-un portjartier negru. Îi surâse lui Malko şi îi spuse:

— Am ştiut imediat că noi vom face dragoste, atunci când te-am văzut la aeroport.

Atunci când intră în ea, degetele Irinei se crispară pe cearceafuri. Atât de mult îşi înfrânase Malko dorinţa pe parcursul întregii seri, că îi fu greu să se reţină. Brusc, Irina îl împinse cu acelaşi surâs distant şi se întoarse, cu şalele cabrate, într-o poziţie fără echivoc. De data asta, de îndată ce el o luă din nou, ea începu să geamă la fiecare lovitură din şale. Tremura, cu degetele crispate pe cearceafuri. El nu se grăbea, ieşind aproape complet din vintrea Irinei înainte să se afunde din nou, oprindu-se după fiecare intrare, fixând această crupă magnifică, cambrată şi lină.

Bine înfipt în ea, îi murmură:

— Ştii ce mi-aş dori?

Irina Murray surâse uşor.

— Nu spune, fă-o.

El se retrase uşor din ea şi îşi puse sexul între fesele ei, profitând din plin de această efemeră senzaţie, imaginându-şi ce va face peste câteva secunde. Apoi apăsă progresiv, cu toată greutatea, până când membrul încordat se afundă câţiva centimetri în şalele Irinei, delicios de strânsă. Tânăra respira doar puţin mai apăsat. El opri înaintarea, dar cu un imperceptibil balans al bazinului, Irina îl făcu să înţeleagă că îşi dorea să continue. Puţin câte puţin intră cu totul în ea. Abia putea să se mişte, atât era de strâns, apoi membrana cedă şi el putu să se mişte în voie. Ea se aplatizase sub el şi el o fora vertical, lăsându-se să cadă cu toată greutatea peste ea. Irina începu să se mişte sub el, să geamă, apoi să dea lovituri furioase din şale ca să-i vină în întâmpinare.

Erau amândoi transpiraţi. Malko se dezlănţui, nemaiştiind în ce fel să o ia. Şi apoi Irina strigă, cu unghiile înfipte în cearşaf.

— Voi juisa!

Era prea mult pentru Malko, care explodă în străfundul şalelor ei, apoi rămase nemişcat, trăsnit, copleşit, cu creierul gol de dorinţă.

Mâine va fi o altă zi.

*

* *

Donald Redstone îi întinse lui Malko numărul din acea zi al ziarului *Ukrainia Pravda*. Fotografia preotului asasinat în Catedrala Sfântul Andrei bara complet prima pagină. Cea a asasinului lui, mult mai mică, fusese pusă în josul paginii. În pagina doi, descoperi cadavrul lui Stephan, alungit pe trotuarul din faţa Catedralei Sfântul Andrei.

— Se numea Stephan Oswacim, anunţă şeful agenţiei CIA. Polonez, intrat clandestin în Ucraina. Căutat în ţara lui pentru cel puţin o crimă, bănuit de mai multe altele.

— Şi aici, la Kiev?

Americanul reuni arătătorul şi degetul mare într-un cerc aproape perfect.

— *Nope!* Zero. Nu se ştie nici măcar unde locuia. *Milicija* n-a auzit niciodată vorbindu-se despre el. Se bănuieşte că a fost cules de mafioţi. Nu se menţionează nimic despre Evghena Bogdanov. Par că ignoră această parte a activităţii lui. Nu era înarmat şi avea foarte puţini bani asupra lui.

— Cineva i-a luat pistoletul cu care a tras asupra mea.

— Bineînţeles.

— Şi telefonul mobil pe care l-am găsit asupra lui?

— Memoria este goală. Va trebui ca Kievstar să colaboreze cu noi, dându-ne lista cu telefoanele primite. Pentru moment nici nu intră în discuţie.

— L-am văzut sosind într-o Skoda verde. Unde este?

— Nimeni n-a vorbit de ea. Ar trebui să fie în acelaşi loc. Cum se face noapte, mergeţi şi faceţi un tur pe acolo, în cazul în care…

— Şi bărbatul pe care l-am doborât în biserică?

— Era un *ex-bercut*. Nici despre asta nu se vorbeşte nimic. Locuia singur într-o cocioabă, în partea de est a oraşului. Acest gen de persoană poate fi folosit de o grămadă de oameni…

Toate astea nu erau încurajatoare.

— Nu se vorbeşte despre mine în ziar? întrebă el.

— Ba da, bineînţeles. Din fericire, semnalmentele pe care le-au dat despre dumneavoastră sunt foarte vagi… Poliţia se gândeşte că este vorba despre o reglare de conturi între mafioţi.

— Igor Smeşko nu va sunat?

— Nu, dar la urma urmei nu mă miră. Stephan Oswacim era un criminal polonez fugar şi *ex-berkutul,* un executant. Nimic nu-l leagă la prima vedere de afacerea Iuscenko.

— Ne aflăm într-un punct mort, concluzionă Malko. Polonezul era ultimul fir de care să ne agăţăm pentru a ajunge la organizatorii complotului împotriva lui Iuscenko. De acum se va reinstala liniştea. Numai dacă n-au cumva intenţia să mai încerce ceva înainte de 26 decembrie.

— *De noi* depinde să încercăm să dejucăm o eventuală nouă tentativă contra lui Viktor Iuscenko, concluzionă Donald Redstone. Evgheni Cervanienko nu se ocupă decât de protecţia apropiată, chiar dacă are informaţii din când în când.

— Sigur, admise Malko, dar în afară de maşina lui Stephan Oswacim şi numerele de la care a fost sunat, nu avem nimic, şi…

Soneria telefonului lui îl întrerupse. Era vocea de bariton a lui Evgheni Cervanienko.

— Am văzut ziarele, zise el fără alte comentarii. Trebuie să vorbim despre asta.

— Aveţi vreo idee? întrebă Malko.

— Nu tocmai, dar trebuie să discutăm… Nu v-aş fi sunat numai pentru atât. Sunteţi absolut sigur de numărul de mobil pe care mi l-aţi comunicat zilele trecute?

— Atât cât se poate, afirmă Malko. De ce?

— L-am identificat pe proprietar, anunţă ucraineanul. Este neaşteptat. Dacă veniţi încoace, vă voi pune la curent.

Malko închise telefonul, euforic. În momentul în care totul părea blocat, putea din nou să pornească la treabă.

— Merg la Cervanienko, îi lansă el lui Donald Redstone. Poate vom relua pista.

— E vorba de unul din oligarhii cei mai bogaţi din ţară, legat la sistemul Kucima, explică Evgheni Cervanienko. Este implicat în afacerile cu petrol, e producător de votcă şi importator de televizoare. Se numeşte Igor Baikal. Mobilul a fost înregistrat pe numele societăţii lui de producţie de votcă, dar pe adresa lui personală, casa lui de vacanţă din Osogorki.

Satisfăcut, responsabilul securităţii lui Viktor Iuscenko îşi aprinse o ţigară. Malko nu reuşea să-şi revină. Sediul candidatului „revoluţiei portocalii” era deosebit de calm în acea dimineaţă şi el nici măcar n-o zărise pe frumoasa Svetlana, îmbufnata de la zborul de Moscova. Descoperirea lui Evgheni Cervanienko deschidea noi orizonturi.

— Care ar putea fi legătura acestui oligarh cu afacerea noastră? întrebă el.

— La prima vedere nu e niciuna, mărturisi Cervanienko. Igor Baikal nu este un politician. El face doar afaceri. Cum la putere este echipa Kucima, el merge alături de ei. Dar a dat şi ceva bani pentru „revoluţia portocalie”. Prevede viitorul.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu personal, iese puţin. Ştiu doar că este în legătură cu Viktor Satsiuk, cu care este mai mult sau mai puţin vecin. Şi că va fi extrem de dificil de făcut o anchetă asupra lui. Are tot guvernul actual în buzunar. În plus, este un fost mafiot care în 1993 s-a aliat cu SBU ca să-şi salveze afacerile. În acea vreme, importa votcă Smirnoff şi deţinea localuri şi restaurante. Când SBU a decis să-şi însuşească afacerile mafioţilor, el a avut inteligenţa să trateze cu ei.

— Poate că acolo trebuie să căutăm, avansă Malko. Puteţi să-i găsiţi pe interlocutorii lui de atunci de la SBU?

— Voi încerca, promise Cervanienko. Dar va fi *extrem* de dificil. Au trecut mai bine de zece ani de atunci. *Dobre*, vă las.

— Aveţi numărul de telefon al lui Igor Baikal?

— Da, dar nu răspunde niciodată el la el. Dacă descoperă despre ce e vorba, nu veţi reuşi niciodată să-l prindeţi şi, dacă insistaţi, vă vor lichida.

Încurajator.

Malko se gândi brusc la Tatiana, asistenta lui Vladimir Şevcenko, care trebuia să sosească în această după-amiază cu zborul de Atena.

— Credeţi că Vladimir Şevcenko îl cunoaşte pe Igor Baikal? întrebă el.

Evgheni Cervanienko izbucni în râs.

— Bineînţeles! Dar ei nu s-au mai văzut demult. Întrebaţi-l totuşi.

Malko ieşi perplex din această întrevedere. De ce un miliardar adăpostea un mic ticălos polonez în casa lui de la ţară? Cine i-a cerut asta? Dacă răspundea acestei întrebări, intra în mijlocul complotului construit pentru a-l lichida pe Viktor Iuscenko.

Dar era ca şi cum te-ai arunca într-un fluviu plin de crocodili foarte flămânzi.

*

* *

Cufundat în mulţimea de la aerogara din Boristil, Malko pândea uşa glisantă prin care călătorii părăseau zona vamală. Pe timpul drumului, se gândise foarte mult. Mai mult decât o luptă de ariergardă, avea senzaţia că ducea o adevărată bătălie. Al şaselea simţ al lui îi striga că cei care încercaseră să-l elimine pe Viktor Iuscenko în alegerile prezidenţiale nu renunţaseră.

Tatiana Mihailova ieşi prin uşile glisante din sticlă opacă precum o zeiţă. Îmbrăcată într-un mantou din blană cu o croială foarte modernă, care ţinea drept poncho, o etolă din pielea unui animal din epoca jurasică… Pe dedesubt avea un pulover negru şi un pantalon din piele. Sânii îi erau la fel de ascuţiţi şi privirea la fel de dură. Ea se îndulci când îl zări pe Malko şi, sub privirea năucită a acelor gură-cască, veni şi se lipi de el, înfigând până în fundul gâtului lui o limbă vie ca cea a unei şopârle. Malko avu senzaţia că i s-au descărcat în corp o sută de mii de volţi.

— *Dobredin*, zise ea, fericită, când îşi trase sufletul. Vladimir Ivanovici m-a însărcinat să-ţi transmit prietenia lui. Regretă că nu a putut să vină.

Bazinul ei se lipi de cel al lui Malko aplicând activ această prietenie. El o trase pe rusoaică înainte ca vreun miliţian să-l aresteze pentru atentat la pudoare… Atingându-i mantoul realiză după cât de

fin era, că era vorba de zibelină… Cea mai scumpă din lume.

— Ceea ce porţi e magnific, remarcă el. Ai găsit aşa ceva în Cipru?

— Nu, la Paris, la *Revillon*, zise pur şi simplu rusoaica. Vladimir avea bani acolo, iar eu i-am folosit.

Malko o conduse cu taxiul închiriat până la *Premier Palace*. Era o limuzină superbă, Mercedes 600 şi Tatiana se întinse voluptuoasă pe scaunul din spate.

— Am un mesaj pentru tine! îl anunţă ea. Din partea prietenului tău.

Malko nu avu timp s-o întrebe despre conţinutul mesajului.

Fără să-i pese de şofer, Tatiana îşi puse capul pe coapsele lui şi începu imediat să-i desfacă centura Hermes. Simţindu-i limba înfăşurată în jurul lui, acesta îşi aminti de porecla dată Tatianei de către Vladimir Şevcenko. Ea nu-şi pierduse îndemânarea, dacă se poate spune aşa. El explodă în gura ei chiar înainte de marele pod peste Dniepr şi nu se putu împiedica să nu strige, ceea ce provocă o mică deviere a Mercedesului. Avea impresia că i se aspirase măduva spinării. Şoferul strângea de volan ca pentru a-l spânzura.

Tatiana se ridică, impasibilă, şi lansă:

— *Dobre. Zu rabote! [Bine. La treabă!]* Ce pot face pentru tine?

Malko îşi lăsă neuronii să ajungă la locul lor în timp ce ea îşi aprindea o ţigaretă, mândră de această demonstraţie a ştiinţei ei.

Ar fi fost mai bine dacă nu i-ar prezenta-o Irinei, care ar fi adulmecat imediat o grosolană concurenţă.

— Trebuie să întâlnesc pe cineva, zise el. Un oarecare Igor Baikal. Îl cunoşti?

— Nu, dar îl voi întreba pe Volodia.

Îi rezervase o cameră lângă a lui. Abia ajunşi la *Premier Palace*, ea sună în Cipru pe linia personală a fostului mafiot. Acesta ţinu şi el să vorbească cu Malko, care reiteră întrebarea. Vladimir Şevcenko izbucni într-un râs puternic.

— Igor Baikal! Bineînţeles că-l cunosc! A câştigat mulţi bani din votcă. Este cel mai mare producător din Ucraina. La un moment dat chiar a răscumpărat toate localurile de noapte din Kiev. Foştii proprietari au terminat pe fundul râului Dniepr. Era protejat de Kucima, dar nu e politician. Marele lui prieten este Oleg Budinok,

şeful administraţiei prezidenţiale. Şi el este asociatul lui. Ce vrei de la el? Atenţie, nu este un fricos.

— Să-i pun o singură întrebare, îi zise Malko. Crezi că este posibil?

— Voi lua legătura cu el. O să te sun.

*

* *

— Sună la 228 8027 peste o oră, anunţă Vladimir Şevcenko. Dar să nu comunici acest număr nimănui. Când Igor îţi va da întâlnire, să mergi singur. Nici măcar Tatiana nu te poate însoţi. A acceptat să vă întâlniţi pentru că i-am făcut un mare serviciu şi pentru că el vrea să investească în Cipru. Dar ai grijă.

— Adică?

— S-a angajat să te primească. Asta e tot. Treaba ta la ce riscuri şi pericole te expui.

Malko crezu că glumeşte.

— Vrei să spui că…

Vladimir Şevcenko râse foarte sinistru.

— Ştii ce făcea la un moment dat? Avea într-un antrepozit bazine de votcă pusă la îmbătrânit. El importa de la Smirnoff şi fabrica tot atâta clandestin. Când avea un concurent, îl invita la cină şi apoi mergeau în jacuzzi, cu fete întotdeauna superbe. Îl făcea să bea, iar fetele se ocupau de el. Când era gata, îl îmbălsăma într-o cuvă cu votcă. Într-o zi, *Milicija*, golind o cuvă, a găsit şase cadavre conservate în votcă… Afacerea a fost clasată, graţie lui Budinok. Iată. Tu eşti un băiat mare…

— Mulţumesc, zise Malko.

În mod vizibil „contactul” lui cerea unele precauţii. Lăsând-o pe Tatiana să coboare la clubul de fitness, el o zbughi la ambasada americană. Atunci când îl anunţă pe şeful agenţiei că îl identificase pe protectorul lui Stephan Oswacim, americanul fu cât pe ce să-l sărute pe gură.

— E formidabil, jubilă el. Vom străbate o etapă sacră.

Când Malko îi descrise personajul, fu mai puţin entuziast.

— Chiar credeţi că trebuie să mergeţi la el?

— E singura şansă să avansăm. Puteţi să-i puneţi telefonul sub

ascultare?

— Bineînţeles, aprobă americanul, dar ne va lua câteva ore şi nu putem să ascultăm conversaţiile, doar să înregistrăm numerele apelate şi pe cele care-l apelează.

— E destul de bine. Igor Baikal nu este un simplu executant. Dacă acceptă să coopereze, vom ajunge foarte sus în ierarhia complotului.

— Dumnezeu să vă audă! suspină americanul. La Langley oamenii sunt foarte neliniştiţi pentru viitorul lui Viktor Iuscenko. Partizanii lui continuă să ocupe terenul, dar această linişte din tabăra adversă nu-mi miroase a bine. Viktor Iuscenko ştie că n-are nicio şansă să fie învins pe 26 decembrie. Şi mie nu-mi vine să cred că Vladimir Putin renunţă la partidă atât de uşor.

— Nici mie, concluzionă Malko.

*

* *

Nikolai Zabotin privi gânditor telefonul mobil securizat care îl lega de Kremlin. Desigur, era protejat de un cod foarte sofisticat procurat de FSB, dar nu putea fi sigur de tehnologia americană. Dacă una singură din conversaţiile lui era ascultată, putea să aibă consecinţe incalculabile. Totuşi, telefonul pe care îl primise, din păcate pe o linie neprotejată, îi confirma una din marile lui temeri: în ciuda eforturilor lui pentru stabilirea unui cordon de securitate în jurul operaţiunii *lui*, agentul CIA se apropia de un punct foarte sensibil. Bineînţeles că Nikolai Zabotin avea întreaga libertate să-şi ia contra-măsurile necesare, şi făcuse deja asta, dar trebuia să dea socoteală bărbatului care îl trimisese la Kiev. Asta devenea o problemă *politică*. Cu spaimă în suflet, se hotărî să formeze un număr de telefon pe care-l învăţase pe de rost. Chiar dacă îl interceptau, nu ajungeau decât la un birou anexă de la administraţia din Kremlin, la numele unui obscur funcţionar care nici măcar nu ştia că acest telefon, în anuarul administrativ, se afla pe numele lui.

Atunci când îl avu pe interlocutorul lui pe linie, îi relată cu precizie şi rapiditate ultimele evenimente. Vocea neutră a lui Rem Tolkacev concluzionă simplu:

— Continuaţi să acţionaţi ca şi până acum.

Mai precis, continuaţi să-i eliminaţi pe toţi cei care se pun de-a curmezişul în drumul vostru. Trebuia să mai reziste încă cinci zile. Deci securizarea ultimei faze a operaţiunii, ceea ce ar fi trebuit să fie făcut de acest imbecil de polonez.

*

* *

Malko formă cu grijă numărul comunicat de Vladimir Şevcenko. Tatiana era lângă el, tăcută şi atentă.

— *Tak?*

O voce de bărbat, joasă şi aspră, ca aceea a unui mare fumător.

— Igor Baikal?

— *Tak*.

— Sunt prietenul lui Volodia Şevcenko, zise Malko. Vreau să vă întâlnesc.

Avertizat, Igor Baikal nu ezită nicio secundă.

— Va veni o maşină să vă ia peste o oră din faţa hotelului. Veniţi singur…

Şi închise telefonul.

— Ţi-a zis unde era? întrebă Tatiana.

— Nu.

— Este enervant. Ai nevoie de protecţie. Mă voi ocupa de asta imediat.

Era deja ora cinci după-amiaza. Tatiana ieşi din cameră. Malko coborî să-şi ia o cafea. Oare bărbatul pe care-l va întâlni va cunoaşte eşalonul superior al complotului? Oare va accepta să vorbească? Să-i dea un singur nume măcar? Avea toate şansele ca majoritatea politică să cadă săptămâna viitoare, deci avea tot interesul să se gândească la viitor…

Cam astea îi treceau prin cap lui Malko luând ascensorul. Din nou avea să se joace cu focul. La ora şase fix, un Opel bej parcă în faţa hotelului *Premier Palace*. Şoferul lăsă geamul în jos şi întrebă:

— *Pin* Malko?

— Da.

— Urcaţi.

Malko luă loc în faţă şi şoferul plecă imediat. Cu coada ochiului,

zări o maşină plecând de pe trotuar, în spatele lor. Tatiana veghea asupra lui. Vehiculul în care se afla merse până în capătul bulevardului Taras Şevcenko, apoi coti la stânga pe Kresciatik, barat la două sute de metri mai încolo de o adunare a partizanilor lui Iuscenko.

Şoferul maşinii încetini brusc, roti de volan şi se sui pe trotuarul din dreapta! Traversă oblic, îndreptându-se spre o deschizătură boltită, deasupra căreia se înălţa un panou publicitar pentru un cazinou. Malko îşi zise că ar fi putut să meargă pe jos… Maşina, fără grijă de trecători, năvăli cu toată viteza sub boltă şi se opri sub ea, blocând trecerea. Şoferul se întoarse spre Malko şi îi lansă:

— Coborâţi!

Malko, stupefiat, se supuse.

De sub boltă, zări o curte în care era parcat un Mercedes 600 negru. Un şofer ţâşni din el şi îi deschise uşa din spate lui Malko, înainte să se urce din nou la volan. Cealaltă maşină continua să blocheze intrarea. Malko înţelesese subtilitatea. De cealaltă parte a bolţii era o stradă paralelă cu Kresciatik, care permitea să se îndepărteze de centru. Bătu în geamul blindat. Un clic surd îi dădu de înţeles că toate cele patru portiere se încuiaseră.

Se întoarse în spate: nicio Tatiana.

Şoferul ridicase geamul de separare. Malko profită de asta ca să-l sune de pe telefonul mobil pe Donald Redstone. Însă n-avea semnal de reţea. La a patra tentativă, înţelese că şoferul activase un câmp magnetic care îl împiedica să telefoneze. Nimeni nu ştia unde se afla şi el nu putea să ia legătura cu nimeni. Sau Igor Baikal era un bărbat extrem de prudent, sau avea intenţii rele în privinţa lui.

*

*   *

Mercedesul 600 trecu peste podul cel mai de sud de peste râul Dniepr. Ajunşi pe bulevardul Mikoli-Bazana Prospekt, şoferul coti la dreapta, intrând într-o zonă industrială sinistră şi se afundă apoi pe un drum rectiliniu şi pustiu ce ducea spre sud. Malko zări un panou: Sadova Boulvar. Zona industrială dispăru, făcând loc unor case ţărăneşti într-un peisaj păduchios, de-o parte şi de alta a drumului,

întretăiate de terenuri virane. Zona n-avea nimic luxos, erau mai degrabă nişte căsuţe. Niciun comerciant! Realiză că se afla totuşi în Osogorki, acolo unde toţi oligarhii din Kiev posedau o casă de vacanţă. Nu era luxul moscovit. Casele erau îngrozitoare, majoritatea nelocuite. Se întoarse: nimeni nu-i urmărea. Tatiana fusese pur şi simplu păcălită. Maşina încetini. Mergeau de-a lungul unui perete înalt făcut din plăci de beton agăţate unele de altele, peste care se înălţa o cameră de luat vederi. Apoi Mercedesul 600 se opri în faţa unei porţi din metal, albastră, încadrată de două camere de luat vederi. Şoferul claxonă de două ori şi poarta se deschise, culisând.

Malko zări o curte în care erau parcate mai multe maşini şi diferite clădiri fără gust, evocând mai mult un lagăr de concentrare decât palatul din Versailles. Cineva îi deschise portiera, iar el ieşi din Mercedes şi dădu faţă în faţă cu două matahale îmbrăcate în negru, raşi în cap.

Unul dintre ei se apropie cu un surâs rece.

— *Pajolsk.*

Îl pipăi rapid pe Malko, îi găsi Glockul şi îl luă, fără comentarii. Malko îi urmă apoi pe cei doi bărbaţi până la a doua clădire rotundă. L-au făcut să intre într-un mic salon pustiu, mobilat cu o falsă mobilă Ludovic XV, plină de obiecte aurite, ce avea pe jos covoare caucaziene. O lustră mare, la care ardeau mai multe becuri, arunca o lumină verde-albăstruie. Liniştea era absolută. Brusc uşa fu deschisă de cineva care părea a fi un urs. Un bărbat îmbrăcat într-un halat de baie, măsurând aproape doi metri, cu ochii negri precum cărbunele, mâinile şi picioarele extraordinar de păroase, înaintă spre Malko şi îl strânse în braţe gata să-l sufoce.

— *Dobredin!* Ce bucurie să primesc un prieten al lui Volodia! Ce mai face?

Cei doi bărbaţi care-l primiseră pe Malko dispărură după ce-i puse pistoletul Glock pe o comodă cu încărcătorul alături.

Timp de câteva minute schimbară complimente de mafioţi ucraineni. Apoi gazda lui îl conduse într-o altă încăpere, care semăna cu un salon oriental. Divane şi perne peste tot, cu câteva măsuţe din aramă, o lumină foarte blândă şi, în fundul camerei, un magnific jacuzzi în care se zbenguiau două femei cărora nu li se vedea decât

părul blond.

Se opriră în faţa unei măsuţe încărcate cu butelii diverse, whisky Defender, Stolychnaya Standard, Taittinger Comtes de Champagne, dintre care mai multe butelii erau puse la rece într-un vas imens plin cu gheaţă. Igor Baikal luă o butelie de Taittinger, o destupă cu dinţii şi urlă în direcţia jacuzzi:

— Iulia! Aliona!

Cele două fete ieşiră din jacuzzi în costume de baie şi îşi puseră prosoape în jurul taliei, înainte să vină în fugă spre ei. Aceiaşi ochi albaştri, aceiaşi faţă deopotrivă senzuală şi inexpresivă, acelaşi corp perfect. Igor Baikal ridică din sprâncene, arătând spre partea superioară a costumelor lor de baie.

— Scoateţi asta!

Ele se supuseră, într-un ansamblu emoţionant, şi Igor Baikal cântări în mână unul din sânii celei care era mai aproape de el.

— Sunt maseuzele mele, îi explică el. Te vor masa şi pe tine, dacă îţi place.

Ele îi strecurară lui Malko o privire supusă, promiţând mai mult decât un masaj. Ridicară cupele cu şampanie şi băură. Mai întâi pentru prietenie, apoi pentru Vladimir Şevcenko, apoi pentru Ucraina şi, în sfârşit, pentru Austria. A doua butelie de Taittinger Comtes de Champagne era începută bine când Igor Baikal lăsă paharul jos şi lansă, adoptând tutuirea frecventă în Rusia:

— Nu vreau să primesc un prieten de-al lui Volodia între două uşi. Puneţi un halat de baie ca mine şi te vei simţi mai bine. Aliona îţi va arăta de unde să-l iei.

Aliona, cea care avea pieptul mai mare, chiar dacă nu era siliconat. Îl conduse până la un dresing cu pereţi din lemn şi ţinu să-i scoată chiar ea hainele, atingându-l frecvent cu degetele ei subţiri. Atunci când scoase un halat de baie gros cu iniţialele lui Igor Baikal, ea se plantă în faţa lui, oferind silenţioasă o prestare suplimentară, apoi, deoarece el nu reacţionă la intenţiile ei, merseră din nou în salon.

Pe jumătate alungit pe divan, Igor Baikal scotea dintr-o cutie caviar cu ajutorul unui biscuit, desfătându-i crupa Iuliei. Îşi scosese halatul de baie, rămânând doar în chiloţi în dungi galbene şi albastre, din mătase. Cu bustul gol, părea o gorilă. Avea o pădure de păr pe el.

Ridică din nou paharul.

— *Na zdarovie!*

Atentă, Aliona îi întinse un biscuit cu o mică grămăjoară de caviar lui Malko, atingându-l cu masa călduţă a unui sân. Cu gura plină, Igor Baikal preciză:

— Caviarul meu vine din Irak! Cel din Rusia are gust de nămol, sau e periculos.

— Efectiv este mult mai bun decât cel pe care l-am mâncat la Kiev, recunoscu Malko.

Se burduşiră de caviar timp de un moment, stropit când cu Stolychnaya, când cu Taittinger. Când crezuse că nu o vede nimeni, Iulia îşi strecură o mână aventuroasă în chiloţii din mătase, recompensată cu un mormăit fericit de către stăpânul ei. Aliona, instalată la picioarele lui Malko, se mulţumea, pentru moment, să-l hrănească. Nu era o ambianţă de lucru şi Malko trebui să facă un serios efort de voinţă ca să-i spună lui Igor Baikal:

— Volodia mi-a spus că poate puteţi să mă ajutaţi.

— Dacă este posibil, cu plăcere, confirmă ucraineanul, ai cărui chiloţi începură să se întindă sub degetele de zeiţă ale Iuliei.

— *Dobre*, zise Malko. Ştiu că aţi găzduit de curând un polonez, Stephan Oswacim. Voiam să ştiu de ce.

Igor Baikal nu se mişcă, îşi termină caviarul şi lăsă să-i cadă:

— Pentru că m-a rugat un prieten vechi.

Pulsul lui Malko începu să se ambaleze. Niciodată nu s-ar fi gândit că va fi atât de uşor… încurajat, continuă:

— Puteţi să-mi spuneţi cine este acest prieten?

— Bineînţeles. Este Oleg Budinok. Acum lucrează pentru preşedinte şi odinioară mi-a făcut nişte servicii mari.

Lui Malko i se tăie respiraţia. Cu ochii pliaţi sub sprâncene, Igor Baikal îl fixa părând să se amuze foarte tare. Malko îşi aminti brusc ceea ce-i spusese Vladimir Şevcenko şi înţelese de ce Igor Baikal îi vorbise cu atâta candoare.

Nu era prevăzut să iasă viu din această casă.

Capitolul XIII

Igor Baikal se ridică cu greutatea unui pahiderm şi se îndreptă spre jacuzzi, prinzând-o de talie pe Iulia. Ca şi cum întrebarea lui Malko n-avea nicio importanţă. Aliona îi lansă o privire umedă lui Malko şi propuse:

— Mergem şi noi?

Ea luă o butelie de Taittinger destupată şi două cupe, plonjând prima în apa fierbinte. Cu ochii închişi, Igor Baikal se lăsă masat de Iulia. Apa delicios de caldă şi bulele de şampanie îl făcură pe Malko să uite preţ de câteva clipe situaţia precară în care se afla. Se întreba cum va proceda gazda lui ca să-l elimine atunci când prezenţa celor două „maseuze" îi aducea o securitate provizorie. Cele două gorile care îl primiseră, cu siguranţă că vegheau afară şi aparenta decontracţie a lui Igor Baikal nu trebuia să-i creeze iluzii. Avea pregătită lovitura şi se amuza de calculele lui Malko. Şi Tatiana era Dumnezeu ştie unde… Un hohot de râs îl făcu să deschidă ochii. Într-un exerciţiu de scufundare foarte reuşit, Iulia îşi înfundase gura în chiloţii de mătase ai ucraineanului care găsea acest gest foarte amuzant. Malko bău maşinal cupa cu Taittinger pe care i-o întinse Aliona. Între căldură şi şampanie, îi era greu să fie conştient de situaţia lui reală. Era cam ca în cazul celor care-şi taie venele într-o baie foarte caldă şi se lasă să moară fără suferinţă şi aproape fără să-şi dea seama. Vocea groasă a lui Igor Baikal îl făcu să tresară.

— N-ai alte întrebări să-mi pui? întrebă el pe un ton plin de grijă.

Malko reuşi să schiţeze un surâs, tutuindu-l la rândul lui.

— Nu, am aflat esenţialul. Şi am petrecut foarte bine aici. Apropo, şoferul tău m-ar putea duce în oraş de îndată ce vom termina acest excelent caviar iranian?

Din privirea pe care i-o lansă Igor Baikal, Malko simţi că îl surprinse cu această întrebare, dar celălalt îşi reveni foarte repede, lansându-le celor două fete pe un ton brutal:

— *Dobre*! Avem ceva de vorbit. Acum ştergeţi-o de aici.

Nu trebui să li se spună de două ori, că fetele săriră literalmente din jacuzzi şi dispărură din încăpere.

De îndată ce rămaseră singuri, Igor Baikal inspiră profund şi îi

lansă lui Malko pe un ton aproape glumeţ:

— Vom termina caviarul, şampania, vodca şi apoi…

Făcu un gest amplu care putea să semnifice orice. Malko îi căută privirea.

— Şi apoi ce, Igor?

Ucraineanul se posomorî.

— *Ne pizdi! [Nu te prosti!]* Ştii foarte bine.

— Mă omori?

— Să spunem că nu te vei mai întoarce în oraş, lăsă să-i cadă lui Igor Baikal.

Cu mâinile prinse de marginea jacuzzi, cu torsul păros, jumătate ieşit din apă, îl privea pe Malko sigur pe el.

— Igor, replică Malko. Tu ştii foarte bine *cine* sunt şi pentru *cine* lucrez.

— *Ameriki*…

— Exact, confirmă Malko. Reprezentantul lor la Kiev ştie că aveam întâlnire cu tine aici. Dacă nu mă întorc, riscă să facă valuri, valuri uriaşe…

Igor Baikal mătură valurile cu un gest neglijent, cu un surâs carnasier.

— *Nitcevo! [Nu-i nimic!]* Nimeni nu ştie că eşti aici. Pentru că nimeni n-a putut să te urmărească. Şi dacă ar apărea vreo problemă, prietenii mei vor aranja asta. Ei au puterea în mâinile lor pentru încă mult timp.

Era vizibil că nu credea în victoria lui Viktor Iuscenko.

Malko se întrebă dacă era un bluf sau dacă poseda informaţii precise. Încerca să nu se lase intimidat de vorbăria aproape amicală ce masca o realitate cu mult mai puţin amicală. Igor Baikal îl atrăsese într-o cursă pentru a se debarasa de el şi nu pentru a-i da o informaţie. Adoptă totuşi acelaşi ton lejer pentru a remarca:

— Chiar dacă prietenii tăi deţin puterea şi te protejează, organizaţia de care aparţin nu va lăsa dispariţia mea să treacă fără să reacţioneze. George W. Bush a fost reales şi ştii că ei şi-au reevaluat metodele. Nu mai sunt la fel de legalişti. Tu poţi foarte bine să ieşi din casă într-o zi, să te duci la o întâlnire şi să te trezeşti în Guantanamo pentru o perioadă foarte lungă.

Ameninţarea nu păru să-l impresioneze pe ucrainean, căci înghiţi o grămadă mare de caviar pusă pe un biscuit, apoi luă o duşcă de „Standarte”, înainte să răspundă.

— Toate întâlnirile importante mi le dau aici, preciză el. Şi aici nu mă tem de nimic. În plus, contrar prietenului nostru comun, Volodia, eu nu ies niciodată din Ucraina. Şi în Ucraina nimeni nu mă va atinge, nici chiar *Ameriki*. Tu ştii că, în momentul ultimei sale vizite, am avut onoarea să împărtăşesc cina cu Vladimir Vladimirovici Putin? Ştii că generalul Ratko Mladici este căutat de *Ameriki* de *opt* ani? Că acel nebun de Bin Laden le scapă de *nouă* ani? *Dobre*, nu sunt neliniştit.

Îţi trebuiau nervi de oţel ca să nu te laşi descurajat după un asemenea discurs. Malko trebuia să câştige timp. Atâta vreme cât nu se va macera pe fundul unei cuve cu votcă, avea speranţe. Ridicând paharul, îi lansă lui Igor Baikal, provocator:

— *Na zdarovie!* Pentru Volodia, care ne-a permis această întâlnire.

Ucraineanul păru că apreciază această urmă de umor negru şi izbucni într-un râs enorm.

— Brrravo! lansă el. Chiar că eşti prietenul lui Volodia.

Sigur de el, bărbatul care se hotărâse să-l omoare pe Malko părea mândru de acest joc de-a şoarecele şi pisica. Malko îşi turnă şampanie: trebuia *totuşi* să-şi ascundă teama de moarte.

— Igor, întrebă el, de ce un bărbat ca tine s-a amestecat în această poveste? Ştii bine că Stephan Oswacim este un asasin jalnic, un tip lipsit de interes.

Ucraineanul deschise puţin ochii şi răspunse:

— Nu-mi pasă. Când un prieten îmi cere un serviciu, o fac. Uite, Volodia m-a rugat să te primesc, iar eu te-am primit ca pe un prinţ: cu cea mai bună votcă a mea, cu cea mai bună şampanie, cel mai bun caviar şi, dacă ai fi dorit-o pe micuţa porumbiţă Aliona, ea ţi-ar fi supt-o. Ai fi făcut dragoste cu ea sau i-ai fi tras-o în fund…

În mod categoric acesta persista în umorul negru… El continuă:

— Vezi tu, ai fi putut fi mort înainte să fi atins solul acestei încăperi. Dar eu îl respect pe Volodia. N-ar fi fost convenabil.

— Dar totuşi mă vei omorî, obiectă Malko.

Ucraineanul făcu un gest decepţionat.

— Da. Pentru că un alt *prieten* mi-a cerut-o. Un prieten foarte

influent, căruia nu pot să-i spun nu. Nu-mi pasă de ce vrea aşa. E problema lui… Haide, să nu mai vorbim despre asta. Să profităm de viaţă.

La Olimpiadele de umor negru, ar fi luat medalia de aur. Malko se întrebă o clipă dacă să nu-l lovească cu o sticlă în cap şi să-l ameţească şi să încerce să fugă… Dar Igor Baikal care, ca pisicile, simţea pericolul, lăsă să-i scape:

— *Dobre*. Am o cină în seara asta. Terminăm butelia asta şi facem ceea ce trebuie.

De data asta tonul lui nu mai era glumeţ… Malko îşi spuse că nu-i mai rămase mult timp. Igor Baikal se scutură şi se ridică în picioare în jacuzzi, după care ieşi din apă. Apoi apăsă pe un buton, oprind jeturile de apă caldă. Pe urmă se întoarse spre Malko şi zise cu o voce egală:

— *Davai*.

*

* *

Cu dinţii strânşi, Tatiana Mihailova se întoarse pe bulevardul Sadova care o lua, rectiliniu, de-a lungul localităţii Osogorki. Toţi oligarhii îşi construiseră case în această zonă. Numai că erau zeci de case înconjurate de pereţi înalţi tăiaţi de porţi protejate de proiectoare şi camere de supraveghere. Niciun nume, nici măcar interfoane şi nici intrări pentru pietoni. De altminteri, Tatiana nu întâlnise niciunul. Pe kilometri întregi se vedea acelaşi peisaj. Numai că erau zeci de case înconjurate de pereţi înalţi. După ce fusese păcălită de maşina care venise după Malko, tânăra rusoaică reacţionase repede: dacă lucrurile se derulau în acest fel, însemna că Malko se afla în pericol. Îi telefonă lui Vladimir Şevcenko şi îi explică situaţia. Acesta o trimise imediat la biroul pe care-l conservase într-o aripă a hotelului *Ukrainia*. Tatiana ieşise de acolo cu o valiză ce conţinea material cu care să se apere şi cheia unui Mercedes SLK garat în parcarea hotelului.

Trebui apoi să dea zeci de telefoane ca să afle că Igor Baikal poseda o casă de vacanţă undeva în Osogorki, pe bulevardul Sadova.

Fără alte detalii.

După ce parcurse kilometri întregi fără să reuşească să repereze

casa lui Igor Baikal printre proprietăţile care semănau toate, ajunse la extremitatea sudică a bulevardului Sadova.

Tocmai făcea stânga-mprejur când zări o luminiţă, primul semn de viaţă de la începutul periplului ei. O *produkti [băcănie]* puţin mai retrasă faţă de şosea. Tatiana parcă în faţă şi intră în magazin. Bătrânul din spatele tejghelei, cu o şapcă învechită din piele pe cap, bombăni ceva şi aruncă o privire admirativă zibelinei de la *Revillon*.

— *Dobrevece!* lansă Tatiana. Sunt aşteptată la Igor Baikal, dar nu reuşesc să-i găsesc casa. Puteţi să-mi spuneţi unde se află?

Privirea bătrânului deveni neîncrezătoare.

— Nu ai telefonul lui?

— *Niet*.

Luă în faţă un caiet şi începu să-l răsfoiască, mormăind:

— Aşteaptă, porumbiţo! îl am pe aici pe undeva. Eu îi livrez toate legumele. Vor veni ei aici după tine. A, iată-l!

Puse mâna pe telefon, când Tatiana îi ordonă cu o voce calmă:

— Nu telefona! Spune-mi *doar unde* se află casa.

Bătrânul cu şapcă se opri, examinând-o pe vizitatoarea lui. Cu o mână în buzunarul hainei de blană, Tatiana puse pe tejghea o bancnotă de cincizeci de grivne şi insistă surâzând:

— Spune-mi doar unde se află casa. Voi merge singură până acolo.

Băcanul privi bancnota, întinse mâna spre ea, apoi se opri.

— Nu trebuie să-i spui că ştii de la mine, o rugă el cu o voce înspăimântată. Nu-i plac oamenii indiscreţi.

— Nu-i voi spune nimic! promise Tatiana.

Băcanul luă bancnota şi lansă, foarte repede, ca şi cum ar fi dezvăluit un secret de stat:

— E la numărul 123–127 pe Sadova, la cinci kilometri de aici. Pe dreapta când mergi spre nord. O poartă albastră. Dacă eşti aşteptată, sună de două ori din claxon când ajungi în faţa porţii. E semnalul pentru a deschide poarta, ceea ce fac şi eu când le livrez marfă.

— *Spasiba!* îi mulţumi Tatiana, ieşind din magazin.

Din câţiva paşi ajunse la maşină şi se aşeză la volan, când, prinsă brusc de un presentiment, se întoarse.

Prin vitrina băcăniei îl văzu pe bătrân cu telefonul în mână, care forma cu grijă număr cu număr. N-a avut timp să termine. Tatiana se

năpusti înăuntru scoţând un pistolet din buzunarul hainei de blană. Cu mâna întinsă, aţinti capul băcanului şi apăsă pe trăgaci atunci când acesta ridică ochii spre ea. Glonţul penetră chiar pe sub ochiul stâng. Timp de o fracţiune de secundă rămase încremenit, apoi îi scăpă telefonul din mână şi căzu după tejghea.

Tatiana Mihailova se aplecă şi, aproape atingându-l, îi mai trase un glonţ în cap.

Ajunse apoi la SLK, binecuvântând că anticipase gestul acestui stupid de băcan. Ca să se pună bine cu Igor Baikal, îşi pierduse prosteşte viaţa. Tatiana nu regreta nicio clipă gestul ei. Unica şansă de a-i veni în ajutor lui Malko, dacă mai era încă timp, era să apară pe nepregătite. Dacă ar fi fost anunţat de venirea ei, Igor Baikal nu i-ar fi lăsat nicio şansă să-l salveze. Nici măcar n-ar fi putut să intre în casă.

Făcu stânga-mprejur şi o luă încet pe bulevardul Sadova până când farurile ei luminară un panou albastru plantat pe marginea drumului care indica „Nr. 123–127”. După zece metri era o poartă de aceeaşi culoare inserată între doi pereţi făcuţi din plăci mari de beton, care nu atrăgeau în mod special atenţia. Două camere de supraveghere instalate de-o parte şi de alta a porţii pe piloni fixaţi pe perete permiteau să se vadă cine se prezenta la poartă.

Tatiana nici măcar nu încetini, continuând să meargă în direcţia Kievului. După doi kilometri se întoarse şi îşi reluă drumul pe bulevardul Sadova spre sud. Atunci când se va opri în faţa casei lui Igor Baikal, va fi obligatoriu observată de camere. Prin urmare era mai prudent să pară că vine dinspre Kiev.

Câteva minute mai târziu, farurile ei luminau poarta albastră. Ea încetini, opri în faţă şi claxonă de două ori în semn de avertisment, pregătită să bage în marşarier. Dacă nu îi deschideau poarta, va încerca să o forţeze. N-avea timp să meargă să caute ajutoare la Kiev.

Tatiana începu să numere. La şase, poarta începu să culiseze silenţioasă. Ea trebui să se forţeze să intre uşor pe proprietate şi să se parcheze lângă celelalte maşini, zărind în stânga ei o gheretă din sticlă în care se afla cu siguranţă paznicul care îi deschisese poarta. Acesta ieşi fără să se grăbească şi o interpelă.

— Cum vă numiţi?

Tatiana înaintă spre el.

— Tatiana Mihailova, zise ea. Conduceţi-mă la Igor Baikal.

— Trebuie să-l anunţ mai întâi, răspunse paznicul.

Acesta se întorcea spre gheretă atunci când ea îi apăsă ţeava pistoletului în spate.

— Vreau să-i fac o surpriză, îl anunţă ea. Condu-mă acolo unde este.

*

* *

— Anatoli! Niko! *Za rabote!*

Două matahale apărură la intrarea în camera în care se aflau Malko şi gazda lui. Îmbrăcat tot în halatul de baie, Igor Baikal nu mai surâdea.

Malko ieşise şi el din jacuzzi şi, maşinal, îşi pusese halatul de baie. Se simţea rece ca un bloc de granit, lucid, cu exact un vârf de panică viscerală pe care spera să şi-l stăpânească până în ultima secundă. Igor Baikal nu precizase maniera în care se gândise să se debaraseze de el, dar metoda descrisă de Vladimir Şevcenko părea verosimilă. Îl vor îneca într-o cuvă cu votcă. Pentru el, care aprecia atât de mult această băutură, era o ironie a sorţii… Mii de gânduri i se tamponau în cap. Încerca să-şi spună că avusese o viaţă frumoasă şi că există un sfârşit în toate, fără să reuşească însă să se convingă. Cele două matahale înaintau spre el.

— *Dosvidania*, lansă Igor Baikal. Îi voi spune lui Volodia că ai fi fost un bun cazac.

Vocea lui era obosită şi indiferentă. Cu pasul lui greoi se îndepărtă spre uşa ce dădea pe culoar, după ce le făcu un semn celor doi executori.

Timp de câteva secunde, Malko rămase încremenit, căutând disperat un mijloc să scape din mâinile sorţii.

În zadar.

Anatoli şi Niko îl încadrară şi îl prinseră fiecare de câte o mână, întorcându-i-le la spate. Apoi îl luară pe sus, o procedură predată la KGB şi în serviciile asociate, cunoscută sub numele de poziţia „în aripi de pui”. Curbat în două, cu faţa întoarsă spre sol, Malko fu cât pe ce să leşine de durerea care îi ardea muşchii umerilor.

Cei doi bărbaţi care îl încadrau nu erau simpli executanţi. Urmaseră o pregătire specială într-unul din nenumăratele servicii subjugate de KGB. Reuşi să-şi reia suflul şi să se ridice puţin, cu preţul unui efort supraüman. Cei doi agresori ai lui îl trăgeau pe coridorul rece care i se păru interminabil, până la o uşă din fier vopsită în verde. Unul dintre cei doi bărbaţi o deschise cu o lovitură de picior, împingându-l pe Malko înăuntru.

Descoperi atunci o sală imensă de o sută de metri lungime, luminată cu proiectoare fixate pe grinzile din plafon. Cuve imense care trebuiau să conţină în jur de zece mii de litri de lichid erau aliniate de-a lungul peretelui din stânga, legate între ele prin ţevi împletite. Jgheaburi din zinc acopereau pereţii de jur-împrejur. Cei doi bărbaţi îl traseră până la cea de-a treia cuvă şi îi lăsară mâinile în jos, fără a-i da drumul la încheieturi. Malko putu să citească panoul fixat pe peretele cuvei. Era vorba de votcă intrată în 14 februarie 2004 şi cuva conţinea nouă mii opt sute de litri.

O scară metalică permitea să se ajungă deasupra cuvei.

— Haide, suie-te pe scară! lansă Anatoli.

Trase violent de gulerul halatului de baie al lui Malko care, într-o clipită, se trezi în slip. Cel de-al doilea bărbat îi lansă atunci:

— Sau te urci de bunăvoie pe schelă şi totul se va petrece gentil sau te ameţim.

Scosese un pistolet automat pe care îl ţinea de ţeavă. Amuţit prin instinctul de conservare, Malko îşi spuse că întotdeauna câteva secunde de viaţă erau bune. Tremura, temperatura nedepăşind câteva grade peste zero. Apucă barele scării şi începu să se ridice de-a lungul cuvei.

— *Dobre!* bombăni Anatoli, pregătit să urce în spatele lui.

Malko se afla aproape la jumătatea drumului atunci când uşa se izbi violent de perete. Se întoarse şi ceea ce văzu făcu să-i sară pulsul la două sute de bătăi într-o fracţiune de secundă.

Igor Baikal intrase în încăpere, mergând cu spatele!

Explicaţia acestei atitudini stranii era simplă: Tatiana Mihailova, cu braţul întins, apăsa pe fruntea lui ţeava unui pistolet automat, forţându-l să meargă cu spatele.

*
* *

Igor Baikal îşi înghiţea neputincios furia. Dăduse nas în nas cu Tatiana Mihailova pe culoarul ce ducea spre camera lui. N-avusese nicio posibilitate să-i scape. Arma aţintită asupra capului său şi privirea glacială a răpitoarei rusoaice nu-l incitau deloc la discuţii în contradictoriu. Cu creierul făcut zob, nu reuşea să înţeleagă cum reuşise ea să pătrundă în casa lui…

Cu coada ochiului, el fotografia scena şi îşi reţinu un suspin de uşurare. „Invitatul” lui era încă viu! În caz contrar, era sigur că femeia care îl ameninţa cu pistoletul i-ar fi bubuit craniul într-o clipită. Timp de câteva secunde nimeni nu mişcă. Malko, prins de scară, cu cele două gărzi de corp şi cuplul straniu Igor Baikal–Tatiana, înţepeniţi într-un balet inert. Apoi rusoaica lansă sec:

— Spune-le acestor indivizi să se îndepărteze şi să se întindă pe burtă. *Bistro. [Repede!]*

Cu o voce acră, Igor Baikal lansă ca din culise:

— Anatoli! Niko! Faceţi ce spune.

Docili, cei doi bărbaţi se îndepărtară de Malko şi se întinseră pe jos. Malko coborî scara, îşi puse halatul de baie şi se îndreptă spre Tatiana, care ţinea încă ţeava pistoletului presată de fruntea lui Igor Baikal. Malko văzu arătătorul rusoaicei crispându-se pe detenta armei.

— Aşteaptă! îi lansă el.

Tatiana întoarse uşor capul spre el.

— Vrei să o faci tu?

Igor Baikal aştepta, ca înşurubat de sol, palid, tetanizat.

— Nu, zise Malko. Vom pleca pur şi simplu.

O licărire de neînţelegere trecu prin pupilele Tatianei, dar ea nu comentă.

— *Haraşo*.

Ea se deplasă, ajungând în spatele lui Igor Baikal şi centră ţeava pistoletului în ceafa acestuia. O foarte uşoară presiune şi ucraineanul se puse în mişcare ca un automat bine reglat. Alungiţi pe sol, Anatoli şi Niko nu încercară să mişte nici din urechi pentru a nu provoca moartea patronului lor. Malko, ajuns în salonul cu jacuzzi îşi luă hainele şi se îmbrăcă rapid sub privirea neagră de furie a lui Igor

Baikal şi îşi recuperă Glockul căruia îi puse şi încărcătorul la loc. Se apropie apoi de ucrainean. În mod ciudat, nu dovedea nici cea mai mică ură în ceea ce-l privea, chiar dacă ar fi putut să-l forţeze să plonjeze în cuva de votcă sau pur şi simplu să-i tragă un glonţ în cap. Dar n-avea niciuna din aceste dorinţe.

— Igor, zise el, continuând să-l tutuiască. Îţi mulţumesc pentru primirea ta. Mi-ai dat informaţia pe care o căutam şi un excelent caviar.

Igor Baikal îi aruncă o privire piezişă, nevenindu-i să creadă.

— *Ne pizdi!* Trage-mi un glonţ în cap şi încetează cu teatrul.

În mod vizibil nu credea că Malko îl va menaja. Bine înfipt pe cele două picioare groase, cu umerii puţin căzuţi, dar cu vocea clară şi privirea semeaţă, îşi aştepta moartea.

— *Davai!* concluzionă Malko. Condu-ne.

Docil, ucraineanul începu să meargă spre intrarea în casă, Malko încheind de data asta plutonul. Atunci când ajunseră în parcare, zări un bărbat în picioare lângă ghereta din sticlă de unde se comanda deschiderea porţii.

— Deschide-le, îi aruncă Igor Baikal.

Paznicul o zbughi în gheretă şi, după câteva secunde, poarta începu să culiseze silenţioasă pe şine. Malko se aşeză la volanul Mercedesului SLK şi Tatiana îl însoţi, ţinând încă arma aţintită asupra lui Igor Baikal. Chiar instalat în maşină, prin geamul deschis, ea continua să-l ameninţe. Malko ieşi cu spatele. Igor Baikal, cu mâinile în buzunarele halatului de baie, îi privi dispărând, impasibil.

*
*   *

Numai după câteva sute de metri creierul lui Malko începu să funcţioneze din nou normal. Îşi aruncă privirea pe limbile luminoase ale ceasului lui Breitling. Era aproape ora nouă seara. Se simţea gol.

— Cum ai reuşit să intri? o întrebă el pe Tatiana.

Ea îi explică.

— Îi voi spune lui Volodia că eşti formidabilă, zise el impresionat de îndrăzneala tinerei femei.

În sfârşit începea să-şi revină.

Igor Baikal ar trebui să se arunce pe telefon după plecarea lui. Îi va fi totuşi greu să-i explice lui Oleg Budinok de ce livrase numele lui către CIA. Trebuia în prezent să situeze acest nou-venit în complotul contra lui Viktor Iuscenko.

Graţie ascultărilor puse în mişcare de Donald Redstone, spera să obţină identitatea celui care ordonase moartea lui. Chiar dacă se simţea golit, cu nervii întinşi la maxim, Malko nu regreta această seară. Care, fără Tatiana, s-ar fi terminat rău pentru el.

— Ai ajuns la timp, îi spuse el tinerei femei.

— Dacă aş fi ajuns prea târziu, zise ea fără cea mai mică umbră de emoţie în glas, Volodia m-ar fi omorât.

Malko îşi spuse că Oleg Budinok va petrece una din cele mai rele nopţi.

Capitolul XIV

— *Pajolsk! Pajolsk! [Vă rog! Vă rog!]* Nu vreau să mor!

Acroşat cu amândouă mâinile de marginea cuvei nr. 3, cu corpul complet plonjat în votcă, bărbatul care îi deschisese poarta Tatianei îl implora pe Igor Baikal. Acesta, îmbrăcat, stătea în picioare pe pasarela îngustă ce înconjura cuva şi, cu o lovitură de călcâi, îi zdrobi mâna dreaptă a victimei. Dezechilibrat, bărbatul scăpă sub suprafaţa lichidului. Igor Baikal profită de asta pentru a-i slăbi şi cealaltă mână, mârâind furios:

— Moudak!

Cu un efort suprauman, victima lui reuşi să-şi scoată capul din votcă. Cu gura plină de alcool, avu un acces de tuse după care căută să găsească o priză, dar Igor Baikal se aplecă şi-l apăsă pe cap, ţinându-l cu putere de păr. Celălalt făcu câteva gesturi spasmodice, apoi încetă brusc să mai mişte.

Igor Baikal se ridică, privind corpul scufundându-se uşor în cei nouă mii de litri de votcă. Uşurat, începu să coboare scara, ştiind bine, în străfundul lui, că portarul nu comisese decât o greşeală minoră. Cu atât mai rău pentru el, căci Igor Baikal avea nevoie să-şi descarce nervii pe cineva.

După ce ajunse din nou în salon, începu să reflecteze, blestemând impulsul pe care-l avusese de a se confesa agentului CIA. După cum spune un proverb arab: „Cuvântul pe care nu-l pronunţi este sclavul tău, cel pe care l-ai pronunţat devine stăpânul tău.” Igor Baikal ar fi avut două posibilităţi: să nu spună nimic sau să-i mărturisească adevărul lui Oleg Budinok. Sau mai curând dublul adevăr. Căci, în afară da faptul că a trădat un secret bine păzit, a eşuat în misiunea cu care fusese încredinţat. Şi asta risca să aibă consecinţe serioase…

În final, îşi luă curajul cu amândouă mâinile şi formă numărul lui Oleg Budinok.

Astfel vor fi doi care vor petrece o noapte mizerabilă.

*

* *

Alungit pe pat, Malko asculta la radio o melodie lentă ucraineană cântată de nişte voci cristaline. Tatiana, după ce-l lăsase la *Premier Palace*, plecase să se întâlnească cu prietenii de-ai lui Vladimir Şevcenko. Malko lăsase doar un mesaj pe robotul lui Donald Redstone, dându-i întâlnire a doua zi dimineaţă.

Din cauza vodcii şi a şampaniei băute în compania lui Igor Baikal, avea capul cam greu, dar gândurile i se articulau clar. Cu cât treceau mai multe ore, cu atât pericolul parcurs devenea mai abstract. Totuşi, fără intervenţia Tatianei, ar fi fost acum pus la macerat într-o cuvă cu votcă.

Din conversaţia lui cu Igor Baikal, extrase un lucru cert: complotiştii anti-Iuscenko erau siguri că vor scăpa nepedepsiţi. Nicio clipă, un bărbat ca Igor Baikal nu şi-ar fi pus poziţia şi averea în joc dacă s-ar fi gândit că se expune vreunui risc. Ori, în acest sfârşit de decembrie 2004, date fiind sondajele şi situaţia politică, totul îl indica pe Viktor Iuscenko ca viitor preşedinte al Ucrainei. Care nu se va feri să „facă curat” odată ales, deci să se răzbune folosind puterea legii. Vizibil, Igor Baikal nu examina această eventualitate! Atitudinea lui nu avea decât o explicaţie: era sigur că Viktor Iuscenko nu va fi preşedinte.

Deci, un al doilea atentat era prevăzut contra candidatului. Ceea ce părea imposibil, având în vedere precauţiile luate de serviciul lui de

securitate. El nu se va deplasa de acum înainte decât înconjurat de o duzină de gărzi de corp, niciuna din deplasările lui nu va fi dezvăluită înainte şi el nu va face greşeala să mănânce dintr-o farfurie netestată. Bineînţeles că Malko ştia că nu putea fi cineva protejat sută la sută. Dar era vorba de o perioadă foarte scurtă, în timpul căreia garda lui apropiată îşi va dubla vigilenţa.

Concluzia era evidentă: „cekiştii” nu renunţaseră la ideea de a-l elimina. Ori toţi cei care erau implicaţi până acum în complot – Roman Marciuk, Stephan Oswacim, *ex-berkutii* şi chiar şi Igor Baikal – erau subalterni, nu conceptori. Nici Malko şi nici americanii nu l-au identificat pe bărbatul care dirija conspiraţia contra lui Iuscenko, cel care organizase deja tentativa de otrăvire şi care comandase lichidarea, cu o ferocitate incredibilă, a tuturor oamenilor prin care se putea ajunge până la el. Asta îi amintea lui Malko de atentatele din Moscova din septembrie 1999, cele două atentate care cauzaseră trei sute de morţi făcând să explodeze două imobile de pe strada Guranova. Atentatele fuseseră atunci atribuite de către Vladimir Putin grupărilor armate cecene, ceea ce permisese declanşarea celui de-al doilea război cecen. Dar, după mai multe zile, apăruse că membrii FSB au fost implicaţi în aceste atentate.

O comisie de anchetă a Dumei şi-a început munca. Condusă de doi deputaţi, Serghei Iuscenko şi Iuri Şetşekotşkin.

În aprilie 2003, primul fusese ucis în faţa domiciliului lui cu o rafală de Kalaşnikov trasă de un necunoscut, negăsit niciodată.

După trei luni, celălalt membru al comisiei de anchetă era spitalizat într-un spital moscovit unde decedă, după spusele medicilor, în urma unei alergii fulgerătoare…

O tânără femeie, Aliona Morezova, era convinsă de implicarea FSB-ului în aceste dispariţii. Ameninţată de nişte necunoscuţi misterioşi, plecă în Statele Unite în 2003, unde fusese primită, fapt excepţional, ca refugiată politic. În luna octombrie a aceluiaşi an, avocatul ei, Michel Trepaskine, care încerca să adune probe privind implicarea FSB-ului în aceste atentate, fusese aruncat după gratii şi, după un proces cu uşile închise, condamnat la patru ani de închisoare pentru „divulgare de secrete de stat”. Puţin după încarcerarea lui, aflase că unii codeţinuţi ai lui primiseră ordin să-l omoare şi el făcuse în aşa fel

încât să se ştie afară.

Au fost exact aceleaşi metode ca cele practicate în afacerea Iuscenko. Deci, probabil că erau aceiaşi „sponsori" care păreau siguri că vor ajunge la capăt – împiedicându-l pe Viktor Iuscenko să devină preşedintele Ucrainei – în ciuda primului lor eşec. Astfel, bătălia lui Malko era departe de a fi terminată. Din păcate nu vedea absolut deloc de unde putea veni următoarea lovitură…

Adormi cu aceste gânduri deprimante.

*

* *

— Oleg Budinok! Sunteţi sigur de nume?

Donald Redstone, stupefiat îl fixa pe Malko cu o îndoială atât de marcată că era aproape de râs. Acesta nu putu decât să repete.

— Este numele pe care mi l-a dat Igor Baikal. În momentul în care era convins că nu voi ieşi viu din casa lui. Deci n-avea niciun motiv să mintă. De ce sunteţi atât de surprins?

— Oleg Budinok este şeful administraţiei prezidenţiale a lui Leonid Kucima, lăsă să-i cadă americanului. Unul dintre oamenii cei mai influenţi din Ucraina. Se spune că e foarte ataşat Rusiei.

Un înger trecu, bătând din aripi, spre est. Malko se gândi imediat la ascultarea telefonului.

— Mă gândesc că Igor Baikal l-a sunat pe Oleg Budinok după plecarea mea.

— Vom afla foarte repede, zise şeful agenţiei. Aştept dintr-un minut în altul darea de seamă a ascultărilor de ieri seară de pe mobilul lui Igor Baikal. Bineînţeles că nu vom şti decât numerele apelate, nu şi conţinutul conversaţiilor. Cât timp aşteptăm, beţi o cafea.

Timp de aproape o jumătate de oră, îşi omorâră timpul vorbind baliverne. Până în momentul în care John Muffin, adjunctul homosexual al lui Donald Redstone, bătu la uşă, arborând un surâs triumfător. Puse un dosar pe masă şi anunţă:

— Donald! E foarte interesant!

El deschise dosarul, scoţând o pagină plină cu numere şi adnotări.

— Iată. La ora 21 şi 42 de minute, Igor Baikal a sunat la 0665 495 1106. Conversaţia a durat mai puţin de treizeci de secunde. Probabil

că a lăsat un mesaj. După o jumătate de oră, numărul 0665 495 1106 l-a sunat înapoi. De data asta, conversaţia a durat şaptesprezece minute şi treizeci şi patru de secunde. Între timp, centrul nostru de ascultare a „legat” acest număr, care a sunat la un număr de mobil rusesc: 903 562 8734. Din nefericire, e imposibil de localizat acest ultim număr.

Malko îşi simţi pulsul sărindu-i vertiginos. Avea impresia că făcuse un pas de uriaş! Numărul rusesc trebuia să fie cel al organizatorului întregii operaţiuni. Evident, principala misiune care rămânea de făcut era să-l identifice.

— Trebuie neapărat să verificăm dacă 0665 495 1106 este mobilul lui Oleg Baikal, zise el.

— Aşteptaţi! Asta nu e totul, reluă John Muffin. 0665 495 1106, imediat după conversaţia cu Igor Baikal, a sunat la un alt număr de mobil ucrainean: 044 539 2109.

Donald Redstone părea că stă pe cărbuni fierbinţi.

— Doar Evgheni Cervanienko ne poate spune, graţie relaţiilor lui la Kievstar, cui corespunde acest număr de mobil. Îi trimit imediat un mesaj.

— Bine, concluzionă Malko. Mă întorc la hotel.

Tatiana Mihailova trebuia să se întrebe unde plecase, de fapt, Malko.

*

*   *

Malko privea cum cade o ploaie fină care se transforma puţin câte puţin în lapoviţă când îi sună telefonul mobil. Recunoscu imediat vocea gravă a lui Evgheni Cervanienko, responsabilul securităţii lui Viktor Iuscenko.

— Puteţi să treceţi pe la mine? îl întrebă el.

— Bineînţeles, acceptă Malko. Vin acum.

— *Tak*.

Aruncă o privire către ceasul Breitling. Cervanienko se mişcase repede: era de-abia ora trei. O sună pe Tatiana, care aştepta instrucţiunile în camera ei. Ar fi fost o excelentă „baby-sitter”. Aseară îşi dovedise determinarea. Se întâlniră în *lobby* şi ea se urcă la volanul

Mercedesului SLK.

După douăzeci de minute intrau la sediul „revoluţiei portocalii”, unde mişunau tot timpul voluntari şi membri ai „Fiilor Ucrainei libere”, cu brasardele lor portocalii. Malko o prezentă pe Tatiana lui Evgheni Cervanienko şi acesta nu pierdu timpul, citind de pe o foaie aflată pe biroul lui.

— Primul număr, zise el, este cel al lui Oleg Budinok, şeful administraţiei prezidenţiale. El este efectiv în legătură cu Igor Baikal, deci nu e de mirare că l-a sunat.

Malko rămase mut: în acest stadiu nici nu-i mai venea să vorbească de legătura Baikal–Budinok–Oswacim.

— Şi al doilea, cel apelat de Budinok? întrebă el.

— 044 539 2109? Este al unui oarecare Anatoli Girka. Un fost membru al forţelor speciale SBU, Gheparzii. Este nu de mult timp una din gărzile de corp ale lui Igor Baikal.

— Cum interpretaţi acest apel?

Evgheni Cervanienko se strâmbă.

— Nu ştiu. Poate că acest Anatoli Girka este în slujba lui Budinok şi îi serveşte drept informator. Nu putem decât să facem ipoteze. Budinok şi Baikal sunt legaţi în mai multe feluri, de multă vreme.

— Mulţumesc, spuse Malko. Continui ancheta şi vă ţin la curent.

Doar pe drumul de întoarcere spre ambasada americană Malko avu o iluminare. Totul se suda perfect. Îşi scoase telefonul şi formă numărul lui Igor Baikal. Ucraineanul răspunse aproape imediat.

— Igor, zise Malko, după ce fu recunoscut. Eu nu sunt ranchiunos. Cred că îţi voi face un mare serviciu. Doar că trebuie să ne întâlnim. Foarte repede. E în interesul tău.

Igor Baikal scoase un fel de muget de elefant resemnat şi sceptic.

— De ce aş face-o?

— E în interesul tău, insistă Malko. O *razborka [demontare]*, dacă vrei…

— *Haraşo*, suspină ucraineanul.

— Ne întâlnim la *Premier Palace* peste o oră, sugeră Malko.

— *Niet*. Eu nu plec de acasă. Vino aici dacă vrei.

Tonul era definitiv şi Malko înţelese că nu-l va face să-şi schimbe părerea.

— *Dobre*, concluzionă el. Vin eu la Osogorki.

O anunţă puţin mai târziu pe Tatiana:

— Ne întoarcem la Igor Baikal.

Pe aceasta n-o tulbură vestea.

— *Dobre!* Ar fi trebuit să-l fi lichidat ieri. Ne-ar fi scutit de un drum inutil.

— Nu merg acolo ca să-l lichidez, preciză Malko. Dar ar fi mai bine să fim prudenţi, mergând acolo.

— Mai vin şi alţi oameni cu noi? întrebă rusoaica.

— Nu.

— *Dobre*.

Ea opri maşina, coborî, deschise portbagajul, apoi reveni cu un obiect gros, învelit într-o cuvertură, pe care îl puse pe bancheta din spate.

— Ce este? o întrebă Malko.

— O Pulimiot. Mi-a fost împrumutată.

O puşcă-mitralieră din Armata Roşie dotată cu un încărcător de cincizeci şi două de cartuşe. Lângă, Glockul lui Malko părea un tanc. În timp ce rulau de-a lungul râului Dniepr, Malko îl sună pe Donald Redstone, confirmând cu cuvinte acoperite identitatea telefonului mobil apelat de Igor Baikal. Şi îl anunţă pe american că era în drum spre el, după ce-l anunţase pe acesta că merge acolo!

— De ce vă aruncaţi din nou în gura lupului? se răsculă şeful agenţiei. Ieri-seară, acest tip voia să vă omoare. Cu siguranţă că nu şi-a schimbat părerea până astăzi.

— Astăzi, zise Malko, sunt organizat. Şi dacă merg la el, este dintr-un motiv serios pe care nu-l pot aborda la telefon cu el. În plus, Tatiana este cu mine.

— *Take care!* îl sfătui americanul.

*

*   *

Malko se sui la volanul Mercedesului SLK şi nu mai aveau decât trei kilometri până la casa lui Igor Baikal. Tatiana se întoarse şi luă de pe bancheta din spate Pulimiotul cu încărcător cu tot. Armă chiulasa şi, cu puşca-mitralieră pe genunchi, aştepta liniştită. Ajunşi în faţa porţii

albastre, Malko claxonă de două ori. De partea cealaltă a peretelui, se zărea acoperişul plat şi verzui al casei şi partea de sus a pereţilor zugrăviţi în ocru.

Poarta începu să culiseze. Imediat Tatiana coborî, cu Pulimiotul la şold, şi se poziţionă în spatele maşinii. Malko trase maşina în mijlocul parcării. Nu se vedea nimeni, doar portarul în ghereta lui din sticlă. Nu semăna cu cel de aseară… Tatiana, cu arma la şold, scruta nervoasă împrejurimile casei. Bărbatul ieşi din gheretă şi îi lansă lui Malko:

— *Dobredin*. *Pan* Baikal vă aşteaptă. Intraţi şi urmaţi culoarul.

Malko îi urmă instrucţiunile, refăcând parcursul de aseară.

Tatiana mergea în faţa lui, cu degetul pe trăgaciul Pulimiotului. La capătul unui culoar lung, dădură într-o încăpere rotundă. Lustra ce atârna de atriul de cincisprezece metri era aprinsă, reflectând auriul fotoliilor false Ludovic XV.

Malko deschise uşa ce dădea în salon. Încăperea era goală. Brusc, o uşă din fundul camerei se deschise şi apăru Anatoli, cel care se pregătise aseară să-l înece pe Malko în cuva cu votcă. Acesta se opri brusc. Tatiana aţintea asupra lui puşca-mitralieră.

— Unde este Igor Baikal? întrebă Malko. Am întâlnire cu el.

Anatoli privi Pulimiotul, apoi pe Malko şi din nou puşca-mitralieră.

— În camera lui, zise el cu o voce plată. Îşi face siesta.

— Îl vom întrerupe. *Davai*.

Fără să spună vreun cuvânt, Anatoli făcu stânga-mprejur şi ei îl urmară pe un culoar cu tapet mov cu gravuri foarte frumoase din secolul al XVIII-lea, uşor erotice. Bătu apoi la o uşă înălţată cu lambriuri. Neprimind niciun răspuns, după câteva clipe se întoarse spre ei.

— Nu răspunde. Probabil că doarme.

Mirat, Malko îl dădu la o parte şi răsuci mânerul uşii, care se deschise. Anatoli păru îngrozit. Cu o voce nesigură, bâigui:

— E furios când e trezit din somn.

— Îl voi trezi, totuşi, îl asigură Malko.

Tatiana se întoarse uşor, aţintind puşca-mitralieră asupra gărzii de corp.

— Dă-te puţin înapoi, zise ea pe un ton sec.

Celălalt, lichefiat, se trase pe lângă perete. O rafală a Pulimiotului l-ar fi tăiat în două.

Camera era scufundată într-un semi-întuneric, dar Malko distingea foarte bine o formă alungită pe pat. Se apropie şi se opri brusc. Nimeni nu risca să-l trezească pe Igor Baikal. Un glonţ tras deasupra urechii îi traversase capul dintr-o parte în alta, murdărind urechea de sânge şi de materie cervicală.

*

* *

Malko se aplecă şi flutură mâna prin faţa mortului. Încă era cald. Zări sub cearceafuri un pistolet, probabil un Tokarev, pe care Igor Baikal îl ţinea încă între degete. Faţa lui părea foarte calmă. Morţii sunt întotdeauna calmi.

Aproape de el, pus pe măsuţa de căpătâi, văzu un telefon mobil, placat cu aur, pe care-l băgă în buzunar înainte să meargă spre Tatiana. Aceasta îl ţinea încă la respect pe Anatoli, care lăsă ochii în jos în faţa lui Malko.

— Ştiaţi că s-a omorât? întrebă acesta din urmă.

Celălalt înclină tăcut capul şi bâigui:

— Am vrut să-l anunţ de sosirea voastră şi l-am găsit aşa. S-a sinucis.

Malko era confuz. Igor Baikal n-avea profilul de sinucigaş.

— Veniţi în cameră, îi ordonă el.

Anatoli îl urmă, cu Tatiana pe urmele lor.

Malko luă mobilul lui, consultă agenda şi formă un număr. Imediat se auzi o muzică veselă de la Anatoli, care tresări, dar nu scoase telefonul din buzunar.

— Răspunde, Anatoli, îl sfătui amabil Malko.

Garda de corp scoase mobilul şi îl duse la ureche. Ca să audă vocea lui Malko, plantat la doi metri de el…

— Te numeşti Anatoli Girka?

— *Tak, tak*, răspunse garda de corp.

— Ai armă?

— *Tak*.

— Scoate-o încet.

Garda de corp se supuse, scoţând un Makarov de la centură. O puse pe mochetă, fără să-l scape pe Malko din ochi.

— *Haraşo*, Anatoli, aprobă acesta din urmă. Acum dă-mi telefonul mobil.

Garda de corp i-l întinse şi Malko îl luă şi se apropie de el.

— Anatoli, zise el, tu l-ai „sinucis” pe patronul tău, Igor Baikal. Din ordinul lui Oleg Budinok. Îl anunţasem pe Igor că vin să-l văd. Mă gândesc că el a avut proasta inspiraţie să-l sune pe Budinok, care te-a sunat imediat. Aşa cum a făcut şi ieri-seară. El a înţeles că Igor Baikal reprezenta un risc, şi atunci ţi-a dat ordin să-l omori. Ceea ce ai şi făcut, probabil, cu propriul lui pistolet. El nu avea încredere în tine.

Anatoli Girka deveni puţin mai sigur. Îi aruncă lui Malko o privire răutăcioasă.

— Astea sunt prostii. N-am făcut nimic.

— Tatiana, lansă Malko, doboară-l!

Ţeava puştii-mitralieră se roti uşor spre Anatoli. Într-o fracţiune de secundă se schimbă la faţă şi bâigui:

— *Niet! Niet! Pajolsk!*

— Atunci, zise Malko, îl vei suna pe Budinok şi îi vei spune că ordinul a fost executat.

Şi îi întinse telefonul lui mobil. Îngrozit, Anatoli Girka formă numărul cu un deget nesigur. De îndată ce comunicarea fu stabilită, acesta repetă fraza dictată de Malko şi întrerupse comunicaţia.

— Ai văzut? remarcă Malko. Ştii pe dinafară numărul lui Budinok.

Anatoli Girka se descompuse la faţă, înţelegând că fusese păcălit. Malko întinse mâna.

— Dă-mi înapoi telefonul.

Celălalt i-l întinse fără să ezite.

— *Dobre*. Anatoli, ai de ales între două soluţii: eu plec şi tu rămâi aici. Anunţi *Milicija* de sinuciderea patronului tău. Dar nu pariez nicio copeică pe tine. Cineva te va „sinucide” foarte repede. Din păcate, Oleg Budinok ştie că ai fost imprudent. Dar asta e problema ta. Poate că va fi cel mai bun prieten al tău cel care îţi va trage un glonţ în ceafă.

Stupefiat, Anatoli Girka părea transformat într-o statuie de sare.

— Mai e o soluţie, continuă Malko: vii cu mine şi cooperezi. După

părerea mea, este singura şansă să-ţi salvezi viaţa.

Îi făcu apoi semn Tatianei şi ieşiră din camera în care zăcea Igor Baikal, victima propriei lui imprudenţe. Nu ajunseseră încă la jumătatea culoarului, că auziră paşi în urma lor. Anatoli Girka fugea după ei.

Malko jubila în interior. Pentru prima oară de la sosirea lui la Kiev, marca un punct. Contraatacul începea în sfârşit. Şi funcţiona, tăind, una din zalele de la lanţul Diavolului.

Se instalară toţi trei în SLK, Anatoli Girka în spate, şi nu scoaseră niciun cuvânt până la ambasada americană unde merseră direct la biroul lui Donald Redstone.

Şeful agenţiei, surprins, îl privi insistent pe Anatoli Girka.

— Cine este?

— Anatoli Girka. A fost una din gărzile de corp a lui Igor Baikal. I-a tras un glonţ în cap acum aproximativ o oră. Din ordinul lui Oleg Budinok. Vă va explica el toate astea.

Se aplecă şi luă de pe biroul americanului un *Yellow Pad* şi un stilou ceramic pe care le puse în faţa ucraineanului.

— Anatoli, vei povesti toate astea în scris.

Cum garda de corp ezita să se pună pe treabă, Malko îl apostrofă:

— Dacă ţi-ai schimbat părerea, eşti liber să ieşi din acest birou, dar ştii ce te aşteaptă.

După un prelung oftat, Anatoli Girka începu să scrie sârguincios.

Capitolul XV

Nikolai Zabotin nu luase nici măcar cina şi dormise foarte prost. Cu cât se apropia data de 26 decembrie, cu atât dificultăţile se îngrămădeau. Se întreba cum ajunsese oare agentul CIA până la Igor Baikal. Pe deasupra, cum putuse să scape din capcana pe care i-o întinsese. Desigur, Igor Baikal nu ştia de Nikolai Zabotin, găzduirea lui Stephan Oswacim fiindu-i cerută de Oleg Budinok, unul din membrii cei mai activi din „reţeaua” Zabotin. Totuşi, simplul fapt că americanii ajunseră la Igor Baikal era neliniştitor. Soneria unuia din telefoanele mobile puse pe birou deranjă gândurile lui Nikolai

Zabotin. Rusul răspunse pe obişnuitul lui ton neutru. Fu agresat imediat de vocea încordată a lui Oleg Budinok.

— Am fost obligat să ordon eliminarea imbecilului de Igor! anunţă şeful administraţiei prezidenţiale.

Rusul simţi cum i se face părul măciucă. Această linie nu era securizată. I-o tăie interlocutorului lui.

— Cred că ar fi mai bine să ne vedem, sugeră el. La locul obişnuit. Peste o oră.

— Într-o oră, aprobă Oleg Budinok.

Locul stabilit era o parcare în cartierul Pokol, întotdeauna pustiu şi uşor de supravegheat. Nikolai Zabotin îşi spuse că era obligat ca de acum să-şi schimbe toate telefoanele mobile. Americanii excelaseră dintotdeauna în ascultări. Ca şi ruşii. Mental, făcu bilanţul. Forţa lui de atac se diminua văzând cu ochii, îi mai rămaseră trei din foştii *berkuti* recrutaţi de colonelul Gorodnaia, care i se supuneau trup şi suflet. Din păcate Stephan Oswacim nu mai era acolo ca să le transmită ordinele. În realitate, Nikolai Zabotin nu mai avea nevoie de susţinătorii ucraineni pentru ultima fază a operaţiunii lui, în afară de un obiectiv precis: să-l elimine pe agentul CIA care dădea târcoale prea aproape, după părerea lui, în jurul operaţiunilor.

Ori, două tentative eşuaseră deja. Mai întâi cu polonezul, apoi cu Igor Baikal. Pentru acesta din urmă, care nu fusese prevăzută, Nikolai Zabotin interacţionase simplu la penetrarea reţelei lui. Era puţin lucru în comparaţie cu ceea ce realizase la Kiev în vremurile fericite ale Uniunii Sovietice…

Nikolai Zabotin ieşi din birou încuind cu grijă uşa şi coborî în parcarea ambasadei ca să ia o maşină Lada anonimă, înmatriculată pe numele unei societăţi de construcţii la care ruşii aveau acţiuni. Rulând pe străzile prost luminate ale Kievului, se întreba de ce Oleg Budinok decisese să-l lichideze pe vechiul lui prieten, Igor Baikal, în ciuda multiplelor legături, politice, financiare şi personale, care îi uneau. În orice caz, acţiunea agentului CIA, Malko Linge, era cauza.

*

* *

Anatoli Girka era epuizat. Cu capul în mâini, moţăia lângă masa pe

care redactase confesiunea care fu imediat încuiată într-un seif de Donald Redstone. Acesta făcuse o copie pentru Malko. Ezita încă asupra modului în care să folosească aceste mărturisiri. Erau dinamită curată. Să se folosească de ele risca să declanşeze o reacţie în lanţ incontrolabilă.

Anatoli Girka se trezi speriat şi întrebă cu o voce patetică:

— Ce voi face?

— Vă voi pune la dispoziţie o cameră în care veţi putea rămâne cât timp doriţi, replică imediat şeful agenţiei. Mâine veţi semna un formular de cerere de azil politic pentru Statele Unite pe care o voi trimite Departamentului de Stat cu un aviz favorabil. Cât timp aşteptaţi răspunsul, beneficiaţi de programul de protecţie al martorilor aflaţi în pericol. Acesta se referă la tentativa de omor asupra persoanei domnului Malko Linge.

Ucraineanul nu păru să înţeleagă decât cuvântul „cameră”. Se clătină, năucit. Donald Redstone o chemă pe secretară ca să-l conducă pe asasinul lui Igor Baikal în aripa ambasadei rezervată diplomaţilor în trecere şi se întoarse spre Malko.

— Aveţi vreo idee cum am putea folosi aceste mărturisiri?

— Da, zise imediat Malko. Voi încerca să-l zdruncin pe Oleg Budinok. Îl voi informa, sprijinindu-mă pe probe, de existenţa acestei confesiuni care îl acuză. Este punctul de plecare, altfel nu voi reuşi nici măcar să intru în contact cu el.

— Cum vei face să îi parvină această informaţie? E delicat…

— Mă gândesc că Irina Murray ar putea să i-o pună direct în mâini… Trebuie să folosim pe cineva absolut de încredere.

Americanul sări ca ars.

— Şi dacă?…

Malko îl linişti cu un surâs.

— Nu cred că Oleg Budinok o va ataca în localurile administraţiei prezidenţiale. Şi apoi, după ce va citi mărturia lui Anatoli Girka va fi mult mai circumspect. Îi voi propune această misiune Irinei în seara asta. Fără să-i forţez mâna, bineînţeles.

— N-o faceţi să-şi asume niciun risc, îi recomandă Donald Redstone. Îi voi spune chiar eu.

Odată şedinţa terminată, o sună pe Irina pe telefonul mobil. Malko

asistă la conversaţie. Şeful agenţiei vorbi de propunerea pe care avea să i-o facă Malko, dar că ea nu era, sub nicio formă, obligată să accepte…

— Vă aşteaptă la ora nouă la *Premier Palace*, concluzionă americanul.

*

* *

Malko se opri la intrarea în holul mic. Ca două tigroaice gata să se sfâşie, Irina Murray şi Tatiana Mihailova, îmbrăcată în zibelina de Revillon, stăteau faţă în faţă, de o parte şi de alta a unei măsuţe. Irina, modestă, purta eterna ei haină din piele neagră, lăsând să se vadă puloverul albastru strâns pe corp şi o fustă neagră crăpată pe-o parte. Bineînţeles că avea ciorapi negri sclipitori şi cizme cu tocuri ascuţite. Zărindu-l pe Malko, Tatiana se ridică şi veni spre el, arborând un surâs carnasier.

— Coboram când am auzit-o întrebând de tine la recepţie. Am vrut să mă informez…

În mod vizibil, dacă ar fi putut s-o prindă în cuie pe Irina Murray de masă, ca pe o cucuvea prinsă pe o uşă de fermă, ar fi fost fericită. Un simplul reflex posesiv al femeii, de altminteri. Căci ea nu dovedea niciun sentiment pentru Malko.

— Irina este o colaboratoare de la ambasadă. Ea lucrează şi pentru afacerea noastră. De altfel, am o întâlnire de afaceri cu ea, chiar acum.

Tatiana Mihailova îi adresă un surâs glacial tinerei ucrainence.

— *Dobrevece*. Vă las.

Ea se îndepărtă în direcţia ascensorului şi Irina îl întrebă indiferentă Malko:

— E şarmantă şi foarte sexy. Este o mai veche prietenă de-a ta?

Nicio modulare a vocii… Frumoasă ţinută.

— Este asistenta prietenului meu, Vladimir Şevcenko, care mi-a trimis-o în ajutor. Ieri mi-a salvat viaţa. Fără ea, m-aş fi macerat acum într-o cuvă cu votcă.

— Ştiu, zise Irina. Donald m-a pus la curent, dar nu ştiam că ea a intervenit.

— Bine, concluzionă Malko. Înainte să mergem la cină, vreau să-ţi arăt ceva.

Ea îl urmă în lift.

Abia intrată în cameră, Irina îşi scoase mantoul. Malko avu impresia că sânii ei îi săreau în figură. Dintr-odată nu-şi mai dorea să deschidă seiful electronic ascuns în dulap ca să ia confesiunea lui Anatoli Girka. Avea impresia că fusese inundat de o rază foarte fierbinte de soare. Se apropie de Irina şi îi puse mâna pe şolduri, simţind imediat jartelele. Acest simplu contact îl făcu să-i explodeze neuronii. Toată voinţa pe care şi-o pusese să nu fie înecat aseară se transformă într-o bulă de energie cuibărită în scobitura pântecelui său.

Aproape brutal, o împinse pe Irina spre birou, îi ridică puloverul şi îi prinse cu mâinile sânii strânşi într-un sutien din dantelă neagră.

Irina reacţionă imediat, descheind nasturii la cămaşa lui Malko, mângâindu-l cu degetele de la piept la vintre. Fără să-l dezbrace, îşi strecură o mână într-un buzunar al pantalonilor şi îi prinse sexul încă închis. Mormăi de plăcere simţind erecţia mărindu-se sub degetele ei.

— Hmmm, e bine!

Malko era pe punctul de a-i da jos slipul, de-a lungul ciorapilor care îi strângeau coapsele pline. Simţind sexul Irinei inundat sub degetele lui, strigă de excitare. Era dorinţa în stadiu pur, o pulsiune reciprocă ce spulbera totul. Irina eliberă membrul încordat, întorcându-se imediat cu mâinile sprijinite de birou.

— Ia-mă aşa, îi ceru ea. Cu fusta pe mine.

Malko îi ridică fusta peste şolduri, descoperind jartelele ciorapilor, apoi carnea albă a coapselor. Dintr-un singur elan, se înfundă în vintrea ei. Irina, simţindu-se invadată dintr-odată, se cutremură din tot corpul.

Începu să geamă în timp ce Malko o poseda lent, trăgându-se şi înfundându-se de fiecare dată cât mai adânc posibil. Şi apoi, ea se întoarse rapid, smulgându-l din vintre. Malko n-avu timp să protesteze: ea era deja în genunchi, cu mâinile ridicate spre pieptul lui ca într-o rugăciune adresată zeului sex.

Malko o prinse de ceafă, ceea ce era inutil, dar îi smulse Irinei un mormăit de plăcere. Se vedea că adora să se simtă forţată, chiar dacă

era complet fals. Acum îşi dorea să schimbe jocul. Se ridică în picioare şi se aşeză pe colţul biroului, în faţa lui Malko.

Acesta o culcă imediat, desfăcându-i larg picioarele.

— Ah, e bine! delira Irina. Cu picioarele aşa şi cu fusta pe mine.

Poziţia era incomodă şi, din nou, ea se eliberă din îmbrăţişare, împingându-l pe Malko spre unul din fotolii. De îndată ce se aşeză, ea se plasă deasupra lui şi se lăsă să cadă în sexul ridicat al acestuia, înfigându-se dintr-odată până în străfundul vintrei. Malko îi prinse imediat sânii în mâini, răsucindu-le vârfurile, smulgându-i gemete de plăcere. Ea îl călărea cu frenezie, balansându-se din faţă în spate, cu faţa crispată de plăcere.

Când Malko îşi simţi seva ţâşnind din rărunchi, nu-şi putu reţine un strigăt aspru căruia îi răspunse ca un ecou geamătul fermecător al lui Irina. Rămaseră apoi imobili, închegaţi, ca nişte roboţi stricaţi. Până când Irina izbucni într-un râs vesel şi îl îmbrăţişă tandră.

— Oh! *My God!* A fost atât de bine! Sunt udă din cap până-n picioare!

Cu fusta ridicată peste şolduri, picioarele strânse în ciorapi lungi şi negri, pieptul oferit, ieşit din sutien, ea era chiar încarnarea plăcerii. Se smulse într-un final din sexul încă înfipt în vintrea ei, se clătină, îşi ridică slipul şi îşi aranjă fusta şi puloverul. Sprijinită pe birou, cu privirea sclipitoare, îi surâse lui Malko.

— A fost super excitant! Am impresia că am fost violată de un necunoscut… Ca o adevărată târfă. Nu m-am mai simţit aşa. Apropo, voiai să-mi arăţi ceva?

*

*   *

Nu erau decât vreo şase maşini în parcarea din cartierul Pokol, acolo unde Nikolai Zabotin îşi dăduse întâlnire cu Oleg Budinok. Acesta veni pe jos, vizibil nervos, şi se strecură în maşina Lada. Rusul demară imediat, începând să ruleze lent pe străzile pustii şi prost luminate, aruncând frecvent câte o privire în oglinda retrovizoare.

— *Dobre*, zise el. Ce s-a întâmplat?

— *Ameriki* l-a sunat astăzi pe Igor. Voia să se vadă cu el. Igor m-a prevenit imediat. Nu era în apele lui. Mi-a fost teamă că trece în

tabăra lor sau că vorbeşte mai multe. Pentru că aseară i-a dat numele meu acestui tip.

— Ce? Numele dumneavoastră?

Lui Nikolai nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era mai grav decât îşi imaginase. Oleg Budinok îi repetă ceea ce-i mărturisise Igor Baikal. Acesta din urmă, fiind băut rău, se lăsase dus de val, fiind sigur că vizitatorul lui nu va ieşi niciodată viu din casa lui. El concluzionă:

— Când mi-a spus Igor că acest *Ameriki* se întorcea la el, mi-a fost teamă. Una din gărzile lui de corp lucrează pentru mine de mult timp. I-am dat ordin să-l lichideze pe patronul lui.

— Aţi făcut bine, aprobă Nikolai Zabotin, dar trebuie să ne gândim la viitor. Mai întâi, sunteţi sigur de acest Anatoli Girka?

— Îmi datorează mult…

— Nu este suficient, tranşă rusul. Trebuie să aranjaţi lichidarea lui cât mai repede posibil. Convocaţi-l într-un loc sigur pentru a-i mulţumi. Asta nu e tot, adăugă el după un moment de linişte. Din păcate, *Ameriki* ştiu că sunteţi implicat în această poveste. Şi vor face ceva, nu vor sta cu mâinile în sân.

— Ce?

— Nu ştiu nimic, mărturisi rusul, dar trebuie să ne aşteptăm la ce-i mai rău. Pentru moment, nu faceţi nicio mişcare. Mâine, faceţi ce trebuie cu Anatoli. Apoi ţineţi-mă la curent. Dar nu mai vorbiţi niciodată la telefon.

Încetini şi se opri lângă trotuar, după ce aruncă o privire în oglinda retrovizoare să se asigure că strada era pustie.

— Pe curând, zise el simplu.

Oleg Budinok se îndepărtă, încercând să repereze locul. Nu fusese atent la itinerar. Era uşurat că îi vorbise lui Nikolai Zabotin. Dacă într-o zi lucrurile luau o întorsătură proastă, rusul îl va primi în ţara lui.

*

*   *

Din nou, Irina şi Malko se aflau la *Ceaikovski*, în piaţa Bessarabiaska. Sala era aproape goală, cu excepţia unui grup de italieni zgomotoşi.

Irina Murray îi înapoie lui Malko confesiunea lui Anatoli Girka.

— E siderant! concluzionă ea. Dacă un ziar publică hârtia asta, procurorul general va fi obligat să deschidă o anchetă.

— Nu acesta e scopul, observă Malko. Vreau să-i comunic acest document lui Oleg Budinok, ca să-l fac să reacţioneze.

— Va încerca să te omoare…

— Poate că nu. Bănuieşte că originalul este într-un loc sigur, la fel şi autorul textului. Şi poate că nu este sigur sută la sută de înfrângerea lui Viktor Iuscenko… Deci mai e o carte de jucat. Ai putea, mâine dimineaţă, să-i înmânezi personal acest text la preşedinţie?

Irina Murray rămase tăcută câteva clipe, înainte să spună:

— De aceea ai făcut dragoste cu mine…

— Nu, jură Malko. Nu există niciun risc la efectuarea acestui demers. Şi eu nu mă gândeam la asta mai devreme. Dar chiar am nevoie de cineva absolut de încredere pentru a-i înmâna acest document lui Oleg Budinok. Îl voi anunţa înainte, lăsându-i un mesaj pe telefonul lui mobil.

— Bine, voi merge mâine dimineaţă, promise tânăra băgând confesiunea în geantă.

*

* *

Nikolai Zabotin, după ce-l lăsase pe Oleg Budinok, se întoarse la ambasadă unde începuse să trieze numele vechii lui reţele, de pe vremea când fusese detaşat la Kiev. Ultimul incident cu Igor Baikal îl convinsese de un lucru: la patru zile de ultima parte a operaţiunii lui, nu putea să-şi permită să-l lase pe agentul CIA să continue să scormonească. Din păcate nu putea să încredinţeze eliminarea lui unuia din *ex-berkuti*. Era o treabă prea sofisticată pentru ei. Cât despre colonelul Gorodnaia, îşi petrecuse toată viaţa în birouri… După ce trecu cu atenţie în revistă toate numele foştilor colaboratori, reţinu în final unul: Aleksandr Peremogi. Avea exact profilul pe care îl căuta. Doar că, oare mai era în viaţă? Nikolai Zabotin nu ştia. Singura modalitate de a afla era de a se duce la domiciliul lui, dacă nu se mutase între timp.

Luând din nou Lada anonimă, plecă şi se parcă în faţa unui mic scuar. Imobilul era încă acolo. Verifică pe fişa lui codul de la uşa de la

intrare şi îl formă. Miracol: după opt ani, nu se schimbase! Ceea ce era bine cu aparatura sovietică, era că fusese construită pentru eternitate! Scara puţea a varză, mizerie şi urină. La primul etaj, aprinse o luminiţă ca să repereze uşa căutată şi sună. Se auzi o mişcare în casă, apoi o voce întrebă prin uşă:

— *Şto? [Cine este?]*

— Nikolai, răspunse rusul.

— Nikolai Zabotin!

În interior se lăsă o linişte lungă de uimire, apoi zgomotul cheii în uşă şi Nikolai Zabotin văzu ivindu-se un cap zbârlit, cu o faţă nerasă şi ochi care clipeau în spatele unor ochelari mari. Surprins, Aleksandr Peremogi contempla bărbatul ivit din trecutul lui. Murmură ca pentru sine:

— Nikolai! Te-ai întors!

Deschise maşinal uşa şi rusul se strecură în interiorul apartamentului încărcat de cărţi, gravuri, mărfuri de ocazie indescriptibile, apoi ajunse într-un salon ce dădea direct într-o bucătărie minusculă, mobilată cu un divan retapiţat cu o ţesătură bălţată, o masă din lemn şi câteva scaune. Se simţea sărăcia în toate astea. Fostul agent SBU se pare că nu avea o pensie prea mare.

— Vrei ceai, Nikolai?

Aleksandr Peremogi se agita deja în bucătărie. Nikolai Zabotin se aşeză pe un scaun din plastic, puţin trist. Aleksandr Peremogi adusese mari servicii Uniunii Sovietice. Astăzi era uitat, şters…

Fostul agent SBU reveni cu un ceainic şi două ceşti de o curăţenie îndoielnică, scuzându-se cu un surâs.

— N-am nici măcar o votcă să bem…

Nikolai Zabotin ridică ceaşca lui cu ceai.

— *Nicevo!* Pentru prietenia noastră.

Băură puţin din ceaiul călâi şi chior. Rusul îşi plonjă privirea în cea a fostului lui companion de luptă şi întrebă:

— Nu ţi-ai schimbat opinia de-a lungul timpului? Mai eşti prietenul nostru? Prietenul Rusiei?

— Da! Da! răspunse imediat Aleksandr Peremogi. Când îl văd pe ticălosul acela de Iuscenko care încearcă să ia ţara ca s-o vândă la *Ameriki*, mă doare sufletul.

Aleksandr Peremogi era de origine din Dniepropetrovsk, marele oraş minier rusofon din est. Familia lui lucra în mină şi el singur putuse să studieze şi să intre apoi în SBU. Cu bastonul lui de mareşal. Vorbele lui ajunseră direct la sufletul lui Nikolai Zabotin. Era fascinant să reactivezi astfel un vechi mecanism, care se repunea în mişcare fără probleme. Brusc, fu mândru de ceea ce făcea: a lupta pentru ca Rusia lui Vladimir Putin să fie întotdeauna mare şi puternică. Comunismul nu fusese decât un mijloc de a-şi întinde puterea. Regimul dispăru, dar lupta continua.

— Aleksandr, întrebă Nikolai Zabotin, ţi-ar place să mă ajuţi să lupt împotriva acestor *Ameriki?*

Celălalt tresări vexat.

— Evident! Ce trebuie să fac?

— Ceva ce făceai şi înainte, făcu calm rusul. Numai că acum este mai riscant. Dar participi la istoria Rusiei. Este pentru *rodina* pentru patrie.

Aleksandr Peremogi îşi ridică privirea obosită cu o determinare care îl reîncălzi pe rus.

— Spune-mi pe cine şi unde şi furnizează-mi materialul. N-am nimic.

Nikolai Zabotin bău puţin din ceai, care acum îi păru delicios.

Găsise pe cineva de încredere ca să elimine firul de nisip care îi gripa operaţiunea. Acest Malko Linge care i-a dat atât de mult de furcă în câteva zile.

Capitolul XVI

Oleg Budinok reluă pentru a treia oară textul pe care tânăra femeie blondă, răpitoare i-l înmânase. Graţie insistenţei ei surâzătoare, reuşise să treacă de toate filtrele care-i protejau biroul lui somptuos de la administraţia prezidenţială. De-abia îşi terminase misiunea că şi dispăru. Citise depoziţia lui Anatoli Girka cu o furie crescândă, apoi deznădejdea îl copleşi.

Oare cum putuse acest tip frustrat, care avusese cinstea de a fi retribuit în secret de influentul şef al administraţiei prezidenţiale, să-l

trădeze? Fusese cât pe ce să-l sune pe bărbatul care îl anunţase de vizita blondei şi care avea numărul lui de mobil, dar se abţinu. Ce să-i spună?

Dacă ar fi fost publicată, confesiunea lui Anatoli Girka ar fi fost un dezastru. Oleg Budinok ar fi negat, dar partizanii lui Viktor Iuscenko s-ar fi dezlănţuit. La fel şi prietenii lui Igor Baikal. Trebuia cu orice preţ să-i ceară sfatul mentorului lui. Formă numărul lui Nikolai Zabotin. Fără succes. Obţinea doar un mesaj de robot care spunea că numărul fusese deconectat… După ce se înverşunase, înţelese dintr-odată adevărul: rusul îşi scosese telefonul din circuit. N-avu timp să se enerveze, căci după un minut sună telefonul lui şi vocea rusului întrebă:

— Aţi încercat să mă sunaţi?

Oleg Budinok l-ar fi îmbrăţişat.

— Da. Sunt noutăţi.

— Perfect, vă voi suna în seara asta.

În ciuda conciziei lui, mesajul îi ridică moralul. Cel puţin Zabotin nu-l lăsase baltă. Era încă cufundat într-o meditaţie sumbră, când un număr necunoscut se afişă pe ecranul telefonului lui mobil.

— Oleg Budinok?

— *Tak*.

— Eu sunt cel care a trimis-o la dumneavoastră pe femeia aceea blondă, azi dimineaţă. Cred că aţi avut timp să citiţi documentul pe care vi l-a înmânat…

— Este un fals! Un fals grosier! izbucni ucraineanul. În primul rând, cine sunteţi?

— Vă voi spune când ne vom întâlni. Dar să ştiţi că nu e vorba de un fals. Alaltăieri l-aţi sunat pe Anatoli Girka, seara târziu. I-aţi promis o recompensă de o sută de mii de grivne ca să-şi omoare patronul înainte de sosirea mea. El s-a supus.

După o linişte prelungită, Oleg Budinok întrebă:

— Ce doriţi?

— Să vă vin în ajutor. Dacă doriţi să mă întâlniţi, sunaţi-mă. *Dosvidania*.

Oleg Budinok bătu cu pumnul în birou, făcând să zboare hârtiile care erau înşirate pe el. Pe urmă luă o butelie de Defender „vechi de 5

ani” din bar şi îşi turnă un pahar mare pe care-l bău dintr-o înghiţitură. Alcoolul îi topi în parte bulgărele care îi stătea în gât, dar nu-i calmă furia.

Atâta timp cât nu vorbea cu Nikolai Zabotin, nu putea să ridice niciun deget.

*

* *

Se vorbea mult de moartea lui Igor Baikal în ziarele ucrainene. Unul din angajaţii lui povestea că auzise un foc de armă provenind din camera lui, dar că el nu se impacientase. Nimeni nu credea în suicid. Jurnaliştii evocau poveşti obscure legate de bani şi de un război între producătorii de votcă. Medicul legist n-a pus nicio problemă pentru eliberarea permisului de înhumare şi văduva lui Igor Baikal a cerut să se conserve în amintire pistoletul cu care se omorâse.

Donald Redstone îl privi pe Malko, preocupat.

— Vă gândiţi că va accepta? întrebă el, gândindu-se la Oleg Budinok.

— Atâta timp cât Vasiliev rămâne procuror general al Ucrainei, replică Malko, nu va deschide un proces, dar dacă Iuscenko câştigă, are un dosar solid contra lui Budinok cu mărturia lui Anatoli Girka.

— V-a fixat întâlnirea?

— Nu încă, dar sunt sigur că va suna.

Donald Redstone privi calendarul de pe birou.

— Suntem în 23. Nu ne rămâne prea mult timp ca să demascăm un nou complot. Ziua de 26 va fi ziua cea mai periculoasă. Viktor Iuscenko va fi obligat să se arate în public, să străbată grămezi de oameni.

— Ştiu, admise Malko. Sper că Oleg Budinok se va înmuia repede, dar eu nu pot să-l forţez. Este inconvenientul şantajului. Dacă ne jucăm cărţile şi îl doborâm, se termină totul. Ori noi nu căutăm să facem în aşa fel încât Oleg Budinok să fie inculpat, ci să-l întoarcem de partea noastră.

— OK, concluzionă Donald Redstone. Să ne ţinem degetele încrucişate.

Malko se decise să-i facă o vizită lui Evgheni Cervanienko,

responsabilul securităţii lui Viktor Iuscenko. Şi el trebuia să fie intrigat de moartea lui Igor Baikal. Malko n-avea intenţia să-i vorbească de manipularea montată contra lui Oleg Budinok. Ucraineanul ar fi fost prea tentat să-l atace public pe acesta din urmă.

*

* *

— Oleg, sunt eu. Ne vedem la „clădirea verde” la ora şase. *Haraşo*?

— *Haraşo!* aprobă uşurat şeful administraţiei prezidenţiale.

„Clădirea verde” era parcul dintre clădirea roşie şi cea galbenă a universităţii Taras Şevcenko. Numele fusese dat de elevi ai universităţii care, atunci când chiuleau, se întâlneau în parcul supranumit „clădirea verde”. Seara, odată cu lăsarea frigului, nu întâlneai acolo nici măcar o pisică. Oleg Budinok îşi privi ceasul: ora cinci şi jumătate. Avea timp să ajungă la fix. Băgând în buzunarul mantoului din piele un pistolet Tokarev, îi spuse secretarei:

— Pe mâine. Spune-i lui Piotr că nu mai am nevoie de el.

Se sui la volanul unui Mercedes 500, proprietate personală, şi se avântă în trafic. Din precauţie parcă maşina suficient de departe pe Volodimirskaya şi se întoarse pe jos. Parcul era pustiu. Nu se vedea nici măcar vreun localnic plimbând căţelul. Oleg Budinok se opri la picioarele statuii lui Taras Şevcenko. În afară de zgomotul îndepărtat al maşinilor, liniştea era absolută. După douăzeci de minute, era îngheţat şi furios. Vocea din spatele lui îl făcu să tresară.

— Oleg! N-ai îngheţat?

El se întoarse brusc. Nikolai Zabotin îi surâdea, încotoşmănit într-un mantou negru. Rusul se scuză imediat de întârziere.

— Am verificat dacă nu te-a urmărit cineva. Mi-a luat ceva timp. Să vedem, care sunt ultimele noutăţi? Să ne plimbăm, astfel nu vom sări în ochi.

Oleg Budinok povesti despre vizita blondei şi ceea ce urmase. Îi fu greu să mărturisească că fusese trădat de Anatoli Girka.

— Ce să fac? întrebă el. Dacă această confesiune este făcută publică, urmările vor fi foarte grave. Chiar dacă neg totul.

— Poate că a fost o greşeală lichidarea lui Igor Baikal, zise gânditor Nikolai Zabotin. Chiar şi după eşecul lui. Mă gândesc că n-ar fi vorbit.

Începu să ningă şi un vânt rece le biciuia faţa.

— Dar acum ce să fac? întrebă pe un ton aproape implorator Oleg Budinok. Acest tip vrea să ne întâlnim.

— Ei bine, cred că este un lucru excelent.

Ochii lui Zabotin scânteiau de satisfacţie. În câteva secunde, măsurase profitul pe care-l putea trage din acest nou eşec, în aparenţă catastrofal. Oleg Budinok îl privi, stupefiat.

— Găseşti asta ca fiind bine?

Rusul zâmbi.

— Ştii să te joci cu eşecul, Oleg? Vom face o superbă răsturnare de situaţie. Ce i-ai spus acelui *Ameriki?*

— Nimic. Trebuie să-l sun.

— Ceea ce vei şi face…

În timpul în care-i explică planul lui, ajunseră la pas pe bulevardul Volodimirskaia. Nikolai Zabotin se plantă în faţa şefului administraţiei prezidenţiale şi îl întrebă:

— Ai înţeles?

— *Tak*.

— Ne vom întâlni poimâine aici. În seara de Crăciun. La aceeaşi oră. După aceea, îţi vei putea petrece seara în familie.

În Ucraina, se sărbătorea Crăciunul, căci jumătatea ţării era de stil vechi. Vitrinele debordau de jucării şi de ghirlande. Rusul îi strânse îndelung mâna lui Oleg Budinok.

— Vom câştiga! zise el. Încă un mic efort. Dar ceea ce vei face tu este foarte important.

Se despărţiră şi Oleg Budinok aproape fugi până la maşină. Această vreme îi amintea de Siberia, unde petrecuse câţiva ani şi unde temperatura cobora uneori la minus 45 de grade.

*

* *

Aleksandr Peremogi, instalat la barul de la parterul hotelului *Premier Palace*, bău o înghiţitură din ceai şi luă din nou ziarul. Vizita lui Nikolai Zabotin îi redăduse gustul de viaţă. Plecând, rusul îi lăsase un plic cu zece mii de grivne, o sumă importantă pentru pensionarul de la SBU, cu scopul de a-şi acoperi primele cheltuieli. Aleksandr

Peremogi îşi cumpărase imediat o haină din piele, cizme şi o şapcă, atât cât să fie prezentabil. Apoi se lansase în recunoaşterea ţintei lui. *Premier Palace* prezenta multe inconveniente: era un hotel mic unde puteai fi reperat cu uşurinţă. *Lobby*-ul era minuscul, sub privirea permanentă a angajaţilor de la recepţie. Singura, ambasada Malaieziei, situată la etajul cinci, permitea accederea la etajele superioare dacă nu locuiai în hotel.

Ceea ce era şi cazul lui Aleksandr Peremogi.

Decise deci să abordeze o metodă foarte simplă: să se arate cât mai des posibil, până când oamenii din hotel ajungeau să se obişnuiască cu prezenţa lui. Mai întâi la barul de la parter. Avantaj: chiar de cealaltă parte a palierului se găsea clubul de fitness. Cei care nu locuiau în hotel aveau acces, prin intermediul unui permis de intrare.

În douăzeci şi patru de ore, Aleksandr Peremogi nu reuşise să-şi zărească ţinta, dar nu se grăbea. Deja se simţea în largul lui în acest hotel de lux. Un pensionar liniştit, cu ceva bani, venind aici să-şi bea ceaiul şi să citească ziarele. Inofensiv. Închise ziarul, îşi luă haina pe el şi ieşi din bar, după ce îl salutase politicos pe barman. Aproape se izbi de o blondă splendidă cu privirea dură, care îl depăşi în viteză.

„Ia te uită, îşi zise el, şi aici sunt târfe."

Înainte să plece, împinse uşa ce dădea în clubul de fitness şi îi adresă un surâs angajatei.

— Cât costă să faci o saună? întrebă el. O dată pe săptămână. Pare plăcut aici.

— Cincizeci de grivne, îl anunţă angajata. Cel mai bine este seara, căci atunci niciodată nu e prea multă lume.

Aleksandr Peremogi îi mulţumi şi ieşi. De acum, fata îl cunoştea. Poate că asta îi va servi vreodată. Rămâneau încă multe lucruri de explorat înainte să fie gata să dea lovitura. N-ar avea o a doua şansă şi timpul îi era limitat.

*

*   *

Telefonul mobil sună la ora zece şi zece minute. Era bărbatul căruia îi trimisese confesiunea. Oleg Budinok lansă, ursuz:

— Ce doriţi?

— V-am spus. Să vă întâlnesc.

Ucraineanul se făcu că ezită şi, într-un final, răspunse:

— *Haraşo*. La intrarea în Muzeul Războiului, de pe Peşerska Uliţa. Astăzi, la ora cinci.

— *Haraşo*, aprobă Malko. Oleg, atenţie, căci nu vin ca inamic. Este o *razborka*.

Surprins că interlocutorul cunoştea acest termen, tipic ucrainean, Oleg Budinok întrebă:

— Sunteţi ucrainean?

— Nu, dar vă cunosc ţara. Deci la ora cinci. Sper că această întâlnire va permite să fie aplanate dificultăţile noastre.

Oleg Budinok bombăni un răspuns neinteligibil. *Razborka* se termina cel mai adesea într-o baie de sânge, nu într-o baie de votcă şi de îmbrăţişări.

Capitolul XVII

Malko se angajă pe banda din dreapta şi încetini atunci când zări panoul care indica: Muzeul Naţional al Istoriei Marelui Război Patriotic. Circulaţia pe bulevardul Drujbi-Narodiv în direcţia podului Patona era atât de densă în acest ajun de Crăciun, că fu cât pe ce să rateze ramificaţia. Se făcuse aproape întuneric şi oamenii se grăbeau să ajungă acasă, de cealaltă parte a fluviului. Lângă el, Tatiana Mihailova – cu puşca-mitralieră Pulimiot pe genunchi –, stătea tăcută. Ea insistase să-l însoţească pe Malko.

— Acest ticălos de Budinok sigur a uneltit ceva, afirmase ea.

Era greu să gândeşti contrariul. La ultima lui *razborka,* cu ani în urmă, în inima pădurii Cernobîl, Malko fusese cât pe ce să-şi lase pielea. Ucrainenii erau brutali.

Ieşind de pe pasarelă, dădu într-un drum ce şerpuia prin parcul Peşersk, pe malul râului Dniepr. Drumul urca apoi spre muzeul instalat în mod particular în aer liber. În vârful pantei, Malko zări o maşină cu farurile stinse, parcată în faţa intrării, pe o mică esplanadă. Era un Mercedes 500. Încetini şi, imediat, şoferul celuilalt vehicul semnaliză scurt din faruri.

— El e, zise Malko.

Locul era complet pustiu, muzeul fiind închis la acea oră târzie. Întreg Kievul se pregătea de Crăciun. Malko opri la vreo douăzeci de metri de celălalt vehicul. Era prea întuneric ca să distingă ceva în interiorul lui. Telefonul lui mobil sună şi recunoscu imediat tonul dogit al directorului administraţiei prezidenţiale.

— Dumneavoastră sunteţi în maşina care a sosit? întrebă Oleg Budinok.

— Da.

— Sunteţi singur?

— *Niet*. Dar dumneavoastră?

— Eu sunt singur. Veniţi încoace.

— *Dobre*.

După ce întrerupse comunicaţia, Malko se întoarse spre Tatiana.

— Merg să mă întâlnesc cu el. Mă acoperi?

Cu faţa tensionată, tânăra încercă să sfredelească întunericul.

— Este periculos, zise ea. Probabil că vrea să vă omoare.

— Este posibil, recunoscu Malko.

— Aşteptaţi!

Armă Pulimiotul şi se întoarse spre el.

— Spuneţi-i că am o Pulimiot. Că la cea mai mică problemă îi ciuruiesc maşina.

Tatiana deschise portiera şi se avântă în întuneric. Malko o văzu aşezându-se pe poziţie în spatele unui zid de un metru înălţime, cu Pulimiotul aţintit asupra Mercedesului 500.

Cu stomacul strâns, ieşi la rândul lui din SLK cu Glockul la centură şi se îndreptă spre celălalt vehicul rugându-se ca această întâlnire să nu fie o capcană. Era foarte frig, dar în interior simţea o agitaţie fierbinte. Zgomotul paşilor lui răsuna puternic în liniştea serii. Ajunse la Mercedesul 500 şi deschise portiera din dreapta.

Nu era decât o singură persoană în maşină, un bărbat cu păr alb, cu trăsăturile greoaie, într-un costum sobru, şi fuma o ţigară. Îl învălui pe Malko cu o privire lungă şi curioasă.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Malko Linge?

— Da.

— De ce voiaţi să ne vedem?

— Vreau să ştiu de ce i-aţi cerut prietenului dumneavoastră, Igor Baikal, să mă omoare. Şi cine v-a cerut acest serviciu. Cum nu ne cunoaştem, nu ar trebui să avem nimic de împărţit.

— Şi dacă refuz, ce se va întâmpla?

— Voi comunica mass-mediei confesiunea lui Anatoli Girka, şi el ar putea să o confirme printr-o mărturie în direct.

— N-am nimic de-a face cu asta, bombăni ucraineanul. Nimeni nu-l va crede…

— Poate, replică Malko, dar celor care au comandat eliminarea mea li se poate face teamă şi veţi putea împărtăşi soarta lui Igor Baikal.

— Uitaţi cine sunt! scuipă Oleg Budinok. Dispun de o protecţie foarte bună care mă pune la adăpost de acest gen de lucruri.

Malko îi adresă un surâs rece.

— Igor Baikal avea şi el gărzi de corp. Cine vă garantează că printre ale dumneavoastră nu există vreuna dispusă să vă trădeze? Din păcate, de îndată ce această poveste va fi făcută publică, pe cât de puternic sunteţi, prietenii vă vor părăsi. Şi bineînţeles că şi preşedintele Kucima. Şi atunci vi se pot întâmpla multe lucruri.

Oleg Budinok rămase tăcut, trăgând din ţigară. Malko îl simţi mai puţin sigur ca discursul lui.

— Bine, zise el, punând o mână pe mânerul portierei. Este alegerea dumneavoastră, dar cred că este o alegere *greşită*.

Deschise portiera şi avea deja un picior pe sol când Oleg Budinok îl strigă.

— Aşteptaţi!

— Da?

— Dacă vă comunic o informaţie crucială, mă lăsaţi în pace?

Malko îşi simţi pulsul ambalându-se. Ca şi cum ar fi tras un nouă la o masă de baccara. Se forţă să nu-şi arate interesul şi întrebă cu o voce neutră:

— Ce informaţie?

— Sunteţi de acord cu propunerea mea? insistă Oleg Budinok, care părea mult mai nesigur pe el.

— Va trebui ca această informaţie să fie *cu adevărat* crucială.

— Este.

— Atunci, daţi-mi-o.
— Pe urmă nu veţi mai avea nevoie de mine. Şi mă lăsaţi în pace.
— Da. Dar grăbiţi-vă.
Oleg Budinok lansă dintr-o suflare:
— Va avea loc o a doua tentativă pentru a-l împiedica pe Viktor Iuscenko să acceadă la preşedinţie.
Malko îşi ascunse satisfacţia. Era ceea ce se gândea de mai multe zile. Mărturisirea lui Oleg Budinok îi confirma ipoteza lui de lucru.
— Organizată de cine? întrebă el.
— Unii membrii SBU la ordinele lui Vladimir Satsiuk.
— E sigur?
— Da.
— De ce îmi spuneţi asta? întrebă uimit Malko. Dacă Ianukovici câştigă, veţi fi la adăpost de toate urmările.
Oleg Budinok păru că ezită. Apoi, după o tăcere lungă, mărturisi:
— Asta n-are nimic de-a face cu Ianukovici, murmură el. Vă fac o propunere. Vă ajut să împiedicaţi acest atentat şi mi-l daţi pe Anatoli Girka şi confesiunea lui.
— Dacă Ianukovici, va câştiga, insistă Malko, n-aveţi nimic de pierdut…
Oleg Budinok întoarse spre el o faţă trasă.
— Nu-mi pasă de politicieni. Nimeni nu trebuie să ştie ce i-am făcut lui Igor Baikal. Are doi fraţi. Dacă află că eu am fost, mă vor omorî oriunde mă voi afla.
Malko nu stătu prea mult pe gânduri. Nici cele mai bune gărzi de corp nu l-ar fi putut proteja pe asasinul lui Igor Baikal.
— De acord, zise el, cu condiţia să mă ajutaţi să dejoc acest atentat.
— *Haraşo*, admise ucraineanul. Veţi fi contactat de un oarecare Aleksei Danilovici. Un nume fals. Este un membru important al SBU. El e la curent cu operaţiunea montată contra lui Viktor Iuscenko. Vă va ajuta să o dejucaţi.
— De ce ar vorbi?
— Nu aprobă acest plan, dar nu ştie cu cine să vorbească. În plus, îmi e dator cu un serviciu.
— Foarte bine, concluzionă Malko. Aştept noutăţi de la Aleksei Danilovici. Dacă totul se petrece bine, nimeni nu va şti niciodată că

dumneavoastră aţi ordonat lichidarea prietenului dumneavoastră Igor Baikal.

Oleg Budinok îl privi cu coada ochiului.

— Dacă Iuscenko este ales, să-i spuneţi că am ajutat şi eu puţin…

Oleg Budinok îşi pregătea viitorul… Malko nu răspunse. Deschise portiera şi plecă în direcţia maşinii lui. Mai destins. Mercedesul 500 al lui Oleg Budinok trecu prin faţa lui şi dispăru. Începuse ultima rundă.

Tatiana Mihailova ieşi, îngheţată în ciuda zibelinei, şi se aruncă în maşină, trântind puşca-mitralieră pe bancheta din spate.

— A fost totul în ordine? întrebă ea.

— Pentru moment, răspunse Malko prudent.

*

* *

— Va trebui prevenit Evgheni Cervanienko, îl sfătui Donald Redstone. Dacă nu o facem şi i se întâmplă ceva lui Viktor Iuscenko, nu ne va ierta niciodată. Şi cei de la Langley nici atât.

— Să-l previn cu ce? obiectă Malko. Iuscenko poartă deja o vestă antiglonţ din Kevlar şi ceramică atunci când este în public… Are douăsprezece gărzi de corp, care nu-l scapă din ochi. Atâta timp cât nu am nimic concret să-l informez, este inutil.

— Mâine este 25 decembrie, remarcă americanul. Mai rămân două zile.

— Nu neapărat. Chiar dacă Iuscenko este ales pe 26 decembrie, poate fi asasinat *după* alegerea lui. S-a întâmplat astfel în Liban. Dacă nu aflu nimic până mâine seară, îl voi avertiza pe Cervanienko.

*

* *

Tatiana Mihailova şi Irina Murray se priveau ca doi căţei gata de harţă, dacă se putea spune aşa. Nevrând s-o lase pe rusoaică singură, Malko se decise să cineze cu amândouă, alegând un restaurant marocan, *Marocano*, neobişnuit în Ucraina, cu câte o narghilea pusă pe fiecare masă. Aşezate cot la cot pe banchetă, cele două femei se străduiau fiecare să fie cât mai seducătoare. Tatiana arbora o rochie bej, suplă ca o mănuşă, un machiaj foarte sumbru, care îi punea în

valoare ochii albaştri, iar Irina era, ca totdeauna, hiper-sexy. Cizme lungi, un pulover mulat pe pieptul ei magnific şi o fustă mini portocalie care te îmbia să te uiţi dedesubt.

După întrevederea lui cu Oleg Budinok, Malko era aproape euforic, dar avea totuşi nevoie de o seară de destindere.

— Dacă am merge la clubul de fitness după cină? sugeră Tatiana. Mi-a fost foarte frig mai devreme…

— De ce nu? întări Irina. Îmi place jacuzzi.

În mod vizibil nu l-ar fi lăsat pe Malko singur cu Tatiana. Era o idee puţin cam ciudată, după cină, dar Malko acceptă.

După o oră, debarcau toţi trei la clubul de fitness, îmbrăcaţi în halate de baie. Clubul era pustiu în această zi de Crăciun. Malko puse în funcţiune jacuzzi, apoi se destinse sub jeturile de apă delicios de calde. Lângă el, Irina îşi scoase sutienul şi sânii ei părură că plutesc pe apă. Tatiana era fascinată.

— Ce sâni frumoşi ai! suspină ea.

Îşi scoase la rândul ei sutienul şi Malko putu să-i admire sânii ascuţiţi şi fermi, mult mai impozanţi ca cei ai Irinei. Cu capul pe spate, aceasta îi luă discret mâna lui Malko şi o puse deasupra coapselor ei deschise, ascunse de bulele de apă. Tatiana, cu ochii pe jumătate închişi, aproape alungită la orizontală, se făcu că nu vede nimic. Dar brusc, Malko simţi un picior punându-se pe slipul lui…

Fiecare din cele două femei părea că nu vede ceea ce făcea cealaltă… Malko se amuza, foarte excitat, dar prezenţa Irinei îl inhiba. Tatiana înţelese că nu-şi va atinge scopul şi Malko simţi brusc piciorul îndepărtându-se de el.

Ea se ridică, îşi puse sutienul şi zise teatral:

— Merg să fac puţină saună.

Irina Murray o urmări din priviri şi spuse amabilă:

— Cred că i-ar fi plăcut să faci dragoste cu ea. Doar pentru a mă oftica. Vrei să o însoţeşti la saună?

— Nu, te vreau pe tine şi asta nu pentru a o oftica pe Tatiana.

Plecară spre ascensoare, înveliţi pudic în halatele lor de baie.

În cabina liftului, Irina îi descheie halatul lui Malko şi începu să-l mângâie, apoi se ghemui şi i-o luă în gură. În această poziţie fu surprinsă când uşa ascensorului se deschise la etajul patru. Irina n-a

avut timp să se ridice. Un cuplu în vârstă aştepta liftul. Femeia făcu ochii mari cu un „Oh!” îngrozit. Liniştită, Irina se ridică, le surâse şi ieşi din cabină, lansându-le un „*Good evening*” extrem de politicos.

*

* *

Aleksandr Peremogi se apropia din ce în ce mai tare de ţinta lui. De acum ştia la ce etaj se afla şi putea să-l identifice, chiar şi de departe. L-a văzut mai întâi cu un pahar de Defender în faţă, la barul *Marocano,* apoi întâlnise trioul la *Premier Palace*, plecând înaintea lor din restaurant. Puţin câte puţin îşi punea planul la punct, cu mai multe variante. Oricum, pentru un motiv pe care nu-l cunoştea, Nikolai Zabotin îi spuse să nu-l lovească mai devreme de poimâine, pe 26. Începea să-şi facă o idee clară de felul în care îşi va îndeplini misiunea. Nikolai Zabotin îi furnizase o mică minune fabricată în laboratoarele din Moscova, pe care Aleksandr Peremogi avusese deja ocazia să o experimenteze pe un câine.

Rezultatul a fost extrem de satisfăcător. Persoana atinsă îşi pierdea cunoştinţa în câteva secunde şi i se oprea inima în cel puţin zece minute. Fără niciun semn exterior de agresiune.

Ideal.

Ieşi din *Premier Palace* şi o luă pe bulevardul Taras Şevcenko ca să ia un autobuz. Chiar dacă dispunea de o sumă importantă de bani, nu se simţea încă în drept să ia din ei ca să ia un taxi. Lux pe care nu şi-l oferea decât în ziua în care îşi încasa pensia, nu în fiecare zi.

*

* *

Era 25 decembrie. Malko se trezi şi privi cerul gri şi apăsător. Încă nu ningea. Dormise foarte rău. Flexibilitatea lui Oleg Budinok – unul dintre bărbaţii cei mai puternici din Ucraina – îl intriga. Teama de a fi descoperit nu explica totul. Ajunse în sala de mese pentru a-şi lua micul dejun cu Tatiana Mihailova, care se îndopa deja cu mezeluri, brânză şi ouă. Oare cum putea să se menţină atât de subţirică, mâncând atât de mult?

— Ce părere ai tu de *razborka?* o întrebă el.

— Ar fi trebuit să-l omorâm, lăsă ea să-i cadă, cu gura plină.

Ea ţinea încă la vechile metode expeditive ale patronului ei.

— Mort nu mă interesează, remarcă Malko. Vreau să văd dacă-şi ţine promisiunea. Anatoli Girka este tot la ambasadă, în siguranţă, şi putem declanşa scandalul când vrem noi… Dar dacă Iuscenko este ales mâine, totul ar deveni inutil.

— Numai dacă nu-l vor omorî după… obiectă Tatiana. Cum au făcut *siloviki*. Ei sunt calmi şi răbdători. *Nitchevo*. Vom vedea.

Telefonul mobil al lui Malko sună, în timp ce el cobora de la masă.

— Mă recunoaşteţi? întrebă Oleg Budinok.

— Da.

— *Dobre*. În seara asta, la ora şase, plimbaţi-vă prin faţa hotelului *Dniepro* din Piaţa Europa. Vă veţi întâlni cu Alexei Danilovici.

Capitolul XVIII

După căderea nopţii, Piaţa Europa era mai puţin sinistră decât la lumina zilei, cu enormul ei cub alb al Casei Ucrainei cu faţa la austera faţadă a hotelului *Dniepro*. Un val de maşini curgea fără încetare de pe strada Volodiskyii Uzviz, urcând pe cheiul râului Dniepr pe colina parcului Kresciatik şi înconjurând piaţa înainte de a pleca în diverse direcţii.

Stând nemişcat pe trotuarul din faţa hotelului *Dniepro*, Malko, îngheţat, fixa distrat, de cealaltă parte a pieţei, cupola ce se ridica din hidoasa clădire albă a fostului muzeu Casa Ucrainei. Tatiana Mihailova se afla în Mercedesul SLK, parcat în faţa hotelului, în mijlocul taxiurilor şi Mercedesurilor cu şofer.

Cu Pulimiotul ei pe genunchi, gata să intervină, căci nimic nu garanta securitatea întâlnirii fixate de Oleg Budinok. În picioare, la marginea trotuarului, Malko constituia o ţintă magnifică pentru răuvoitori. Chiar dacă marele bulevard Kresciatik era blocat la cinci sute de metri mai încolo, în Piaţa Independenţei, de adunarea pro-Iuscenko, mai erau încă trei căi de retragere posibile… În fundul buzunarului de la mantou, Malko strângea mânerul Glockului cu glonţ pe ţeava. De fiecare dată când încetinea o maşină şi se oprea în faţa

hotelului *Dniepro*, îi sărea pulsul brusc.

— *Pan* Malko?

Se întoarse dintr-odată. Doi bărbaţi stăteau în faţa lui, îmbrăcaţi cu paltoane lungi negre, având pe cap şepci, ceea ce era rar întâlnit în Kiev. Aveau feţe comune, dar priviri vii. Stăteau cu mâinile în buzunare.

— Da.

Cel care vorbise îl anunţă simplu:

— Sunt Alexei Danilovici. Vin din partea lui Oleg.

— Vreţi să intrăm în hotelul *Dniepro?* sugeră Malko.

— *Niet*. Preferăm să ne plimbăm cu dumneavoastră.

Îl încadrară şi se angajară pe bulevardul Kresciatik. Din piaţă se auzeau difuzoarele instalate pe Maidan, ce împroşcau muzică şi sloganuri. Malko se întoarse spre interlocutorul lui.

— Aparţineţi de SBU?

— *Tak*.

— Puteţi să mi-o dovediţi?

Fără un cuvânt, Alexei Danilovici scoase din portofel un mic livret cu copertă albastră pe care-l deschise şi i-l vârî sub nas lui Malko, ascunzând numele cu degetul. Era o legitimaţie SBU, care le imita pe cele ale KGB-ului, în afară de culoare – cele de la KGB erau roşii. Al doilea bărbat scoase şi el o legitimaţie identică pe care i-o întinse grăbit.

— Ce aveţi deci să-mi spuneţi? întrebă Malko.

Continuau să înainteze în direcţia Maidanului şi de aici se putea zări pomul uriaş de Crăciun cu luminiţe, înălţat în mijlocul pieţei.

— Am fost însărcinaţi să organizăm un atentat contra candidatului Viktor Iuscenko, anunţă calm interlocutorul lui Malko.

— De către cine?

— Nu sunt autorizat să vă spun asta. Dar această muncă ne displace. Nu ştiam cui să ne adresăm ca să ne sabotăm misiunea, căci n-avem încredere în niciun ucrainean.

— Aţi fi putut anunţa anturajul lui Iuscenko, remarcă Malko. Evgheni Cervanienko este acolo pentru a proteja candidatul…

— Am fi fost obligaţi să ne descoperim şi asta s-ar fi răsfrânt asupra Serviciului, obiectă Alexei Danilovici. Ori noi vrem să protejăm

Serviciul pentru viitor. Este motivul pentru care rămânem anonimi.

— Ce aveţi să-mi spuneţi?

— O echipă de oameni selecţionaţi din rândul Gheparzilor, o unitate specială de la noi, a fost însărcinată să atenteze la viaţa candidatului, mâine, în seara alegerii sale, expuse Alexei Danilovici. Ei vor trece drept militanţi din Doneţk trimişi de Ianukovici.

— Viktor Ianukovici este la curent cu asta?

— Nu, bineînţeles, mai ales că oamenii lui vin aici.

— Care este planul lor?

— Viktor Iuscenko trebuie să ţină un discurs pentru partizanii lui şi pentru presă, la sediul partidului său, în seara alegerii, mâine, duminică 26 decembrie. Ei se vor strecura în acea clădire şi, atunci când va urca pe estradă, îl vor ataca. În acel moment nu va mai fi sub protecţia gărzilor lui de corp care nu vor urca cu el pe podium.

Malko îşi ascunse cu greu scepticismul.

— Presupun că acest loc va fi păzit şi că nu se va intra uşor acolo, obiectă el.

— Ei au un complice înăuntru, replică Alexei Danilovici şi se vor da drept partizani ai lui Iuscenko.

— Este o misiune de suicid…

— Nu neapărat. Au prevăzut o cale de a se replia. Este o operaţiune foarte bine organizată. Cu oameni foarte bine antrenaţi ca *spetnatz [comandouri de elită ruseşti]*. Ei pot să-i taie beregata lui Iuscenko în câteva secunde şi să se evapore în mulţime, profitând de panica provocată de acest atentat.

Ajunseră practic în Piaţa Independenţei. Malko, perplex, se opri şi întrebă:

— E tot ce aveţi să-mi spuneţi?

— Pentru moment. Dar dacă îmi daţi un număr de mobil, vă voi dezvălui alte informaţii, pe măsură ce aflu, atât cât să puteţi să reacţionaţi.

— Şi ce-mi cereţi pentru asta?

— Nimic. Să vă amintiţi de intervenţia noastră şi să-i faceţi să ştie pe cei în drept, preciză cel care tăcuse până atunci. Noi dorim să protejăm Serviciul.

Se opriră la cincizeci de metri de piaţă, acolo unde maşinile,

blocate într-un ambuteiaj, făceau stânga-împrejur.

— Foarte bine, zise Malko. Aveţi aici numărul de mobil: 8044 202 3693. Cum vă voi identifica?

— Daţi-mi o cifră la întâmplare, răspunse bărbatul de la SBU.

— 29, zise Malko.

— Foarte bine. Când vă voi telefona, în afară de numele meu vă voi da şi această cifră. La sfârşitul conversaţiei, îmi comunicaţi altă cifră pentru legătura următoare. *Haraşo?*

— *Haraşo*.

— *Dosvidania*.

Fără să-i strângă mâna, cei doi se îndepărtară de-a lungul pieţei, în direcţia hotelului *Ukrainia*, care domina peisajul mohorât. Lipsea o literă de la firma luminoasă. Malko se pregătea să ajungă înapoi în Piaţa Europa când se trezi cu Tatiana Mihailova, care îi aruncă în treacăt:

— Îi urmăresc.

Apoi îl depăşi şi se pierdu în mulţime. Malko, odată ajuns în Piaţa Europa, chemă un taxi ca să îl ducă la ambasada americană unde se găsea Donald Redstone, în mod excepţional, în acea zi de Crăciun, zi liberă în principiu.

*

* *

— De data asta trebuie să-l prevenim pe Evgheni Cervanienko, insistă Donald Redstone. El ne va spune dacă această poveste este verosimilă.

— Să aşteptăm să se întoarcă Tatiana, sugeră Malko. Ca să ştim mai multe despre aceşti doi bărbaţi.

În aşteptarea ei, băură un ceai infam. În această ţară consacrată ceaiului, Malko era frustrat… Tatiana Mihailova ajunse la ambasadă după o oră.

— Au mers pe Volodimirskaia Uliţa, îi anunţă ea. Au făcut turul Maidanului şi au plecat apoi pe jos. Au intrat pe poarta laterală care dă în strada Sofiska Uliţa.

Deci chiar erau agenţi SBU. Care nici măcar nu încercaseră să afle dacă erau urmăriţi. Ciudat. Totuşi, informaţiile care i le comunicaseră

erau explozive… De data asta, Malko nu ezită.

— Merg să-l văd pe Evgheni Cervanienko.

Taxiul îl lăsă în cartierul Podol, la *Stab [sediul central]*, în Piaţa Muskuia. O clădire mare şi albă cu două etaje. Jur-împrejur vegheau oameni tineri ce arborau eşarfe şi şepci portocalii: Fiii Ucrainei libere, însărcinaţi cu serviciul de ordine. Amatori bine intenţionaţi, ei nu serveau la mare lucru. În loc să-şi anunţe prezenţa lui Cervanienko, Malko vru să facă un test. Se prezentă la intrarea păzită de permanenţe ale partidului „revoluţiei portocalii”.

— Sunt jurnalist, zise el, şi vreau o insignă pentru mâine seară.

— Mergeţi la fata de acolo, răspunse paznicul, arătând spre o masă unde erau instalate trei fete tinere în faţa unor mormane de obiecte portocali.

Malko trebui să treacă printr-o poartă magnetică şi ajunse la masă, explicând în engleză – voit – uneia dintre fete, că era jurnalist austriac şi că dorea să asiste la seara victoriei, de mâine…

— Aveţi o legitimaţie de presă?

Scoase o veche legitimaţie de la *Kurier* din Viena de care se servise de multe ori şi care data de şase ani. Fata de abia aruncă o privire pe ea, îi scrise numele într-un registru şi îi întinse o insignă portocalie purtând inscripţia PRESS. Malko remarcă un morman de insigne diferite, rotunde, purtând doar însemnul *TAK! IUSCENKO!* pe fond portocaliu, evident.

— Şi acelea?

— Sunt pentru militanţii noştri, îi explică ea. Cu cea de presă nu aveţi nevoie şi de altceva.

El se îndepărtă, cu insigna la vedere, prinsă de mantou. Pretutindeni erau tineri care arborau insigne rotunde… Urcă apoi la primul etaj şi aruncă o privire rapidă în sala în care Iuscenko trebuia să-şi anunţe victoria. Un podium mare, în faţa unui rând de fotolii şi o estradă pentru camerele de luat vederi. Coborî şi bătu la uşa lui Evgheni Cervanienko.

O secretară ridică ochii spre el şi zâmbi văzându-i insigna.

— Aveţi întâlnire?

— Sunt Malko Linge. Spuneţi-i şefului dumneavoastră că sunt aici.

*

*   *

Evgheni Cervanienko, în cămaşă, molfăia o ţigară ascultând cum Malko îi detalia planul atentatului. De îndată ce termină, ucraineanul rămase tăcut câteva clipe înainte să spună:

— E verosimil! Noi dispunem de două niveluri de securitate. Mai întâi sunt oamenii comandantului Ivan, Fiii Ucrainei libere, care administrează serviciul de ordine, la exterior, şi apoi garda apropiată, de care sunt responsabil. Bărbaţi antrenaţi, dar care rămân în spate în anumite momente, atunci când Viktor Iuscenko pronunţă discursul. Ori, pentru un specialist e nevoie de foarte puţin timp pentru a omorî pe cineva. Şi şefii de stat cu cele mai bune gărzi de corp au avut probleme. Amintiţi-vă de Ronald Reagan…

— Aceşti asasini nu se vor face reperaţi?

— Nu neapărat, răspunse Evgheni Cervanienko. Va fi foarte multă lume prezentă mâine. Jurnalişti, simpatizanţi, observatori. Bineînţeles că, în principiu, nu e decât o intrare. Dar oamenii noştri folosesc mai multe ieşiri de serviciu. Dacă aceşti criminali au un complice aici, pot să intre foarte uşor şi să se amestece în mulţime. Apoi… Acum că suntem avertizaţi, voi prevedea noi măsuri de securitate. Dar trebuie să ştiu mai multe detalii.

— La ce oră ar trebui să vină Iuscenko mâine?

— Depinde de multe lucruri. În mod normal, în jurul orei unu dimineaţa, când se vor da rezultatele. Înainte de asta va fi în securitate la celălalt cartier general, unde nimeni nu are acces.

— Bine, concluzionă Malko. Sper că interlocutorul meu mă va contacta din nou. Voi fi aici la sfârşitul după-amiezii, mâine, înarmat.

— Sunaţi-mă când veţi ajunge. Aveţi numărul meu de mobil la care răspund întotdeauna.

*

*   *

„Clădirea verde” era la fel de pustie… În acest 25 decembrie glacial, locuitorii din Kiev rămăseseră la casele lor. Ca în urmă cu două zile, Nikolai Zabotin se ivi din întuneric fără ca Oleg Budinok să-l fi văzut venind. Cei doi bărbaţi se îndreptară spre intersecţia dintre

Taras Şevcenko şi Volodimirskaia.

— Lucrurile s-au derulat cum am prevăzut? întrebă rusul.

— Exact. A luat contact imediat cu Alexei Danilovici. Mă gândesc că i-a anunţat imediat şi pe ceilalţi.

— A făcut-o, afirmă rusul, care menţinea o supraveghere continuă asupra agentului CIA. A stat ceva vreme cu porcul acela de Cervanienko, care ar fi trebuit că a înghiţit totul ca pe un hering gras. Bravo! Bună treabă. De acum nu mai e nevoie să ne întâlnim. Din partea dumneavoastră, totul este pregătit?

— Da.

— *Dobre*.

Tocmai dădu să plece, atunci când Oleg Budinok nu se putu împiedica să întrebe:

— Spuneţi-mi. Ce e cu adevărat prevăzut?

Nikolai Zabotin îi aruncă o privire săgetătoare.

— Oleg, zise el, e o întrebare idioată. Ştii bine că nu e prevăzut nimic, dacă nu merge mica noastră manipulare…

Fără să-i lase celuilalt timp să răspundă, se îndepărtă cu paşi mari, cântând o arie din operă. Nu mai avea decât să lanseze ultima etapă a manipulării lui. Adică eliminarea celui care îi distrusese operaţiunea şi care îi va aduce totuşi un ultim serviciu.

Capitolul XIX

Aleksandr Peremogi merse cu pas rapid până la strada Frunze unde ştia că poate să găsească un taxi. În această duminică, a doua zi după Crăciun, străzile erau pustii şi el trebui să aştepte mai multe minute înainte ca o maşină să oprească, apoi negocie preţul cursei. Se simţea foarte calm, chiar dacă era ziua J şi chiar revigorat să reia o activitate, la vârsta lui. Mai ales pentru o cauză pe care o îmbrăţişa. Şi apoi, îi făcuse o deosebită plăcere să-l revadă pe Nikolai Zabotin!

Euforia lui nu se risipise atunci când ajunse la *Premier Palace*. Obişnuit cu faţa lui, portarul îi făcu un mic semn din cap şi Aleksandr Peremogi merse drept la primul etaj. Planul lui era simplu: să meargă la clubul de fitness ca în fiecare zi, apoi să lâncezească la restaurantul

de la etajul opt, la barul de la parter şi în jurul recepţiei. De acum, angajaţii de la recepţie nu aveau nicio problemă să-i deblocheze ascensorul ca să ajungă la barul-restaurant de la etajul opt. Dacă dorea, odată ajuns în cabină, era suficient să apese pe butonul altui etaj ca să modifice destinaţia.

După asta, era uşor. Suna la uşa camerei ţintei lui. Dacă nu răspundea, n-avea decât să se aşeze la pândă şi să aştepte să se întoarcă. Dacă i se deschidea, în câteva secunde totul era terminat. Nu-i mai rămânea decât să coboare şi să părăsească hotelul, unde nu-l va mai revedea nimeni niciodată…

Angajata de la clubul fitness îi dădu prosoape şi schimbă cu el câteva cuvinte amiabile: era primul client din ziua aceea. Aleksandr Peremogi se instală pe marginea unei piscine mari, după ce-şi lăsase lucrurile în dulapul destinat lucrurilor personale. Îşi reprimă dorinţa fugitivă de a se băga în jacuzzi, dar acest aparat îl intimida. Prefera să meargă să înoate în piscină.

Îşi spuse că nu va mai pupa el un asemenea lux curând…

*

*   *

Malko cinase seara trecută cu Irina Murray într-un restaurant ucrainean zgomotos şi primitor, *Pogorârea Sfântului Andrei*, şi se culcaseră foarte târziu, fără chiar să facă dragoste. El se trezi primul şi ghici în penumbra camerei silueta tinerei femei ce dormea încă. Ea îi întoarse spatele. El îi mângâie şoldul, o trase spre el şi foarte repede simţi că i se deşteaptă dorinţa. N-avea nimic de făcut până după-amiază târziu, ceea ce-l făcea să fie relaxat. Puţin câte puţin îşi dori cu adevărat să facă dragoste cu ea şi Irina îşi dădu seama de intenţia lui. Molatică, pe jumătate adormită, se întoarse şi îi prinse cu blândeţe erecţia în gură, la fel cum îşi prinde un bebeluş biberonul. Aproape fără să-şi mişte capul, începu să se joace cu limba, făcându-l foarte repede să geamă pe Malko care nu mai avea decât o dorinţă: să o posede. Atunci când se degajă, ea îngenunche pe cearşaf, cu crupa în sus, indicând clar care era dorinţa ei.

Atunci când intră în ea, Malko avu impresia că plonjează într-o miere fierbinte. Se înfundă dintr-odată până în străfundul vintrei

Irinei şi, prinzând-o de şolduri, o bombardă cu mari lovituri de şale, până când juisă cu un strigăt pe care nu şi-l putu reprima, luând-o puţin înainte femeii.

— Dacă am merge să luăm mai întâi *breakfast*-ul sus şi apoi să mergem la jacuzzi? sugeră Irina. Ai ceva de făcut astăzi?

— Nu de dimineaţă, preciză Malko.

Mai spera încă să primească precizări de la informatorul lui despre *modus operandi* al asasinilor, dar asta nu necesita nicio deplasare.

Breakfast-room-ul era aproape pustiu şi ei îşi terminară micul dejun foarte repede. Ajunşi la clubul de fitness, Malko se îndreptă direct spre sala în care se aflau piscina şi jacuzzi, pe care îl porni în timp ce Irina era la vestiarul femeilor ca să-şi pună costumul de baie. Clubul era gol, cu excepţia unui bărbat în vârstă ce se bălăcea în piscina mare. Malko se întinse voluptuos în apa caldă, masat de jeturile de apă din jacuzzi, şi închise ochii. Îşi pusese telefonul mobil aproape de el.

*

*   *

Aleksandr Peremogi îşi simţi pulsul accelerându-se când îl văzu intrând la piscină pe bărbatul pe care venise să-l omoare. Niciodată nu s-ar fi gândit că ar putea avea atât de mult noroc! Rămase nemişcat, pândindu-şi ţinta cu coada ochiului. Agentul CIA îi întoarse spatele, cufundat în jacuzzi, din care îi ieşea doar capul.

Niciodată nu va mai avea o asemenea ocazie! Ieşi din apă fără să se grăbească, se înveli într-un prosop şi plecă cu pas uşor spre vestiarul bărbaţilor. Viitoarea lui victimă nici măcar nu-l remarcă. Ajuns la dulapul lui, îşi deschise sacoşa şi scoase instrumentul oferit de Nikolai Zabotin. Un stilou mare, un Montblanc fals, ales din cauza mărimii lui. Ucraineanul deşurubă cu atenţie vârful, descoperind un mic locaş de vreo patru milimetri în diametru.

Îi era de ajuns de-acum să apese pe clemă pentru ca gazul conţinut în rezervorul ascuns în corpul stiloului să proiecteze violent acidul cianhidric pulverizat. Acesta intra în porii pielii, provocând aproape instantaneu o paralizie respiratorie mortală. Bineînţeles că distanţa de ţintă nu trebuia să depăşească câţiva metri. Serviciile sovietice folosiseră frecvent această otravă, de care se serviseră şi şefii nazişti

ca să se sinucidă în 1945.

Cum ar fi părut ciudat să apară la piscină cu un stilou în mână, Aleksandr Peremogi luă o carte de care atârnă stiloul cu pricina şi ieşi din vestiarul bărbaţilor.

Era tensionat de data asta.

Bărbatul pe care trebuia să-l omoare era tot în jacuzzi, de data asta cu faţa la el.

Înaintă în direcţia lui, ca şi cum se întorcea la locul lui de pe marginea piscinei. Bărbatul din baia clocotitoare nu-i dădu absolut nicio atenţie. Aleksandr Peremogi îşi trecu cartea din mâna dreaptă în cea stângă, păstrând stiloul în mâna dreaptă. Nu se afla la mai mult de câţiva metri de jacuzzi şi făcu un mic ocol ca să înconjoare piscina prin stânga, astfel încât dacă întinde mâna dreaptă, stiloul să se afle la câţiva centimetri de faţa victimei.

— Ai cheia la tine?

O voce de femeie îi explodă în urechi! Aleksandr Peremogi era atât de concentrat că tresări, ca un cal speriat. Întoarse capul. Femeia cu părul lung şi blond era chiar în spatele lui, arborând un costum de baie din două piese de culoare turcoaz care nu ascundea mare lucru din corpul ei magnific.

Aleksandr Peremogi nu o auzise ieşind din vestiarul femeilor. Timp de o fracţiune de secundă, rămase cu privirea aţintită la ea, apoi se întoarse. Bărbatul din jacuzzi îi surâdea femeii fără să-l bage în seamă.

— Este în halat! răspunse el.

Tetanizat, Aleksandr Peremogi îşi continuă drumul, trecând pe lângă jacuzzi fără să se gândească măcar să schimbe cartea în mâna dreaptă. Ajunse la locul lui fără să se întoarcă, cu pulsul înnebunitor. Arma lui era perfectă, dar avea un mare defect: nu putea să omoare decât o singură persoană… Se aşeză furios pe şezlong. Scăpase cu bine. Câteva secunde şi şi-ar fi lichidat victima în prezenţa unui martor! Fără să aibă o armă pentru a-l elimina şi pe martor!

Se întinse pe şezlong ca să lase bătăile inimii să se calmeze.

*

* *

Irina Murray se lăsă să alunece în jacuzzi în faţa lui Malko,

amestecându-şi picioarele cu ale lui Malko.

— Ai văzut ce haios de bonom? zise ea. Când te-am strigat, a sărit ca pişcat de o insectă.

— A, da! Eşti sigură? întrebă Malko.

— Da. De altminteri a părut tulburat când m-a văzut. Am avut impresia că încerca să ascundă un obiect pe care-l avea în mână. Aş putea spune că era un stilou…

— Un stilou!

Un jet brutal de adrenalină îi zdruncină arterele lui Malko. Stiloul-pistolet era odinioară una din specialităţile KGB-ului. Se întoarse: bărbatul indicat de Irina se afla la câţiva metri de el, alungit pe un şezlong de pe marginea piscinei. Brusc realiză că în afară de ei, el era singurul client al clubului. I se păru că-l mai văzuse. Remarca lui Irina îl tulburase. Se decise să aibă inima împăcată.

— Rămâi aici, îi zise el tinerei femei.

Ieşi din jacuzzi, se înfăşură într-un prosop şi se îndreptă spre bărbatul de la piscină. Acesta, văzându-l că se apropie, întoarse capul spre el. Malko îi adresă un surâs plin de inocenţă.

— *Dobredin, gospodine! [Bună ziua, domnule!]* Puteţi să-mi împrumutaţi stiloul pentru câteva clipe? Vi-l înapoiez imediat.

Stiloul era pus pe o măsuţă, lângă o carte de Tolstoi scrisă în limba rusă. Bărbatul îl privi ca şi cum n-a înţeles, rămânând mut. Malko repetă întrebarea în engleză, chiar dacă era convins că avea de-a face cu un rus. Interlocutorul lui îl fixa cu o expresie bizară. Cu un gest natural, Malko întinse mâna în direcţia stiloului.

De data asta necunoscutul reacţionă. Cu o rapiditate de şarpe, degetele i se închiseră pe stilou şi schiţă gestul de a-l aţinti spre el, ca pe o armă.

Acesta, instinctiv, îi prinse mâna, forţându-l să dea drumul stiloului.

Celălalt încerca disperat să se ridice în picioare. Deodată se aplecă brusc şi îşi înfipse dinţii în mâna lui Malko! Acesta slăbi priza cu un strigăt de durere, trăgându-se brusc înapoi, stupefiat de acel reflex nebun. În acest timp, privirea îi căzu pe vârful stiloului şi pulsul îi sări la 200 de bătăi într-o fracţiune de secundă. N-avea nici peniţă, nici bilă, doar o mică gaură neagră. Fără să stea pe gânduri, Malko se

aruncă pe bărbatul încă alungit şi reuşi să îl prindă din nou cu mâna stângă de încheietura mâinii drepte. Celălalt nu mai încerca să-şi ascundă intenţiile. Încerca să scape cu toate forţele din priza lui Malko şi să-i lipească stiloul de faţă. Din fericire n-avea forţă fizică. Neîndurător, Malko reuşi să-i sucească mâna, cu vârful stiloului îndreptat acum spre faţa adversarului lui.

Malko îi vedea buzele strânse, privirea fixă şi fălcile tetanizate. Încercă să-i răsucească încheietura mâinii ca să-l facă să dea drumul stiloului, strângându-i mâna într-a lui. Brusc, se auzi un declic urmat de un pâsâit. Necunoscutul tresări din tot corpul şi apoi, după câteva clipe, încetă să mai lupte. Avea gura deschisă, privirea deja sticloasă şi picioarele i se zbăteau spasmodic.

Degetele lui lăsară să-i scape stiloul şi Malko simţi un uşor miros de migdale amare.

Cianură.

Se ridică, inima bătându-i ca nebuna. Bărbatul nu mai mişca. Stiloul era căzut pe jos. Malko se feri să-l ridice. Întorcându-se spre jacuzzi, îi lansă lui Irina:

— Vino, mergem în cameră.

Ea îl privi uimită.

— De-abia am ajuns. Urcă dacă vrei, eu vreau să citesc…

— Şi *tu* urci, îi spuse Malko cu fermitate. Îţi voi explica pe drum.

Îmbufnată, Irina ieşi cu greu din jacuzzi şi se îndreptă spre vestiar. Se întâlniră în faţa ascensorului, dar numai în cabină Malko îi explică ce se întâmplase.

— Bărbatul care era lângă noi se afla acolo ca să mă omoare. Fără prezenţa ta, ar fi făcut-o.

— Cum? N-avea armă.

— Ba da. Un stilou fals Montblanc, care era în realitate un proiector de cianură.

Irina păli.

— *My God!* E oribil. Şi ce s-a întâmplat cu el? L-ai lăsat acolo?

— Nu. E mort. Am vrut să-l dezarmez şi, accidental, a declanşat singur mecanismul care a eliberat otrava.

Abia ajunseră în cameră, că Malko îl sună pe Donald Redstone şi îl puse la curent cu ultimele noutăţi.

— L-am lăsat acolo unde era, anunţă el. Cred că-l vor diagnostica cu un stop cardiac, mirosul de cianură se estompează repede. Deci nu risc probleme. Dar sunt intrigat. Îl întâlnisem deja pe acest bărbat prin hotel şi n-a încercat nimic contra mea. De ce astăzi?

— Aveţi vreo idee?

— Nu tocmai, mărturisi Malko, în afară de aceea că reprezint un risc în ochii celor care mai vor încă să-l elimine pe Viktor Iuscenko. Această tentativă de omor semnifică după mine două lucruri. În primul rând că vor încerca *din nou* să-l omoare pe candidatul la preşedinţie, ceea ce mi-a confirmat Alexei Danilovici. În al doilea rând, că aceştia vor să fie siguri că nu va afla că a fost trădat în caz că noi suntem la curent cu asta. Oricum, sper să primesc şi alte informaţii de la Alexei Danilovici.

După această conversaţie, îşi scoase halatul de baie şi merse să-şi facă un duş. Irina Murray îl însoţi. Incidentul o şocase şi ea dădu din cap.

— Îţi admir sângele rece. Ei au încercat să te omoare şi tu nu reacţionezi.

Malko schiţă un surâs.

— Nu e prima dată când scap cu viaţă! Asta e ceea ce contează.

*

*   *

Nikolai Zabotin nu se mişcase din biroul lui, de dimineaţă. Ambasada era închisă duminica şi el se bucura de o linişte perfectă pentru a rezolva mai multe lucruri în acelaşi timp, care erau presupuse a se înlănţui într-un ritm armonios. Dacă totul se petrecea bine, noaptea viitoare va părăsi Kievul, misiunea lui fiind îndeplinită, şi va lăsa alte persoane să se bucure de victoria lui. Nu era genul care să caute complimente şi, în plus, Moscova îi lipsea. Se va grăbi să-şi regăsească apartamentul, să meargă să cumpere de la pescăria lui obişnuită caviar roşu din peninsula Sahaline şi să-l deguste pe pâine neagră cu puţină votcă. Înainte să meargă la Bolşoi sau la cinema. Viaţa lui sexuală era de mult timp redusă. Nu că nu-i plăceau femeile, dar căpăta greu încredere în ele. Ultima lui aventură data de acum un an, cu Natalia, una din secretarele Kremlinului care se aruncase pe

capul lui. Era seducătoare, dar nu foarte deşteaptă. Nikolai se înţelegea bine din punct de vedere sexual cu ea, dar Natalia îi descărcase foarte repede bateriile: voia să se mărite cu el. Deci Nikolai se întoarse la caviarul roşu…

Privi pendula din faţa lui. Era amiaza. Aleksandr Peremogi ar fi trebuit să dea un semn de viaţă, să fixeze o întâlnire ca să-i dea stiloul înapoi şi să-i facă un sumar al acţiunii lui…

Poate că intervenise ceva? Nikolai Zabotin nu se nelinişti. Avea toată încrederea în Aleksandr Peremogi. Se hotărî să se refacă puţin şi scoase din frigider hering şi cartofi, apoi îşi umplu un păhărel cu votcă şi îşi deschise o bere.

După o oră, Aleksandr Peremogi tot nu telefonase. Nikolai Zabotin îşi spuse că trebuia să modifice puţin cursul evenimentelor. Avea o manieră foarte simplă de a afla dacă fostul angajat la SBU îşi îndeplinise misiunea. Luă un alt telefon mobil, ucrainean, şi sună la un alt colaborator al lui.

— Sună-l! zise el simplu. Solicită-i alt număr şi sună-mă înapoi.

— *Dobre*, făcu simplu interlocutorul lui.

El avea o sarcină precisă de îndeplinit şi nu ştia restul. Compartimentarea. Nikolai Zabotin îşi turnă încă un pahar cu votcă. Cerul era mohorât şi jos. Avea să ningă. Maşini rare treceau pe bulevard. Magazinul de mobilă de vizavi era închis.

*

* *

Telefonul lui Malko sună, smulgându-l din contemplarea canalului de televiziune CNN. Irina era la baie. Pulsul îi sări auzind vocea bărbatului anunţându-l:

— Alexei Danilovici, 29.

Era informatorul lui de la SBU.

— Aveţi noutăţi? întrebă Malko.

— Voi avea în curând, îl anunţă corespondentul lui. Voiam să mă asigur de legătură.

— *Dobre*, aprobă Malko. Când mă sunaţi din nou, veţi fi 108.

— *Dobre*, 108, repetă bărbatul.

Malko se aşeză din nou la CNN când o întrebare perfidă i se infiltră

în creier.

De ce agentul SBU îi telefonase ca să nu-i spună nimic? Nu era genul casei…

*
*   *

— Am făcut ce mi-aţi cerut, îl anunţă ucraineanul pe Nikolai Zabotin. Mi-a dat un cod nou pentru următorul apel.

— *Spasiba*, îi mulţumi rusul.

Rămase perplex. Dacă agentul CIA era încă viu, însemna că Aleksandr Peremogi nu-şi terminase cu bine misiunea. Era aproape ora două. Limita fusese fixată la ora unu. Neliniştit, rusul îşi părăsi biroul, îşi puse pe el paltonul şi şapca. Trebuia să afle ce s-a întâmplat. Şi pe deasupra, să recupereze stiloul care putea constitui o copleşitoare probă a acuzării. Doar câteva mari servicii fabricau acest material.

Îl puse pe agentul FSB însărcinat cu securitatea ambasadei să-i deschidă uşa, apoi se urcă la volanul autoturismului Lada anonim. Se îndreptă spre domiciliul lui Aleksandr Peremogi. Ajuns acolo, bătu şi sună la uşă degeaba, căci nu-i răspunse nimeni. Din ce în ce mai perplex, se instală în maşină în faţa imobilului şi aşteptă. După o oră, ceva îi spuse că Peremogi nu se va mai întoarce. Ca să aibă inima împăcată, Nikolai Zabotin luă drumul bulevardului Taras Şevcenko.

Oprindu-se în faţa hotelului *Premier Palace*, avu un mic şoc. O ambulanţă era oprită în faţa intrării, cu girofarele ei albastre pornite.

Aşteptă puţin şi ieşi din maşină. Aleksandr Peremogi îşi îndeplinise *în sfârşit* misiunea. Coborî şi se îndreptă spre intrarea în hotel, lansându-i în treacăt portarului:

— Ce s-a întâmplat? A avut loc vreun accident?

Portarul plin de şireturi dădu din cap.

— *Tak*. Un bărbat a avut o criză cardiacă pe marginea piscinei.

— E grav?

— Da. E mort. Uitaţi-i corpul.

Doi brancardieri coborau scara, ducând o targă pe care era o formă umană. Nikolai Zabotin, ca un bun ortodox, îşi făcu cruce şi îi lansă uneia dintre infirmiere:

— Aveam o întâlnire aici cu un prieten. Aş vrea să fiu sigur că nu e el.

Infirmiera, indiferentă, ridică colţul cearceafului alb care acoperea faţa mortului. Nikolai Zabotin simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Aleksandr Peremogi părea că doarme.

Reuşi să-i surâdă brancardierului şi să-i mulţumească.

— *Spasiba*. Nu e el.

Stăpânindu-şi confuzia, intră în hotel şi ajunse la bar, fără să remarce vreo agitaţie deosebită. Aparent nu chemaseră nici *Milicija*.

Se instală la bar şi, după ce-şi comandase o bere, îl interogă pe ospătar.

— Se pare că a avut loc un accident, nu?

— Da. Un bătrân a avut o criză cardiacă la piscină.

— Un client al hotelului?

— *Niet*. Venea din când în când pe aici. Un pensionar care se plictisea. Un tip simpatic.

— Înţeleg, făcu Nikolai Zabotin.

Rămase perplex. Cum să fie mort Aleksandr Peremogi? Era *imposibil* ca el să fi avut o *adevărată* criză cardiacă. Deci se otrăvise cu arma primită să-l omoare pe agentul CIA. Dar cum? Rusul concluzionă că a făcut probabil o manevră greşită. Aceste stilouri care aruncau otravă erau delicat de manevrat… Uită foarte repede de mort, concentrându-se la viitorul apropiat. Faptul că acest agent CIA scăpase de trei tentative de omor îl înfuria la maxim, dar nu punea total în pericol ultima fază a operaţiunii sale. Doar dacă apărea ceva neprevăzut…

Îşi termină berea şi plecă aşa cum venise. Era o nebunie să încerce să recupereze stiloul Montblanc fals. Oricum, ar fi trebuit să recupereze toate lucrurile mortului. N-avea altceva de făcut decât să meargă la ambasada Rusiei şi să numere orele care-l despărţeau încă de succes.

*

* *

Portocaliul era arborat peste tot! Steguleţe pe toate faţadele caselor şi nenumărate eşarfe, şepci, insigne de toate formele purtate de partizanii lui Viktor Iuscenko. La parter era coadă la garderobă. Era

SEARA CEA MARE. În taxiul care îi ducea pe Malko şi pe Irina, şoferul întrebase neliniştit:

— Cunoaşteţi deja rezultatele?

Aveai impresia că tot Kievul trăieşte în ritmul alegerilor prezidenţiale, cel de-al treilea tur pe care nimeni nu l-ar fi crezut posibil cu două luni înainte. În Piaţa Independenţei, miile de suporteri ai „revoluţiei portocalii” stăteau cu ochii lipiţi de ecranele uriaşe de televiziune unde alternau discursuri înflăcărate şi cântece populare. După ce urcase treptele ce duceau la sediul lui Viktor Iuscenko, Malko zări silueta masivă a lui Evgheni Cervanienko, ce fusese anunţat prin telefon de sosirea lui. Şi el purta o eşarfă portocalie în jurul gâtului lui de taur. Îi trecu pe Malko şi pe Irina pe lângă uşa magnetică şi întrebă imediat:

— Aveţi noutăţi?

— M-au sunat, ca să-mi spună că vor fi şi alte informaţii, replică Malko.

Îşi lăsară paltoanele în biroul lui. Irina purta un taior negru cu reverele ornate cu o insignă portocalie mică. De îndată ce începea să se mişte, i se zăreau sânii rotunzi depăşind sutienul din dantelă neagră. Cu ciorapii ei cu cusătură neagră şi părul lung şi blond, nu trecea deloc neobservată. Poate că de aceea Tatiana Mihailova preferase să rămână la hotel…

La primul etaj era o animaţie de zile mari. În afară de partizanii lui Iuscenko, beţi de şampanie de Crimeea, de bere şi de speranţă, sala mişuna de jurnalişti. Toate fotoliile din faţa podiumului erau ocupate şi mulţi suporteri, bărbaţi şi femei, erau instalaţi chiar şi pe jos. Zeci de camere, instalate pe podium, îl aşteptau pe eroul zilei. Un brad enorm de Crăciun, ornat cu globuri portocalii, clipea în dreapta podiumului, încadrat de două portrete imense ale lui Viktor Iuscenko de dinaintea otrăvirii lui, însoţite de inscripţia *MIRBAM [Pacea fie cu voi, Pace pentru voi!]*. O femeie ce părea o ţărancă ucraineană, cu rochia ei brodată şi codiţele blonde înfăşurate în jurul capului, perora la microfon, vocea ei fiind retransmisă prin boxele enorme.

— Este Iulia Timoşenko, „Prinţesa Gaz”, îi explică Irina, unul din cei mai importanţi susţinători ai lui Iuscenko, viitorul lui prim-ministru.

Personalitate sulfuroasă, Iulia Timoşenko adunase o avere colosală din gazul natural, la preţul câtorva mici entorse ale legii care o băgaseră în închisoare. Asociatul ei era tot acolo. O femeie foarte drăguţă, brunetă, cu o voinţă inflexibilă, se vopsise blondă şi se coafase ca o ţărancă.

Ea încheie sub un tunet de aplauze, lăsând locul unui grup folcloric din Tartak. Abia te puteai mişca, atât de compactă era mulţimea. Erau şi mulţi observatori OSCE care, toţi, înclinau spre Viktor Iuscenko, fiind nişte adepţi ai democraţiei. Numărul mare de butelii goale aruncate pe jos, arăta că viitoarea victorie fusese deja bine udată! Un bărbat luă microfonul ca să anunţe că, în oraşul Lviv, Viktor Iuscenko adunase 75% din sufragii, declanşând astfel un nou tunet de aplauze! Suflul istoriei mătura sala. Ca în Berlin, în noiembrie 1989, la căderea zidului. Toţi cei care erau acolo simţeau perspectiva unei adevărate independenţe a ţării, după optzeci de ani de subjugare comunistă şi rusă, şi paisprezece de ani de independenţă doar teoretică.

Emoţia era sinceră...

Irina se aplecă la urechea lui Malko şi îi strigă:

— Cifrele sunt umflate, doar ca să înfierbânte sala! Scrutinul abia s-a încheiat.

Orchestra Tartak îşi reluă concertul. Vacarmul era atât de mare că Malko abia auzi telefonul mobil sunând. A trebuit să iasă din sală şi să se refugieze pe scări ca să-l audă pe corespondentul lui.

— Alexei 108, îl anunţă vocea lui Alexei Danilovici.

— Aveţi noutăţi? întrebă Malko.

— *Tak*. Oamenii despre care v-am vorbit sunt pe drum. Sunt patru, înarmaţi cu arme albe. Uitaţi numărul autovehiculului lor: 900 15 DN. Nu sunt prea departe.

— Cum intenţionează să intre în clădire?

— Vor fi ajutaţi din interior de un membru al Fiilor Ucrainei libere care le va deschide una din uşile din spatele scenei.

— Ştiţi numele persoanei?

— *Niet*. Poartă un tricou roşu cu portretul lui Viktor Iuscenko pe piept.

— Asta e tot?

— *Tak*. Vă voi suna dacă am noutăţi.

Malko închise telefonul şi coborî la parter. Evgheni Cervanienko se întorsese în biroul lui, jonglând cu trei telefoane. Când îl văzu pe Malko închise şi întrebă:

— Deci?

— Patru bărbaţi sunt pe drum ca să-l omoare pe Viktor Iuscenko, anunţă Malko. Au un complice aici.

Capitolul XX

Nikolai Zabotin avea impresia că e un paznic de far, stând singur în ambasada Rusiei, pustie, cu excepţia a doi agenţi FSB însărcinaţi cu paza, care moţăiau la parter. Îşi privi ceasul pentru a douăzecea oară. De acum, zarurile fiind aruncate, nu mai putea să modifice cursul evenimentelor. Ultimul mesaj pe care-l primise îi confirmase că totul se derula conform planului. Nu mai rămânea decât neprevăzutul pe care Aleksandr Peremogi l-ar fi putut elimina. Din păcate, soarta decisese altfel.

Rusului nu-i era nici foame, nici sete. Îi era imposibil şi să se mai concentreze pe altceva. Orele vor trece foarte greu. Îşi stăpânea cu greu dorinţa furioasă de a merge la faţa locului, să asiste la ultimul act, dar ar fi fost un risc de securitate foarte ridicat. Încercă să privească ecranul televizorului care transmitea în direct din Piaţa Independenţei. În ciuda frigului, mii de partizani ai lui Iuscenko rămaseră masaţi în piaţă. În fundal, un steag portocaliu flutura la hotelul *Ukrainia* de cealaltă parte a pieţei. Schiţă un surâs ironic. Dacă totul se petrecea bine, în câteva ore această mulţime îşi va striga furia şi tristeţea şi el va putea să plece la Moscova.

*

* *

— Va trebui să-l găsim pe bărbatul cu tricou roşu, zise Evgheni Cervanienko. Vom peria toate sălile. Voi efectua şi patrule în Podol ca să încercăm să interceptăm maşina asasinilor.

— La ce oră trebuie să ajungă Iuscenko? întrebă Malko.

— În jur de ora unu, dar poate să întârzie.

Irina se ivi în birou şi se lăsă să cadă epuizată pe un scaun.

— Sunt moartă! Abia te poţi mişca şi e şi foarte cald…

Îşi puse picior peste picior şi Malko zări fugitiv o bandă de piele pe deasupra ciorapilor. Evgheni Cervanienko îşi întoarse şi el capul, jenat.

— Să mergem, îi spuse el lui Malko.

Începură de la parter. Nu era decât ora zece dar oamenii făceau coadă în faţa uşii magnetice, într-o ambianţă electrizantă. Malko şi Cervanienko ajunseră apoi la primul etaj. Abia se puteau deplasa, invitaţii formând o masă compactă agitată de mişcări browniene… După o jumătate de oră, nu zăriseră niciun bărbat în tricou roşu cu poza lui Viktor Iuscenko.

— Să mergem la etajul doi, sugeră Evgheni Cervanienko.

La etajul doi fusese amenajat un bufet cu mese lungi, acoperite cu băuturi şi mâncare. Şi acolo mulţimea era compactă şi invitaţii nu încetau să treacă de la un etaj la altul… Începură să examineze oamenii unul câte unul…

Malko fu cel care, din mijlocul sălii, reperă într-un grup un tricou roşu! Apropiindu-se, văzu portretul lui Viktor Iuscenko serigrafiat pe tricou. Era complicele asasinilor descris de agentul de la SBU, un blond cu părul lung care bea şampanie de Crimeea la butelie. Evgheni Cervanienko îi aruncă o privire gravă.

— Mi-ar plăcea să-l duc în biroul meu şi să-i stâlcesc mutra aia de trădător.

La forţa lui, risca să-l lipească de pereţi, ca pe un borcan de dulceaţă. Malko îl calmă.

— Aşteptaţi! E prea devreme. Ideal ar fi să-i interceptăm pe asasini *înainte* să ajungă aici.

— Mă voi ocupa de asta, bombăni ucraineanul. Supravegheaţi-l pe acesta.

— E inutil, i-o întoarse Malko. L-am identificat. Dacă rămânem prea mult în preajma lui, ne va repera şi el pe noi. Îl vom lua în calcul mai târziu.

Se despărţiră la parter, Malko ajungând din nou în biroul şefului securităţii iar acesta din urmă ieşi din clădire. Irina se înfundase într-un fotoliu din piele, cu picioarele încrucişate foarte sus. Malko simţi o

furnicătură plăcută în stomac.

— Ce facem? întrebă tânăra ridicându-se în picioare.

— Deocamdată nimic, trebuie să aşteptăm.

O larmă veselă străbătea prin peretele biroului. Toată clădirea părea a fi în tangaj ca o barcă pe mare.

— Ador această ambianţă, zise Irina cu o voce schimbată. E foarte… tonică.

Malko simţi că ea vrusese să spună „excitantă”. Îşi încrucişă privirea cu tânăra femeie şi văzu în ochii ei o lucire veselă şi senzuală deopotrivă. Erau unul în faţa celuilalt, la mai puţin de-un metru. Brusc, Irina îşi descheie unicul nasture al taiorului negru care se desfăcu, descoperind sutienul bine umplut. Se apropie de Malko şi îşi puse mâinile pe pieptul lui.

— Vino! îi şopti ea. Această atmosferă mi-a făcut ceva. Am impresia că fac revoluţie.

— Dar chiar o faci o corectă Malko. Toţi oamenii care sunt aici o fac, sau mai curând o trăiesc.

Avea impresia că primise o injecţie masivă de adrenalină. Şi totuşi, făcuse dragoste cu Irina acum câteva ore. Aceasta se lipi de el, punându-i genunchii pe umeri.

— Evgheni se va întoarce! zise el, eroic. Să nu uităm că e biroul lui.

Irina păru să nu-l audă.

— Fă dragoste cu mine, aici pe birou. Te doresc foarte mult.

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, se avântă spre uşă, o încuie şi veni să se sprijine de birou, cu picioarele desfăcute atât cât îi permitea fusta strâmtă. Şi-o prinse cu amândouă mâinile şi o ridică peste şolduri, aproape până la burtă, ca să fie mai comodă.

Malko ar fi trebuit să fie în faza terminală a vieţii ca să nu reacţioneze. Îi puse mâinile pe coapse. Slipul ei era fierbinte şi umed. Irina n-a trebuit să-l mângâie mult ca să fie dur ca un lemn de tec. Fără să-i scoată slipul, Malko i-l dădu la o parte şi plonjă în vintrea ei. Irina alunecă pe birou şi îşi strânse picioarele în ciorapi negri în jurul şoldurilor lui Malko. Cu capul dat pe spate şi fundul pe hârtiile lui Evgheni Cervanienko, puncta fiecare lovitură a lui Malko cu un geamăt de plăcere. Acesta o văzu crispându-se şi ea scoase un strigăt aspru în momentul în care el se goli în ea.

Îmbrăţişarea lor nu durase decât trei minute, dar Malko era ameţit, năucit de plăcere, atât fusese de intensă. În tot acest răstimp, nu mai auziseră larma din exterior care acum le sărea din nou în urechi. Se despărţiră unul de altul. Irina coborî din nou cu picioarele pe pământ, îşi aranjă fusta şi făcu câţiva paşi nesiguri.

— Nu mă mai ţin picioarele! zise ea. Niciodată n-am juisat atât de puternic.

Malko de abia răsucise cheia în uşă şi luase o atitudine decentă atunci când Evgheni Cervanienko intră în birou.

— Două dintre maşinile noastre se învârt prin cartier, îl anunţă el. Mă vor anunţa dacă văd ceva. Nimic nou aici? Unde este trădătorul acela nemernic?

— Probabil că în acelaşi loc! zise Malko, care preţ de câteva minute uitase de bărbatul cu tricou roşu.

Întorcând capul spre Irina, descoperi îngrozit că nu-şi încheiase taiorul. O avertiză cu o privire elocventă şi ea îşi acoperi imediat pieptul somptuos.

— Merg să văd ce se întâmplă sus, lansă Evgheni Cervanienko, care n-avea stare.

Abia ieşi acesta din birou că Irina sări din fotoliu şi îl îmbrăţişă pe Malko, ciripind de fericire.

— Încă puţin şi n-am fi avut timp să terminăm!

Malko îşi aruncă privirea la Breitling. Unsprezece şi zece.

Aproape încă două ore de aşteptare.

*

*   *

Evgheni Cervanienko năvăli în birou şi lansă:

— Asta e! Au fost reperaţi! în Illinska. O Volga cu numărul de înmatriculare indicat. Sunt patru. O echipă de la noi îi urmăreşte. Îi vom încolţi când se vor opri.

— Nu, sugeră Malko. Lăsaţi-i să intre. E suficient să-i reperăm când amicul lor le va deschide să intre în clădire. Şi apoi, e suficientă lume ca să-i „marcăm" fără să-şi dea seama. Noi le cunoaştem *modus operandi*. Atâta timp cât Iuscenko nu va fi pe estradă, nu vor încerca nimic, mai ales că oamenii dumneavoastră îl protejează. Ne vom plasa

foarte aproape de locul acela, gata să intervenim.

Evgheni Cervanienko nu era decât pe jumătate convins.

— Voi fi mai liniştit dacă îi vom elimina pe aceşti ticăloşi acum, bombăni el.

— N-au făcut încă nimic, obiectă Malko. Dacă îi prindem în flagrant delict, putem să-i facem să vorbească şi să aflăm *cine* i-a trimis.

— *Dobre*, suspină ucraineanul. Vom face aşa. Dar rugaţi-vă lui Dumnezeu să nu se întâmple nimic!

— Merg să-l supraveghez pe bărbatul în tricou roşu, sugeră Malko. Ca să le deschidă acelor oameni, trebuie să coboare la parter.

Însoţit de Irina, Malko se amestecă în mulţimea care mişuna pe scări. După zece minute, îl reperă pe blondul cu tricou roşu care cobora scara, dispărând într-un culoar de la parter. Malko nu-l urmări. După cinci minute, pulsul lui îşi luă zborul… Băiatul cu tricou roşu reapăru, urmat de patru bărbaţi masivi care arborau toţi eşarfe, şepci şi insigne portocalii! Feţe de criminali, priviri ascuţite. Malko notă că aceştia se îndreptaseră spre scară, unul câte unul, amestecându-se cu oamenii care urcau la etaj. Blondul încheia coloana. De îndată ce aceştia dispărură, se întoarse în biroul lui Cervanienko.

— Au sosit! anunţă el. Şi se aşază pe poziţii.

*

* *

Excitaţia îi mai urcase cu o treaptă! Rezultatele apăruseră pe cele două ecrane de televiziune suspendate de-o parte şi de alta a estradei:

„La ora zero şi patruzeci şi cinci de minute, candidatul Iuscenko îl întrecuse cu 62,16% de voturi la 33,35% pe adversarul lui, Ianukovici. 10.532.013 voturi contra 5.650.862.”

Mulţimea urla. Oamenii ridicau buteliile de şampanie de Crimeea şi beau direct din ele. Agitau eşarfe vociferând: *„Iuscenko, tak!”* Sălile erau în delir. Nu lipsea decât un lucru: eroul zilei. Malko, în picioare, în partea stângă a estradei, lipit de mişcarea mulţimii de Irina, îi privea pe doi dintre criminalii aflaţi nu departe de el. Şi ei aplaudau de mama focului. Irina se aplecă la urechea lui.

— Sunt imposibile asemenea rezultate!

Ecranele se stinseseră, în timp ce trei personaje, împopoţonate cu măşti ale lui Vladimir Putin, Leonid Kucima şi Viktor Ianukovici, începură să joace pe estradă o parodie care făcuse asistenţa să se tăvălească de râs... Malko îşi consultă neliniştit ceasul. Era ora unu fără cinci minute. Viktor Iuscenko nu trebuia să întârzie să apară. Atmosfera era din ce în ce mai electrizantă, oamenii îşi telefonau, cu urechea lipită de telefoanele lor mobile, schimbau informaţii mai mult sau mai puţin fanteziste.

De la sosirea celor patru asasini, Malko era euforic. Manipularea lui funcţionase! Zări silueta înaltă a lui Evgheni Cervanienko ce despica mulţimea în direcţia lui.

— Mă alătur preşedintelui, anunţă şeful securităţii. El vrea ca aceşti tipi să fie neutralizaţi pentru ca discursul lui să nu fie perturbat de vreun incident. Nu uitaţi că toate televiziunile din lume sunt prezente aici... Sunt obligat să mă supun. Mi-am anunţat oamenii. Eu mă voi ocupa de ticălosul acela mic...

Apoi se avântă în mulţime. După câteva minute, Malko văzu ivindu-se şase gărzi, cu alură de tăietori de lemne. Cât ai clipi, îi înconjurară pe cei doi bărbaţi care se aflau nu departe de Malko. Avu loc o busculadă, apoi aceştia fură rapid ridicaţi pe sus. Doar vecinii lor apropiaţi ghiciră ceva anormal.

Malko observă o busculadă scurtă şi în partea cealaltă a estradei şi totul reintră în ordine. „Paiaţele” locale lăsaseră locul unui grup folcloric ce intona cântecul la modă *Veseli iaitsia y shimpanskomu*, ritornela alegerilor.

Strigăte „Iuscenko” începeau să se audă de pretutindeni. Aleksandr Vişenko, şeful campaniei electorale a lui Viktor Iuscenko, luă microfonul şi anunţă:

— Am câştigat!

Urletele fură atât de puternice, încât acesta abia putu să continue.

— Preşedintele întârzie. Aşteptaţi-l!

Un strigăt ieşi din unele piepturi:

— *Iuscenko za narod. [Iuscenko şi poporul.]*

Malko o trase pe Irina de mână.

— Să mergem jos să vedem ce se întâmplă.

*
* *

Era plin de sânge pe pereţii biroului lui Evgheni Cervanienko.

Cel al blondului cu tricou roşu. Atunci când Malko intră în încăpere, şeful securităţii îl ridicase tocmai cu mâna stângă şi îi dădea un pumn pe ceea ce mai rămăsese din faţa „trădătorului”, cu forţa unui ciocan mecanic. Cu nasul spart, arcadele sprâncenelor explodate, buzele plesnite, dinţii sparţi, sângele curgându-i pe gât şi pe tricou, blondul nu dădea niciun semn de viaţă. O paiaţă dezarticulată.

Evgheni îi dădu o ultimă lovitură cu pumnul lui enorm care păru că-i traversează capul şi se întoarse spre Malko.

— Acest *ebeni* a mărturisit! A pus mâna pe 20.000 de grivne.

Îi dădu drumul blondului, care căzu jos, ca o bucată de cârpă.

Irina, lividă, murmură:

— *Bolşemoi!*

— Îl veţi omorî! remarcă Malko. Lăsaţi-l.

— *Tak*, mormăi Evgheni Cervanienko, expediind o ultimă şi formidabilă lovitură de picior în forma ce zăcea la picioarele lui, care nici măcar nu mai gemu.

Ucraineanul făcu un pas în faţă şi îl prinse pe Malko între braţele-i puternice. Îl strânse cu toate forţele şi Malko îşi simţi coastele pârâind.

— L-aţi salvat pe Preşedinte! zise cu vocea sugrumată de emoţie.

Avea lacrimi în ochi.

Privirea lui Malko se îndreptă spre birou, pe care erau aliniate portofele, bani şi patru pumnale cu lama scurtă şi triunghiulară, cu mânerul acoperit cu cauciuc. Arme de asasini profesionişti. Evgheni Cervanienko luă una într-o mână şi o foaie de hârtie în cealaltă. Fără niciun pic de efort, tăie hârtia în două. Lama era ascuţită ca un brici.

— Fiecare avea câte unul! zise el sobru. Veniţi.

Malko îl însoţi în încăperea vecină. Cei patru bărbaţi erau alungiţi pe jos, pe burtă, cu mâinile încătuşate la spate şi picioarele legate. Evgheni Cervanienko se apropie de unul dintre ei şi îi expedie o lovitură violentă cu piciorul direct în cap.

— Este *nacialnik [şeful]*. Se numeşte Bulakh.

— Cine sunt ei?

— Foşti *berkuti* în şomaj. Au fost recrutaţi de un tip căruia nu îi ştiu decât prenumele, cu siguranţă fals, şi anume Vlad. Ei nu ştiu dacă e rus sau ucrainean. Li s-a promis 100.000 de grivne fiecăruia dacă-l omoară pe Iuscenko.

— Dar ar fi fost cu siguranţă prinşi…

— Bineînţeles, dar dacă Iuscenko era omorât, ei ar fi fost eliberaţi discret în câteva luni.

— Chiar veneau din Doneţk?

— Nu, numărul de înmatriculare era fals. Ei veneau pur şi simplu din Osogorki unde locuiesc.

— Ce le veţi face?

— Îi păstrez aici la cald până ce Viktor Iuscenko va fi ales în mod oficial. Dacă îi predau la *Milicija* acum, ei le vor da drumul… Veniţi, vom sărbători asta.

Ajunseră din nou în birou unde Irina, ghemuită, îl ştergea de sânge pe blondul căruia îi era greu să vadă. Evgheni Cervanienko îi lansă:

— Nu vă murdăriţi mâinile cu acest vierme şi veniţi să sărbătorim victoria! Dacă Preşedintele nu mi-ar fi interzis, i-aş fi rupt toate oasele.

Începuse deja bine… Deschise un frigider şi scoase triumfal o butelie e şampanie franţuzească, Taittinger Comtes de Champagne Blancs de Blanc, pe care i-o dădu pe sub nas lui Malko.

— Am păstrat-o pentru sfârşitul serii, dar o vom bea acum.

Dopul sări vesel şi, chiar dacă nu aveau decât pahare din carton, bulele făcuseră totuşi spumă…

— Pentru libertate! lansă Evgheni Cervanienko. Pentru noua Ucraina! Dumnezeu să-l protejeze pe Viktor Iuscenko.

*

*   *

Nikolai Zabotin tăie convorbirea de pe telefonul lui mobil, cu inima fericită. Telefonul pe care-l primise de la unul din agenţii lui infiltraţi în mulţimea portocalie a sediului lui Viktor Iuscenko îi risipise dintr-odată toate neliniştile. Lucrurile se derulaseră exact cum fusese prevăzut. Cu excepţia unui detaliu, care nu schimba mare lucru.

Se ridică deodată, luă butelia de Stolychnaya Standarte din frigider

şi îşi turnă un pahar pe care-l bău dintr-o înghiţitură.

Alcoolul îl încălzi într-un mod foarte plăcut. Apoi încuie biroul ca de obicei şi merse în parcare. La volanul unui BMW puternic, gri, dotat cu numere ucrainene, luă direcţia cartierului Podol. Se opri pe cheiul Naberezno-Kresciatikskaia, în faţa restaurantului *L'Amour*, cel mai scump restaurant din Kiev, datorită specialităţilor presupuse franceze. Stinse farurile şi porni radioul. Cu sufletul împăcat.

Maşini de toate felurile defilau pe chei, claxonând şi pasagerii lor fluturând drapele portocali. Tot Kievul sărbătorea victoria lui Viktor Iuscenko.

Nikolai Zabotin surâse ca pentru sine, repetându-şi un proverb franţuzesc învăţat la şcoala de limbi a KGB-ului.

„Cine râde la urmă, râde mai bine."

Capitolul XXI

Soseşte! Rumoarea se răspândi ca o dâră de pudră. Oamenii se ridicară spontan. Malko şi Irina îşi reluaseră acelaşi loc, pe marginea rândului de fotolii, pe traseul pe care trebuia să-l urmeze Viktor Iuscenko pentru a ajunge la estradă.

Cu un braţ pus în jurul taliei Irinei, Malko se destinse în sfârşit. Victoria lui Viktor Iuscenko era un moment istoric şi el era fericit că asistase la el. Se auzi o busculadă la intrarea dinspre scări, câteva gărzi strigau mulţimii să facă loc, ceea ce evident că nu făceau.

Malko, la fel ca toată lumea, privea în direcţia scării. Asistenţii se lipiseră de-a lungul culoarului pe care avea să o ia noul preşedinte. Malko remarcă brusc o femeie care se strecurase pe primul rând. Nu putea să o rateze: purta o rochie complet portocalie şi cizme portocali! Fără să mai vorbim de nodul din păr şi el portocaliu. O partizană adevărată. Oamenii râdeau la vederea ei.

Larma încetă dintr-odată, strigătele se stinseră, Viktor Iuscenko apăruse la intrarea în sală, cu faţa lui martirizată, vizibilă în ciuda machiajului pentru televiziune. Era încadrat de o duzină de gărzi de corp. Strigăte de bucurie izbucniră pretutindeni, oamenii se urcau pe scaune pentru a-l vedea pe idolul lor. Prinsă într-o mişcare a mulţimii,

femeia în portocaliu se întoarse şi Malko îi văzu faţa. Era foarte frumoasă, cu trăsăturile regulate, părul blond strâns într-o coadă de cal. Câteva fracţiuni de secundă se scurseră apoi neuronii lui Malko se ciocniră. Era necunoscuta zborului de Moscova căreia îi cărase valiza!

Cea pe care o revăzuse ca voluntară la cartierul general al campaniei lui Iuscenko, ce distribuia eşarfe şi şepci portocalii. Prezenţa ei în această seară părea perfect normală. Şi totuşi, pulsul lui Malko se ambală. Revăzu în minte zborul de Moscova de la aeroportul din Boristil, apoi pe bărbatul venit după blondă la aeroport, atitudinea ei de fugară. Şi înţelese brusc de ce au vrut să-l omoare atunci când se gândea el că nu ştie nimic.

Viktor Iuscenko înainta în direcţia lui, strângând mâini, surâzând, vizibil epuizat, îmbrăcat într-un costum bleumarin cu dungi, cu o cravată portocalie. Malko dădu drumul taliei Irinei şi se trase înapoi, de cealaltă parte a cordonului de admiratori. Ajuns în dreptul femeii în portocaliu, dădu din coate, înghesuind oamenii pentru a ajunge în primul rând unde se afla ea. Ajunse chiar la timp ca să o prindă cu amândouă mâinile de talie pe necunoscută, în momentul în care Viktor Iuscenko, amuzat de ţinuta ei, se oprise în faţa acesteia. Ea vrusese să facă un pas în faţă, probabil ca să-l îmbrăţişeze, dar Malko o trase violent în spate. Împins de escortă, noul preşedinte îşi continuă drumul în direcţia estradei.

Femeia în portocaliu se întoarse cu vivacitatea unui şarpe şi Malko se trezi faţă în faţă cu o faţă contractată de furie şi o privire neagră de duşmănie. Ea făcu un pas în direcţia lui. Cel de-al şaselea simţ născut din experienţa lui îl salvă pe Malko. El fixă frumoasa gură bine conturată, pusă în valoare de un ruj lucitor. Şi înţelese. Fără să stea pe gânduri, o împinse atât de violent, că ea se împiedică şi căzu.

Scandalizată, o femeie lansă, cu un puternic accent canadian:

— N-aveţi pic de ruşine! Mergeţi să vă luptaţi în altă parte!

Viktor Iuscenko urca treptele podiumului. Brusc, un mic bonom ce purta pe cap o căciulă brodată, escaladă estrada, dar fu interceptat imediat de două gărzi de corp. Malko îl auzi urlând:

— Vin din Tatarstan, Preşedinte! Trebuie să ne eliberaţi şi pe noi!

Tatarstan e o republică rusească vecină cu Ucraina. Viktor Iuscenko surâse, tătarul îşi scoase căciula brodată şi încercă să i-o pună noului

preşedinte care, în grabă, i-o întinse uneia din gărzile de corp. Încântat, tătarul acceptă să coboare în sală. Malko îşi simţi bătăile inimii calmându-se. Se gândise că era vorba de un al treilea plan. Se întoarse şi o zări pe femeia îmbrăcată complet în portocaliu dispărând pe scară şi se avântă în urmărirea ei. Se încrucişă cu Evgheni Cervanienko, care, stupefiat, îl întrebă:

— Unde fugiţi?

— Însoţiţi-mă! îi lansă Malko.

Când ajunseră la parter, înlăturând mulţimea care urca la Viktor Iuscenko, necunoscuta în portocaliu traversase deja piaţa din faţa sediului. Malko nu încercă să o prindă. Cu rochia ei, era vizibilă de departe. O văzu angajându-se pe strada Skovorody care ducea către râul Dniepr. Mergea repede, fără să se uite înapoi.

Ajunsă pe chei, coti la stânga şi Malko fugi ca să o prindă.

Auzind zgomotul paşilor lui, se întoarse şi se opri. Malko zări în faţă însemnele luminoase ale restaurantului *L'Amour* şi o maşină oprită în faţă, cu farurile stinse. Brusc, femeia în portocaliu porni în direcţia lui. Malko distingea, la lumina felinarelor, faţa ei crispată de furie. Maşini treceau claxonând, cu eşarfe portocalii în vânt. Malko scoase Glockul de la centură şi îl aţinti asupra necunoscutei.

— Stai! îi lansă el. Nu te apropia.

Ea continua să înainteze spre el, cu pas de robot. Malko întinse braţul. Îi repetă avertismentul când paşi grăbiţi se făcură auziţi în spatele lui. Era Evgheni Cervanienko şi una din gărzile lui.

— Ce se întâmplă? întrebă ucraineanul.

— Femeia! zise Malko. Ea a venit să-l omoare pe Preşedinte.

Stupefiat, şeful securităţii nu se mişcă, dar garda de corp se îndreptă spre ea şi o prinse în braţe, fără să asculte avertismentul lui Malko.

— Nu te apropia de ea!

Bărbatul îi dădu drumul. Femeia se întoarse şi făcu câţiva paşi în direcţia maşinii oprite. Aceasta, fără să aprindă farurile, demară atunci brutal şi trecu prin faţa lor. Malko avu timp să-l zărească pe şofer, reţinându-i nasul lung şi ascuţit şi părul negru dat pe spate. Era bărbatul venit după blonda din zborul de Moscova la sosirea ei la Kiev. Maşina se pierduse deja în întuneric. Era imposibil de a distinge

numărul de înmatriculare. Femeia în portocaliu se opri. Malko o văzu muşcându-şi buzele ca şi cum şi-ar fi reţinut lacrimile.

— *Bolşemoi!* strigă Evgheni Cervanienko.

Femeia în portocaliu se prăbuşise pe jos şi nu mai mişca, alungită pe şosea.

— Nu vă apropiaţi! avertiză Malko. Poate că e o capcană. Şi-a uns buzele cu otravă. Dacă l-ar fi sărutat pe Viktor Iuscenko, acesta n-ar mai fi supravieţuit decât câteva minute.

Evgheni Cervanienko îi fixă, neîncrezător.

— Dar cum v-aţi dat seama?

— O coincidenţă, zise Malko. Vă voi explica.

*

* *

Nikolai Zabotin rula în direcţia Dniepropetrovsk. Înfrânt. Îi fusese întotdeauna groază să-şi piardă agenţii şi cea care căzuse în serviciul *rodina* fusese una din cele mai bune eleve ale lui. N-ar fi putut să-şi asume riscul să o ia, dar îi revedea încă silueta portocalie pe chei. Era sigur că înainte de a se sinucide, îl va ierta. A fost un moment pe care nu-l va uita niciodată.

Numai că trebuia să apere interesele superioare ale ţării sale.

Imaginea se risipi şi avu impresia că începuse să ningă. Mecanic, porni ştergătoarele, care începură imediat să scârţâie. Nu erau decât câteva lacrimi care îi deranjau vederea. Nu obişnuia să plângă, de ruşine.

*

* *

Rachetele focului de artificii se înghesuiau pe cer, căzând în snopi multicolori peste mulţimea încă masată în piaţa Independenţei. Viktor Iuscenko, la aproape ora două dimineaţa, venise să-i salute pe cei care erau campaţi în această piaţă de săptămâni întregi, în frig şi intemperii. El plecase, dar partizanii lui nu aveau de gând să se risipească, bând şi cântând, felicitându-se între ei într-o mare isterie portocalie. Malko aproape călcă pe un corp culcat pe jos, ce ţinea încă în mână o butelie de votcă. Kievul nu dormea, ca şi cum oraşul ar fi

vrut să prelungească o noapte unică. Malko privea în depărtare clădirea gri a hotelului *Ukrainia*, care nefiind luminată părea o statuie de comandor, martor al timpului trecut.

— Malko!

Se întoarse. Evgheni Cervanienko îl găsise acolo unde îşi dăduseră întâlnire, la piciorul boxei. Irina era vânătă de frig.

— Preşedintele vă transmite mulţumirile lui călduroase, zise ucraineanul. Aţi dejucat un complot diabolic. Un medic a examinat-o pe acea femeie. Buzele ei erau acoperite cu un film din plastic foarte fin, transparent şi impermeabil, pe care era aplicat un ruj de buze impregnat cu o otravă violentă pe care n-am reuşit încă să o identificăm.

— Probabil că e ricin, avansă Malko. Acesta reacţionează puţin mai încet ca cianura, ceea ce i-ar fi permis acestei femei să dispară înainte de primele simptome. Şeful misiunii o aştepta în maşina din faţă de la *L'Amour*, pe care am văzut-o demarând. Foarte probabil că era un rus.

— Vom încerca să o identificăm pe moartă, promise ucraineanul, dar va fi dificil. Identitatea pe care şi-o dăduse atunci când a venit să lucreze ca voluntară este falsă. Nu ştim nici măcar unde locuieşte. Nu avea niciun document asupra ei. Ne mai rămân amprentele digitale…

Malko dădu din cap.

— Cred că este o rusoaică. Amprentele nu vor duce nicăieri. Cei care au organizat acest atentat nu-şi puteau imagina că o voi întâlni *din întâmplare* la aeroport.

— Ea a pretins că e ucraineancă şi vorbea la perfecţie limba noastră…

— Bineînţeles.

Evgheni Cervanienko îi puse lui Malko mâna pe umăr.

— *Nitcevo*. Se va odihni într-un cimitir din Kiev.

— A preferat mai degrabă să se sinucidă decât să se lase prinsă, remarcă Malko. Merită tot respectul.

Cum putea o asemenea femeie frumoasă să acţioneze astfel? În orice caz, acest incident proba un lucru: serviciile ruseşti erau încă puternice şi motivate.

— Veniţi, zise Cervanienko. E o petrecere mare la Casa Ucrainei.

Plecară pe jos, într-un frig glacial. Piaţa Europei era neagră de

lume, chiar dacă era ora trei dimineaţa. Câteva rachete cu focuri de artificii plecau încă în toate direcţiile. Înăuntrul Casei Ucrainei, încă se bea şi se mânca, într-o imensă sală rotondă, în sunetul unei orchestre de dans.

— Vreau să dansez, zise Irina.

Malko o conduse pe ringul de dans şi ea se lipi de el, cu haina descheiată.

— Îmi voi aminti toată viaţa de această seară, zise ea. Este începutul adevăratei libertăţi pentru ţara mea… Am fost mai puternici decât puternica Rusie. Puţin şi mulţumită ţie.

Când ieşiră din Casa Ucrainei, încă mai erau oameni în piaţă.

Malko ridică ochii spre cerul negru pe care nu mai strălucea niciun foc de artificii. Câteva rachete plecau încă din Kresciatik. Avea impresia că se regăseşte cu ani în urmă, în plin război rece şi că episodul pe care îl trăise fusese ultima zvâcnire. Orbit de îngustimea de spirit de *silovik [agent de securitate]*, Vladimir Putin n-a văzut venind vântul libertăţii.

— Mi-e frig, zise Irina.

Malko opri o maşină al cărui şofer avea la gât o eşarfă portocalie. La radio se auzeau cântece ucrainene. Malko se aşeză pe scaunul din spate. Dintr-odată, oboseala îi căzu pe umeri. Reacţie la tensiunea nervoasă. În timp ce se îndreptau spre Taras Şevcenko, se întrebă oare cine conducea maşina însărcinată să o culeagă pe ucigaşa lui Viktor Iuscenko. Probabil că nu va afla niciodată. Epuizată, Irina adormi pe umărul lui. Era ora cinci şi zece minute dimineaţa.

O maşină se încrucişă cu ei, cu geamurile deschise în ciuda frigului, ocupanţii ei fluturând portrete ale noului preşedinte.

Sfârşit

PREȚ 3,50 Lei

ISBN 973-597-354-5